SIOBHAN DOWD

YOUNG

Misterul de la London Eye

CE URCĂ TREBUIE
SĂ ȘI COBOARE... NU?

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Siobhan Dowd

Misterul de la London Eye

Traducere din engleză de
Luminiţa Gavrilă

Trei, 2016

Titlul original: *The London Eye Mystery,* 2007

Versiune ebook: v1.0, ianuarie 2018

UNU
O gigantică roată de bicicletă pe cer

Ce-mi place cel mai mult să fac la Londra este să urc în London Eye.

Într-o zi senină, se vede până la o distanţă de patruzeci de kilometri în toate direcţiile, pentru că te afli în cea mai mare roată de observaţie care s-a construit vreodată. Eşti îmbarcat în una dintre cele treizeci şi două de capsule, în compania unor necunoscuţi alături de care ai stat la coadă şi, după ce se închid uşile, zgomotul oraşului dispare, începi să urci. Capsulele sunt făcute din sticlă şi oţel şi sunt suspendate de cadrul roţii. În timp ce roata se învârte, capsulele rămân drepte datorită forţei gravitaţionale. Durează treizeci de minute pentru a face un tur complet.

Kat zice că, de sus de tot, Londra seamănă cu un oraş de jucărie, iar maşinile de pe străzi cu bilele unui abac care se deplasează la stânga şi la dreapta, oprindu-se şi pornind iar. Eu cred că Londra seamănă cu Londra, iar maşinile cu maşinile, doar că sunt mai mici.

Cel mai interesant de privit de-acolo, de sus, este râul Tamisa. Vezi cum face bucle şi meandre, dar când eşti pe pământ ai impresia că râul curge numai drept.

Al doilea lucru interesant de privit sunt spiţele şi cablurile metalice ale roţii. Ai în faţa ta singura structură cu grinzi în consolă de acest tip din lume. Este proiectată ca o gigantică roată de bicicletă pe cer, susţinută de un cadru masiv în formă de A.

Este interesant să observi şi capsulele din stânga şi din dreapta ta. Vezi oameni străini privind afară, la fel cum faci şi tu. Capsula care este mai sus de-a ta ajunge apoi mai jos, iar cea care este mai jos ajunge mai sus. Trebuie să închizi ochii deoarece simţi cum îţi urcă pe esofag o senzaţie ciudată. Din fericire, mişcarea este lentă şi lină.

Apoi capsula ta coboară şi îţi pare rău, fiindcă n-ai vrea să se termine plimbarea. Ai vrea să te mai învârţi o dată, dar nu se poate. La ieşire te simţi ca un cosmonaut după o călătorie în spaţiu, puţin mai uşor decât înainte.

L-am dus pe Salim la London Eye pentru că nu fusese acolo niciodată. Un necunoscut s-a apropiat de noi când stăteam la coadă şi ne-a oferit un bilet gratis. Noi l-am acceptat şi i l-am dat lui Salim. N-ar fi trebuit să facem asta, dar am făcut-o. Salim a urcat singur la ora 11:32, pe 24 mai, şi trebuia să coboare la 12:02 în aceeaşi zi. Chiar înainte de îmbarcare s-a întors să ne facă semn cu mâna mie şi lui Kat, dar nu puteai să-i distingi faţa, era doar o umbră. A fost închis în capsulă alături de alte douăzeci de persoane pe care nu le cunoşteam.

Kat şi cu mine am urmărit capsula lui Salim în timp ce se deplasa pe orbită. Când aceasta a ajuns sus de tot, am strigat amândoi deodată „GATA!”, apoi Kat a început să râdă şi am râs şi eu. Aşa am ştiut că amândoi priveam capsula cea bună. Când capsula a început să coboare, i-am văzut pe oameni grupându-se pentru fotografia-suvenir, cu faţa spre nord-est, în direcţia aparatului foto automat. De jos nu se vedeau decât ca nişte fragmente întunecate de jachete, pantaloni, rochii şi mâneci.

Apoi capsula a ajuns la sol. Uşile s-au deschis şi pasagerii au început să iasă în grupuri de câte doi sau trei. Au plecat în direcţii diferite, cu figuri surâzătoare. Probabil că drumurile lor nu s-au mai intersectat niciodată.

Dar Salim nu era printre ei.

Am aşteptat următoarea capsulă, apoi pe următoarea şi tot aşa. Dar el tot n-a apărut.

La un moment dat, nu se ştie cum, pe parcursul celor treizeci de minute de plimbare cu roata, într-o capsulă închisă ermetic, Salim dispăruse de pe faţa pământului. Mai departe am să vă povestesc cum faptul că am un creier ciudat, care funcţionează cu un sistem de operare diferit de al celorlalţi, m-a ajutat să elucidez misterul.

DOI
Vestea uraganului

Totul a început în ziua în care a sosit scrisoarea mătuşii Gloria.

Mătuşa Gloria este sora mamei mele. Mama îi zice Glo şi Kat îi zice mătuşa Glo. Tata îi zice Uraganul Gloria pentru că, spune el, lasă dezastru pe unde trece. L-am întrebat ce înseamnă asta. Însemna că era neîndemânatică, aşa ca mine? El a zis că nu era vorba de *lucruri* pe care le dobora, cât mai ales de oameni şi emoţii. Asta înseamnă că este rea? am întrebat eu. Tata a zis că ea n-o făcea în mod intenţionat, deci nu, nu era rea, era doar nărăvaşă. L-am întrebat ce înseamnă să fii nărăvaş, iar el mi-a răspuns că înseamnă să fii greu de strunit. Când am vrut să-l întreb ce înseamnă să fii greu de strunit, el mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a zis:

— Ted, nu acum.

Dimineaţa în care a sosit scrisoarea mătuşii Gloria a fost una ca oricare alta. Am auzit corespondenţa aterizând ca de obicei pe covoraşul de la intrare. Eram la al treilea fulg de cereale şi ascultam la radio buletinul meteo, care zicea că vremea va fi frumoasă, cu posibile averse în sud-est. Kat mânca pâine prăjită fâţâindu-se în picioare. Nu că ar fi avut mâncărici, deşi aşa părea. Ci pentru că asculta la căşti muzica ei ciudată. Asta însemna că nu auzea cum va fi vremea şi n-avea să se îmbrace cu pelerina de ploaie sau să-şi ia umbrela la şcoală, însemna că pe ea o va uda ploaia, iar pe mine nu şi îmi părea bine.

Tata ţopăia de colo-colo încălţat cu o singură şosetă, plângându-se că maşina de spălat i-a mâncat toate şosetele şi că întârzia la serviciu. Mama îi căuta perechea în coşul cu rufe murdare.

— Ted, adu corespondenţa, a zis mama.

Era îmbrăcată în uniforma de asistentă şi chiar şi eu ştiu că, atunci când vorbeşte scurt şi repezit ca acum, trebuie s-o asculţi, chiar dacă nu-mi place să-mi las cerealele să se facă terci.

M-am întors cu şase plicuri. Când m-a văzut, Kat mi le-a smuls din mână şi a ales din ele unul mare, maro, şi unul mic, alb. Eu am apucat să văd emblema şcolii noastre pe cel alb. Seamănă cu un X turtit, având deasupra o pălărie de episcop care se cheamă mitră. Kat a încercat s-o ascundă în spatele plicului maro, dar mama a văzut-o.

— Nu aşa repede, Katrina, a zis mama.

Când mama îi zice lui Kat Katrina, e clar că nu-i a bună.

Kat a strâns din buze. I-a dat toată corespondenţa, mai puţin plicul maro pe care l-a ridicat să vedem că îi era adresat ei, Katrina Spark. L-a deschis şi a scos din el un catalog. Se numea *Frumuseţea părului.* Apoi s-a dus spre uşă clătinând din cap.

Eu am continuat să mănânc restul cerealelor, de la a şaptea până la a şaptesprezecea.

Tata a început să fredoneze melodia din filmele cu Stan şi Bran, preferaţii lui. Îşi încălţase şi cealaltă şosetă şi acum ungea o felie de pâine prăjită cu unt. Cu părul ciufulit era „leit" Stan, cum ar fi zis mama. „Leit" este un fel de a spune „identic", dar nu mă întrebaţi de ce. Totuşi, Stan are părul şaten, iar tata are părul blond, ca mine, aşa că nicidecum nu arată *identic* cu el.

— *Katrina!* a tunat mama.

Al optsprezecelea fulg de cereale mi-a căzut din lingură.

— Ce?

— Scrisoarea de la şcoală…

— Ce scrisoare de la şcoală?

— Scrisoarea asta. Cea pe care încercai s-o ascunzi.

— Ce-i cu ea?

— Zice că săptămâna trecută ai lipsit nemotivat. Marţi.

— Oh! Da.

— Şi?

— Şi ce?

— Unde-ai fost?

— A fost AFP, am sugerat eu.

Kat şi mama s-au uitat mirate la mine.

— AFP, ca în armată, am explicat eu. „Absent fără permisie."

— Du-te naibii, nesuferitule, mi-a zis Kat printre dinţi.

Şi a plecat trântind uşa după ea.

La radio a început un nou buletin de ştiri.

— Ted, închide drăcovenia aia, a zis mama.

Am început să mă joc cu butonul radioului, dar mama a scos cablul din priză. S-a făcut linişte. Îl auzeam pe tata cum mesteca pâinea prăjită.

— Fata asta începe să deraieze, Ben, i-a zis mama lui tata.

— Să deraieze, am repetat eu, gândindu-mă la accidente feroviare.

Presupun că mama se referea la Katrina, că lipsea nemotivat. Poate că „a deraia" era un alt mod de a spune „a trage chiulul", adică să nu te duci la şcoală, deşi ar trebui. Dar n-am îndrăznit să întreb, nu cât timp mama era în dispoziţia asta.

— Deraiază şi nimănui nu-i pasă, a continuat ea.

— Şi eu trăgeam chiulul când eram de vârsta ei, a spus tata. Mă plimbam toată ziua cu autobuzul şi fumam în parc.

Era cât pe ce să mă înec cu a douăzecea cereală. Imaginea tatei cu ţigara în mână mi se părea foarte ciudată. Acum nu mai fumează. Tata a bătut-o uşor pe mama pe umăr şi, când ea s-a întors spre el, a sărutat-o pe mijlocul frunţii. S-a auzit un ţoc caraghios care aproape că mi-a tăiat pofta de a-mi termina restul cerealelor.

— Hai că discutăm diseară, Faith. Trebuie să fug. Avem o şedinţă despre dinamitarea Barăcilor.

Mama s-a bosumflat puţin.

— Bine, iubire. Vorbim mai târziu.

Trebuie să precizez că tata nu este un terorist care aruncă în aer barăcile soldaţilor. Este expert în demolări şi Barăcile se referă la Barrington Heights, cel mai înalt bloc-turn din sudul Londrei. Acolo trăiau oamenii excluşi social. A fi exclus social seamănă puţin cu a fi exclus de la şcoală. Doar că în

locul profesorului care îţi spune să pleci, tot restul societăţii se comportă ca şi cum nu ai exista. Ajungi printre oamenii ignoraţi. Eşti atât de furios că societatea te tratează aşa, încât te droghezi, furi din magazine şi intri în găşti ca să te răzbuni. Iar cei din Barrington Heights făceau toate astea. Tata mi-a explicat că, la început, oamenii aceştia nu erau răi. După părerea lui, clădirea era bolnavă şi îi îmbolnăvea şi pe ei, ca un fel de virus. Atunci el şi municipalitatea hotărâseră să-i mute în locuinţe noi, să demoleze clădirea şi s-o ia de la zero.

Tata şi-a luat jacheta.

— La revedere, Ted, mi-a zis el şi a ieşit.

Apoi mama s-a aşezat la loc şi a continuat să se uite prin restul corespondenţei. A ajuns la ultima scrisoare, un plic mov pal. Am văzut că-l duce la nas şi-l miroase de parcă ar fi fost ceva comestibil. Apoi a zâmbit. Colţurile gurii i s-au ridicat, iar ochii i s-au umezit. Însemna că era tristă şi fericită totodată.

— Slavă Domnului, a şoptit ea.

L-a deschis şi a citit scrisoarea. Eu am mâncat ultimele trei cereale, de la treizeci şi cinci până la treizeci şi şapte. Ea a pus jos foaia de hârtie mov şi mi-a ciufulit părul din creştetul capului, un gest pe care îl face uneori şi atunci mi se scutură mâna.

— Ține-te bine, Ted, a zis ea. Se apropie un uragan.

— Nu, am răspuns eu, nicidecum. Intrăm într-un mare front anticiclonic.

Eu sunt meteorolog, adică voi fi când voi creşte mare. Aşa că ştiu. Uraganele îşi pierd intensitatea în mijlocul Atlanticului. Rareori lovesc Marea Britanie. Chiar şi cel din 1987, practic n-a fost un uragan. Meteorologul Michael Fish, cunoscut pentru că se înşală tot timpul, a avut dreptate de data asta. A fost doar o furtună de mare intensitate şi n-a avut un nume. Un uragan adevărat primeşte întotdeauna un nume. Ca Hannah, în 1957, ale cărui rafale au atins 260 kilometri pe oră, sau Hugo, care a culcat la pământ jumătate din Carolina de Sud în SUA, în 1989. Sau Katrina, uraganul de categoria 5, care a

devastat New Orleans în 2005. (Sunt sigur că nu-i o coincidenţă faptul că una dintre cele mai catastrofice furtuni din toate timpurile poartă acelaşi nume cu sora mea.)

— Eu vorbesc la modul figurat, a spus mama luându-mi din faţă castronul de cereale gol. Mă refer la Uraganul Gloria care vine încoace. Sora mea. O mai ţii minte? Vine pe la noi împreună cu fiul ei, Salim.

— Cei care locuiesc în Manchester?

— Exact. Au trecut cinci ani de când nu ne-am văzut, Ted. Nici nu ştiu când s-a dus timpul.

Vorbea de parcă timpul era ceva care vine şi pleacă precum vremea. Am scuturat din cap.

— Nu, mamă, am explicat eu. Timpul nu se duce niciunde.

— În casa asta, se duce, Ted. Dispare într-o gaură neagră.

Am clipit nedumerit, încercând să-mi dau seama dacă vorbea serios. Ea a râs şi mi-a zis că a glumit, apoi mi-a ciufulit iar părul.

— Haide, Ted. La şcoală cu tine.

Aşa că am plecat, luând-o pe drumul meu obişnuit ce traversează parcul în zigzag, şi am reflectat la timp, găuri negre, teoria relativităţii a lui Einstein şi avertizările de furtună. Îmi imaginam uraganul Gloria crescând în intensitate pe măsură ce se apropia, lăsând în urmă numai distrugeri. Gândurile mele erau atât de intense, încât era cât pe ce să intru cu picioarele în heleşteu, luând-o pe partea greşită a parcului, şi am ajuns la şcoală chiar când se suna de intrare. „Într-o gaură neagră”, îmi spuneam în sinea mea în timp ce traversam în fugă curtea şcolii. Mâna mi se scutura. „Într-o nenorocită de gaură neagră.”

<u>TREI</u>
Uraganul se apropie

În seara aceea, mama ne-a citit scrisoarea de la mătuşa Gloria. Am vrut s-o găsesc pentru a putea să citez cuvânt cu cuvânt, dar mama a zis că s-ar putea s-o fi aruncat deoarece casa noastră este prea mică pentru a aduna multe lucruri. Îmi aduc aminte că suna cam aşa:

Dragă Faith (aşa o cheamă pe mama),

Vreau să ne împăcăm. Îmi pare rău că ne-am certat când am venit ultima dată la voi. Eu şi Salim ne vom muta la New York, unde mi s-a oferit un post de curator la o galerie de artă. Te rog, putem să venim să dormim la voi o noapte sau două în vacanţa semestrială, până să luăm avionul? Ştiu că aveţi o casă mică, dar poate reuşim cumva să ne înghesuim şi noi. Salim zice că el poate să doarmă pe scândura de călcat.

Kat tocmai mi-a spus că mătuşa Gloria nu se exprimă aşa. Zice că mătuşa Gloria foloseşte cuvinte mai sofisticate. După părerea ei, mătuşa Gloria se lasă dusă de val. Nu prea ştiu ce înseamnă asta. Kat a notat ce şi-a adus aminte din scrisoare, iar varianta ei sună aşa:

Draga şi scumpa mea Faith,

Îmi pare atât de rău că n-am păstrat mai mult legătura. Cu viaţa asta trepidantă, anii au trecut ca rândunelele în zbor. Regret foarte mult că data trecută ne-am certat. Lucrul ăsta m-a măcinat enorm. Acum nici nu mai ţin minte de la ce ne-am luat, dar atunci eram distrusă, dat fiind că numai ce mă despărţisem de tatăl lui Salim şi încă nu descoperisem meditaţia transcendentală. Acum sunt mult mai echilibrată.

Am să-ţi dau o veste mare. Mi s-a oferit un important post de curator la o galerie de artă din New York. Grozav, nu-i aşa? Salim şi cu mine am decis să-l accept. Salim are acum treisprezece ani şi este foarte matur. Nu-i place la şcoala de aici. Are un singur prieten, pe jumătate asiatic, la fel ca el, şi ceilalţi băieţi îi hărţuiesc mereu. Aşa că am ales Marele Măr, o aventură extraordinară în călătoria noastră fascinantă prin această viaţă. Putem să trecem pe la voi când plecăm? Doar o noapte sau două, draga mea. Ştiu că aveţi o casă mică, dar Salim moare de nerăbdare să-şi revadă verişorii. Zice că el poate să doarmă şi pe scândura de călcat!

Aşadar, singurul lucru de care ne amintim la fel eu şi Kat este partea cu scândura de călcat.

După ce mama a terminat de citit scrisoarea, tata şi-a lăsat capul în mâini mormăind. Kat a zis că mătuşa Glo nu părea în toate minţile, iar eu am zis că pesemne Salim este foarte mic, dacă se gândea că poate dormi pe o scândură de călcat. Kat, mama şi tata au pufnit în râs. Mâna mi s-a scuturat şi o senzaţie neplăcută mi-a urcat pe esofag. Iarăşi fusesem prins… Ca atunci când întrebasem de ce fotbaliştii erau încă ţinuţi sclavi, deşi sclavagismul era abolit, după ce un crainic anunţase că starul echipei Manchester United fusese cumpărat de un alt club pentru douăsprezece milioane de lire.

După ce s-au oprit toţi din râs, tata a întrebat dacă trebuie să spună da şi mama a zis da, trebuie. Kat a întrebat unde vom dormi toţi. Mama a zis că mătuşa Gloria va dormi în camera lui Kat şi Kat a spus *mamă, în niciun caz.* Mama i-a zis lui Kat că va trebui să se împace cu ideea şi să-i fie învăţătură de minte că a tulit-o de la şcoală, deoarece o fată care chiuleşte nu mai are dreptul să protesteze că trebuie să doarmă o noapte-două pe canapea.

Kat şi-a încrucişat braţele şi şi-a supt buzele între dinţi.

— Şi Salim? am întrebat eu uitându-mă la scândura de călcat sprijinită de peretele bucătăriei.

— Va sta cu tine în cameră. Vom umfla salteaua pneumatică.

M-am uitat la Kat. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul ei că era supărată. Eu nu eram supărat, dar simţeam că începe să mă doară stomacul la gândul că voi împărţi camera mea noaptea cu un băiat necunoscut, că va trebui să-l aud respirând după ce se stingea lumina, că o să mă vadă schimbându-mă în pijamale şi că nu o să pot să mai ascult buletinul meteo marin noaptea târziu când nu pot să dorm.

— Ah-hah-hah, am făcut eu agitându-mi mâna.

— Chiar aşa, a spus Kat. Ce te *ah-hah-hah*?

— Probabil c-o să ajungeţi să vă certaţi iar, i-a spus tata mamei, pe tonul unui meteorolog care anunţă o furtună puternică.

Am căutat în dicţionar cuvântul potrivit pentru expresia lui şi acesta este „radios".

— Ba n-o să ne certăm, a zis mama. Pentru că eu n-am să las să se mai întâmple asta. Nu şi de data asta. De fiecare dată când o să spună ceva enervant, am să inspir adânc şi am să meditez vizualizând cu ochiul minţii forma unui ceainic. Şi cum ea va face la fel, ne vom înţelege bine.

Am încercat să meditez concentrându-mă cu ochiul minţii asupra formei unui ceainic, dar n-am văzut decât un jet de apă fierbinte vărsându-se din gâtul lui şi venind spre mine ca un val clocotit al unui tsunami. Exact aşa m-am simţit la gândul că va veni mătuşa Gloria şi că Salim va dormi în camera mea. Preferam un uragan adevărat.

PATRU
Uraganul loveşte uscatul

Mătuşa Gloria şi Salim au venit la ora 18:24 duminică, 23 mai, prima zi din vacanţa noastră de o săptămână de la mijlocul semestrului. Era o zi frumoasă, cu câteva averse răzleţe ce se deplasau spre nord-est. Kat şi cu mine ne uitam pe fereastră cum un taxi londonez de culoare neagră a oprit în faţa casei noastre. Mătuşa Gloria a coborât prima. Era înaltă şi slabă, cu păr negru şi drept, tăiat la nivelul umerilor. (Kat zice că tunsoarea se cheamă bob.) Purta nişte blugi mulaţi şi sandale roz-închis. Imposibil să nu-i fi remarcat unghiile de la picioare ieşindu-i din deschizătura sandalelor, deoarece erau date cu ojă roz-închis, asortată cu încălţămintea, şi erau foarte lucioase. Dar lucrul care m-a frapat cel mai mult a fost port-ţigareta din mâna ei. O ţigară lungă şi subţire era înfiptă în capăt şi era aprinsă. Din ea se ridica un firicel de fum.

Kat a zis că mătuşa Gloria semăna cu un redactor de modă. Kat nu cunoaşte niciun redactor de modă, nu ştiu de unde ştia ea chestia asta.

Salim era înalt şi slab, îmbrăcat în blugi, la fel ca mama lui. Purta în spate un rucsac obişnuit şi trăgea după el valiza cu rotile a mătuşii Gloria. Avea părul negru şi scurt, şi pielea cafenie. Kat zice că nu era chiar cafenie, ci caramel. Zice că ar trebui să spun că arăta foarte bine. Ea se gândeşte întotdeauna dacă oamenii arată bine sau nu. Eu cred că oamenii arată aşa cum sunt. Presupun că eu sunt urât deoarece nimeni nu mi-a zis vreodată că sunt frumos. Despre Kat oamenii zic mereu că e drăguţă, deci presupun că este. Pentru mine, ea e pur şi simplu Kat.

În consecinţă, nu ştiu dacă Salim era frumos, dar dădea impresia că era cu mintea în altă parte, iar mie mi-a plăcut la el chestia asta. Cred că de multe ori aşa arăt şi eu.

El şi mătuşa Gloria au venit până la uşa de la intrare traversând grădina din faţă despre care mama

zice că e de mărimea unui timbru poştal. De fapt are trei metri pe cinci şi odată am calculat că ar avea cât 22.500 de timbre. Până să apuce ei să sune, mama le-a şi deschis uşa.

— Glo! a strigat ea.

— Fai! a ţipat mătuşa Gloria.

A urmat o amestecătură de îmbrăţişări şi râsete, iar eu îmi doream să pot să urc în camera mea. În spatele lor, Salim stătea şi se uita. Privirea lui şi privirea mea s-au întâlnit. El a dat din umeri, a ridicat ochii spre cer şi a scuturat din cap. Apoi mi-a zâmbit, ceea ce însemna că el şi cu mine am putea fi prieteni.

Asta m-a făcut să mă simt bine. N-aveam decât trei prieteni şi toţi adulţi. Erau mama, tata şi domnul Shepherd, profesorul meu de la şcoală. Pe Kat n-o consideram prietena mea deoarece tot timpul era nepoliticoasă cu mine şi mă întrerupea când vorbeam.

— Ted, tocmai zicea mama, vino s-o saluţi pe mătuşa Glo.

M-am uitat spre urechea stângă a mătuşii Gloria.

— Bună, mătuşă Gloria.

Am întins mâna ca s-o strâng pe-a ei. Ea, în schimb, m-a strâns într-o îmbrăţişare care mirosea a ţigări şi a parfum, gâdilându-mi nările.

— Bună, Ted, a zis ea. Spune-mi simplu Glo, bine? Aşa îmi spune toată lumea.

Am scăpat din braţele ei.

— Doamne, Faith, a continuat ea. E leit tata. Ţi-aduci aminte? Tata în costum cu cravată chiar şi în concediu. Ted seamănă cu el ca două picături de apă.

S-a făcut linişte. Era adevărat că purtam pantalonii şi cămaşa de şcoală în fiecare zi, chiar dacă nu mă duceam la şcoală. Aşa îmi plăcea mie. Kat mă bătea mereu la cap să-mi iau un tricou şi blugi, să fiu „normal şi informal”, dar asta mă făcea să-mi doresc şi mai mult să port uniforma.

— Nu, mamă, a zis Salim. Este exact un tip cool. Ţinutele clasice sunt din nou la modă, nu ştiai?

— *Hâmm,* am făcut eu.

— Ţinuta e doar o deghizare, mamă. Maschează rebelul din el – nu-i aşa, Ted?

Am clătinat din cap. Mi-a părut bine să fiu numit rebel.

— Bună, Ted. Să dăm şi noi mâna.

Când ne-am strâns mâinile, ne-am privit în ochi şi am simţit că mi se lasă capul într-o parte, făcând ceea ce Kat numeşte faţă-de-raţă-care-nu-mai-ştie-să-măcăne.

— Bine-ai venit la Londra, Salim, am zis eu.

Kat m-a dat la o parte.

— Bună, Salim, a zis ea întinzându-i mâna. Ce accent ai! Aşa vorbiţi voi în nord?

— Bună, Kat, a răspuns Salim, strângându-i mâna. Aşa vorbiţi voi în sud? a replicat el imitând perfect accentul puternic din sudul ţării.

Toţi au murit de râs, ceea ce nu înseamnă că s-a întâmplat literalmente aşa, dar îmi place ideea că oamenii pot muri din cauza unei ilarităţi maxime, e un mod excelent de a descrie lucrurile. N-am înţeles ce era aşa de amuzant, dar am râs şi eu. Domnul Shepherd zice că e bine să râzi când râd şi ceilalţi, pentru că asta înseamnă că poţi să te integrezi şi să-ţi faci prieteni.

— Cum se face că tu ai accent sud-londonez şi Ted vorbeşte ca la BBC? s-a mirat Salim.

— E o întrebare foarte bună, Salim, a zis mama. Nici măcar neurologul lui Ted nu are o explicaţie. Dar poftiţi cu toţii în bucătărie. Masa e gata.

Mama desfăcuse masa de bucătărie, extinzând-o până la lungimea ei maximă de aproape doi metri, astfel încât să încapă şase persoane, dar eu, fiind cel mai slab dintre toţi, a trebuit să mă înghesui la celălalt capăt, cu spatele la uşa dinspre terasă. Mama o acoperise cu o faţă de masă albă şi mă pusese pe mine s-o aranjez, pentru că asta era treaba mea. Apoi Kat a dat un ocol mesei să vadă dacă pusesem totul cum trebuie. Inutil, deoarece eu mă pricep foarte bine să aranjez masa. Îmi imaginez cuţitul, lingura şi furculiţa ca un circuit electric. Cuţitul alimentează coada lingurii, vârful lingurii alimentează dinţii furculiţei, iar marginea mesei închide circuitul. Între toate obiectele există un unghi de nouăzeci de grade,

aşa că circuitul devine un careu perfect. Şi dacă faci aşa, n-ai cum să greşeşti.

Kat aşezase în mijloc o vază de sticlă cu flori din grădină şi un fund de lemn cu felii de pâine. Scosese paharele cele bune şi pusese şerveţele de hârtie îndoite în interiorul lor, astfel încât să iasă peste buza paharului ca o mitră, emblema şcolii noastre. Adăugase pahare de vin pentru tata, mama şi mătuşa Gloria. Încercase să pună unul şi pentru ea, dar mama i l-a luat imediat şi i-a zis lui Kat *don'şoară* – aşa îi zice lui Kat când o enervează, dar nu foarte tare.

Ne-am aşezat cu toţii la masă. Mama a servit tocăniţa de pui, una dintre mâncărurile mele preferate, într-o cratiţă mare portocalie. Mătuşa Gloria vorbea întruna. Zicea că ea şi Salim „ardeau de nerăbdare" să plece din Manchester, deoarece se săturaseră de ploaie. Am încercat să le atrag atenţia asupra faptului că, în nord, numărul orelor de ploaie era mult mai mic decât credeau oamenii, dar ea trecuse deja mai departe, la ce oraş „super rapid" era New York-ul. Pe atunci ştiam că oamenii folosesc deseori „super" pentru a spune „foarte", aşa că n-am avut nevoie de explicaţii în legătură cu asta. În schimb, am întrebat-o cum de un oraş poate fi rapid.

— Uite, Ted, a spus ea, în New York totul se mişcă foarte repede. Ca un film dat pe repede înainte. Oamenii, maşinile, chiar şi trenurile subterane. Au trenuri expres care trec ca fulgerul prin staţii. Când eşti acolo, ai impresia că şi timpul trece de două ori mai repede decât în mod obişnuit.

— Ceea ce, dragă mamă, înseamnă că tu vei îmbătrâni de două ori mai repede în Manhattan, a spus Salim.

Mătuşa Gloria a râs şi a pus o mână pe umărul lui Salim.

— E aşa un glumeţ băiatul ăsta al meu!

Salim s-a uitat fix la faţa de masă şi am văzut că-şi mişcă buzele, dar fără să scoată vreun sunet. Când a observat că-l privesc, s-a uitat spre tavan, s-a bătut cu degetul la tâmplă şi a arătat zâmbind spre mătuşa Gloria. Kat a spus mai târziu că era un limbaj

corporal prin care Salim transmitea că el credea că mama lui este ţăcănită. Pe urmă Salim a scos din buzunar telefonul mobil, l-a pus lângă farfurie şi s-a uitat la el cu un aer foarte serios.

Mama i-a dat pâinea mătuşii Gloria. Mătuşa Gloria a spus că ea nu mai mănâncă grâu de niciun fel, pentru că ţine o dietă fără gluten.

— Nutriţionistul meu jură că funcţionează, a spus ea.

— Mătuşă Gloria, am zis eu luând o felie de pâine. N-ar fi mai bine pentru sănătatea ta să renunţi la ţigări?

Tata a început să tuşească de parcă s-ar fi înecat cu ceva.

— Ieri am citit nişte statistici foarte interesante. Dacă fiecare persoană din Marea Britanie ar renunţa la fumat, Serviciul Naţional de Sănătate ar economisi…

— Ted! m-a întrerupt mama.

Mătuşa Gloria a râs pe înfundate.

— Lasă, Fai, Ted are dreptate să întrebe. Necazul e, dragă Ted, că sunt absolut dependentă de nicotină, iar pâinea nu mai contează.

Apoi s-a întors spre Kat.

— Tu nu fumezi, nu-i aşa, Kat?

Kat a răsucit în mâini şervetul de masă.

— Sigur că nu.

M-am încruntat pentru că o văzusem pe Kat cu ţigara în gură cu colegele ei de şcoală doar în urmă cu o săptămână.

— Dar Kat, asta e o…

— Dar *tu,* Salim, ce părere ai despre plecarea asta la New York? m-a întrerupt Kat.

Salim a ridicat din umeri şi a zâmbit, dar n-a ridicat privirea de la ecranul telefonului.

— O să-i placă, a spus mătuşa Gloria. Ştiu eu. Empire State Building. Chrysler. Salim adoră zgârie-norii. Vrea să devină arhitect. Nu-i aşa, scumpule?

— Da, posibil, a spus Salim.

Telefonul lui a început să sune cu tema muzicală din James Bond. S-a scuzat, s-a ridicat repede de la

masă şi a ieşit în hol să răspundă. De data asta, mătuşa Gloria a fost cea care a ridicat ochii spre tavan.

Cât timp a lipsit Salim, a venit vorba despre ce-am putea să facem a doua zi. Tata trebuia să se ducă la serviciu, dar mama avea o zi liberă şi, cum era vacanţă, puteam să mergem toţi cinci să ne plimbăm prin oraş, a propus ea. Kat voia să ne plimbăm cu vaporaşul. Eu, să vizităm Muzeul Ştiinţei. Mama, să mergem la Covent Garden să ascultăm muzicienii de stradă. Mătuşa Gloria voia să meargă la toate muzeele de artă. Salim s-a întors în cameră punându-şi telefonul în buzunar.

— Salim să hotărască, a zis tata. El e musafirul.

— El vrea să meargă la Tate Modern, nu-i aşa? a sugerat mătuşa Gloria.

Salim a început să geamă şi să se contorsioneze de parcă fusese otrăvit. Am sărit în picioare alarmat, cât pe ce să sparg geamul uşii dinspre grădină lovindu-l cu cotul. Toţi ceilalţi au izbucnit în râs.

— E un farseur incorigibil! a spus mătuşa Gloria.

Salim s-a îndreptat de spate, arătând normal. Şi-a mângâiat mustaţa neagră şi subţire ce-i mijea deasupra buzei.

— Mamă, a spus el. Te rog. *Altă* galerie de artă?

— Dar Tate Modern este deosebită. Înainte a fost o centrală electrică. Cu un horn gigantic. Şi Înaltă cu majusculă.

— Da. Dar e plină cu opere de artă.

— Salim, am zis eu, dacă tu eşti un farseur incorigibil, ce e un farseur corigibil?

Salim a stat puţin să reflecteze.

— Cineva care se gândeşte să facă o farsă, dar n-o mai face.

Am clătinat din cap. Însemna că eu eram unul corigibil. De multe ori mă gândeam la tot felul de farse pe care aş putea să i le fac lui Kat, cum ar fi să-i spun că urmează să vină un tsunami pe Tamisa la ora 12:30 şi să-i strice coafura, dar nu le pun în practică niciodată.

— Ce-aţi zice să mergem la grădina zoologică? a întrebat mama. Sau la acvariu?

— Nu sunt clădiri înalte, am zis eu.

— Aşa e, mi-a dat dreptate Salim.

Apoi a ridicat din sprâncene.

— Ştiu unde, a exclamat el. Să mergem la London Eye!

— La London Eye? Salim, noi am mers de două ori. E fantastic, a spus Kat.

— Şi e înalt, am adăugat eu. Mai înalt decât roata din Viena. Tehnic vorbind, nu-i o roată. A fost conceput ca o roată de bicicletă. O uriaşă roată de bicicletă pe cer. Face un singur circuit în treizeci de minute şi…

Kat m-a lovit cu piciorul pe sub masă, semn că voia să mă opresc din vorbit.

— Super, a zis Salim. Asta vreau să fac. Cum zice Ted: să urc în roata de bicicletă de pe cer. Te rog, mamă.

— Şi dacă mâine e înnorat?

— N-o să fie, mătuşă Gloria, am zis eu. Suntem în mijlocul unui mare front anticiclonic şi vremea rămâne frumoasă.

— Dar o să fie coadă!

— Te rog, mamă, a spus Salim. Tu şi mătuşa Fai puteţi să vă duceţi la o cafea. Ted, Kat şi cu mine vom sta la coadă la bilete. *Te rog.*

— Of, bine – dar după aceea aruncăm un ochi prin Tate Gallery. Atâtea obiecte de artă într-un imens spaţiu industrial! Mi-ar plăcea să-i arăt lui Ted lucrările lui Andy Warhol. E un artist al culturii pop americane care a pictat tablouri după reclame publicitare şi oameni celebri. Cum ar fi Supa de tomate Campbell şi Marilyn Monroe.

— Am auzit de el, a spus Kat. Era un ciudat.

— A fost o figură culturală emblematică, a spus mătuşa Gloria. Aş zice că a întruchipat secolul douăzeci. Unii cred că ar fi avut… (S-a uitat la mama.) Ştii tu. Ce are şi Ted.

A urmat un scurt moment de tăcere.

— Exact ce spuneam eu, a comentat Kat. Un ciudat.

Mama a strâns tare din buze. Am dedus că a enervat-o Kat. Dar pe mine nu m-a deranjat. Eu ştiu că sunt ciudat. Creierul meu are un alt sistem de operare decât al celorlalţi. Eu văd lucruri pe care ei nu le văd şi invers. Din punctul meu de vedere, dacă Andy Warhol a fost ca mine, înseamnă că într-o bună zi voi deveni şi eu o figură culturală emblematică. În loc să fiu celebru pentru conserve cu supă şi staruri de cinema, voi fi celebru pentru hărţi meteo şi ţinutele mele clasice, ceea ce ar fi perfect.

— S-a făcut, a spus Salim. Galeria de artă pe urmă. Mai întâi, la Roată.

Şi aşa ne-am hotărât să mergem la London Eye. Sau la Roată, cum i-a zis Salim.

CINCI
Conversaţie nocturnă

În noaptea aceea, Salim s-a culcat pe salteaua pneumatică lângă patul meu. Până atunci nu mai dormisem cu nimeni în aceeaşi cameră. Mâna mi se scutura. Salim se foia în sacul de dormit fără să zică nimic.

M-am întrebat dacă ar trebui să încep o conversaţie. Dar despre ce? Despre lucruri mărunte sau lucruri serioase? Mi-am amintit ce îmi spusese mama în toamnă, când intrasem în ciclul gimnazial. *Ted, când te întâlneşti cu cineva pentru prima dată, discuţi despre lucruri mărunte.* Eu am întrebat-o ce înseamnă asta. Însemna să vorbesc numai despre obiecte cu dimensiuni mici? Ea a râs şi mi-a spus nu, înseamnă să vorbeşti numai despre banalităţi. Cum ar fi vremea? am întrebat eu. Iar ea a oftat şi a spus „Da, Ted. Cum ar fi vremea. Dar nu despre probleme serioase legate de vreme. Despre lucruri simple." Asta însemna că puteam să vorbesc despre anticicloni şi mici depresiuni atmosferice, dar nu despre fronturi de furtună sau încălzire globală.

— Salim, am întrebat eu, îţi plac banalităţile?

— Hm? a zis Salim şi s-a ridicat în fund. Nu. Banalităţile sunt plictisitoare. Despre ele vorbesc oamenii când n-au nimic interesant de spus.

— Deci preferi subiectele serioase?

— Da, Ted. Subiectele serioase. Întotdeauna.

— Tu cum consideri vremea? O banalitate sau un subiect serios?

— Adică ploaia, zăpada şi chestii de genul ăsta?

— Ploaia, zăpada. Furtunile. Fronturile atmosferice, încălzirea globală.

— Subiecte serioase. Categoric. Încălzirea globală, super. Am văzut un film despre asta. Tot oraşul New York era acoperit de apă.

— Şi Londra s-ar putea să ajungă sub apă într-o bună zi, am spus eu.

— Nuu, a răspuns Salim. Londra, nu. Nici Manchester. Doar New Yorkul. (Şi-a strâns picioarele cu genunchii la piept.) Maică-mii nu-i place deloc în Manchester. Zice că urăşte ploaia.

— Mie-mi place ploaia, am spus eu gândindu-mă că tot ce înseamnă viaţă depinde de ea.

— Şi mie îmi place ploaia, a spus Salim. E răcoroasă şi liniştitoare.

— Fără ploaie, am muri de deshidratare.

— Aşa e.

— Dar când e prea multă, devine potop.

— Da, a zâmbit Salim. Potop. Ca pe vremea lui Noe.

— Unii oameni spun că potopul din Biblie a fost real. Şi că ar putea să vină iar.

Salim a lăsat capul într-o parte şi m-a privit fix.

— Ted, de ce te interesează atât de mult vremea?

M-am gândit.

— E un sistem. Iar mie îmi plac sistemele. Sistemul meteorologic este greu de înţeles pentru că există foarte multe variabile. Variabilele sunt interesante. Dacă sistemul se dereglează, se produce un dezastru. Unii oameni cred că sistemul începe să se deregleze şi asta ar înseamnă sfârşitul rasei umane. Când o să mă fac mare, vreau să fiu meteorolog, ca să fac previziuni şi să ajut la supravieţuirea rasei umane. Dar pentru asta va trebui să studiez foarte mult şi să înţeleg toate variabilele.

Salim a fluierat.

— Ted, dacă vine potopul, mă anunţi şi pe mine? Ca să am timp să-mi construiesc o arcă.

— Am să te anunţ, i-am promis eu.

Salim s-a întins la loc pe saltea, iar eu am stins lumina. Am ascultat cum respiram amândoi. În mod normal, era momentul să deschid radioul ca să ascult buletinul meteo maritim. Radioul era pus pe birou, lângă pat, ca să ajung uşor la el. Mama îmi spusese să nu-l deschid cât timp stăteam în cameră cu Salim. Degetele mi s-au crispat sub pilotă.

— Salim, ai adormit? am întrebat eu după câteva minute.

— Nu. Încă nu. E cald.

— Din cauza unei noi zone de presiune atmosferică înaltă, am explicat eu. Vine dinspre Atlantic.

— Sunt convins.

— Tu la ce te gândeşti? l-am întrebat.

Eu mă gândeam la curenţi de convecţie, izobare şi izoterme. Îmi imaginam prognoza meteo pentru navigaţie. *Lundy Fastnet, variabilă trei sau patru.* Poate că şi Salim făcea la fel.

— Nu la ceva anume, a spus el. Dar tu?

— Tot la vreme.

Amândoi am tăcut din nou.

— *Cinci sau şase, orientare spre sud sau sud-est,* am recitat eu cu voce tare.

— Ce spui? a întrebat Salim.

— Mă prefăceam că citesc prognoza meteo pentru navigaţie şi că, în loc de vreme stabilă, se pregăteşte să vină o furtună. Pe mare.

— O furtună, a repetat el. Da. Ar consemna avioanele la sol.

— Pentru asta ar fi nevoie de un front de furtună foarte puternic.

— Da?

— Vânt de forţă opt sau nouă. Mai degrabă ceaţa ar consemna avioanele la sol.

L-am auzit ridicându-se iar.

— Ted?

— Da?

— Ştii… sindromul acesta pe care îl ai tu?

— *Hâmm,* am făcut eu întrebându-mă cine îi spusese.

— Sper să nu te superi că te întreb. Dar ce este? Cum este?

Nimeni nu mă mai întrebase aşa ceva până atunci. Am pus din nou capul pe pernă şi m-am gândit.

— E o chestie cu creierul meu, am spus eu.

— Da?

— Nu înseamnă că sunt bolnav.

— Nu.

— Sau prost.

— Ştiu asta.
— Dar nici normal nu sunt.
— Ei şi? Cine este?
— Creierul este ca un computer, am spus eu. Dar al meu funcţionează cu un sistem de operare diferit. Şi circuitele din creierul meu sunt diferite.
— Mişto, a spus Salim.
— Înseamnă că sunt foarte bun să judec faptele şi modul cum funcţionează lucrurile, iar doctorii spun că mă aflu *la limita superioară a spectrului.*
Mai auzisem un doctor spunându-i mamei că parcursul meu de dezvoltare a fost distorsionat. Nu i-am spus lui Salim asta, deoarece căutasem „distorsionat” în dicţionar şi văzusem că înseamnă „cocârjat”, iar asta sună de parcă aş fi un cocoşat, ori eu nu sunt.
— Sună bine, a spus Salim.
— Da. Dar sunt zero la alte lucruri, cum ar fi fotbalul.
— Şi eu la fel, a spus Salim. Mie îmi place tenisul.
— Sportul meu preferat este să sar pe plasa elastică, am spus eu.
— Să sari pe plasa elastică?
— Da. Înainte am avut una. Săream pe ea în fiecare zi şi asta mă ajuta să gândesc. Pe urmă s-a rupt.
— Ce păcat! Eu ador plasele elastice.
— Datorită sindromului meu, îmi aduc foarte bine aminte lucrurile serioase, cum ar fi chestii importante despre vreme. Dar uit mereu lucrurile mărunte, cum ar fi echipamentul de sport. Mama zice că am un creier ca o sită. Adică îmi scapă lucruri prin găurile din memorie.
Salim a început să râdă.
— Poate că am şi eu sindromul ăsta. Şi eu uit diverse lucruri.
— Ce lucruri?
— Telefonul mobil uneori. Sau să-mi fac temele.
— Eu nu uit niciodată să-mi fac tema. Kat spune că de-aia la şcoală mi se spune Toci.
— Toci?

— E o combinaţie între „tocilar” şi „ciudat”. Ceilalţi nu mă plac pentru că eu vorbesc numai despre lucruri serioase, încerc să învăţ să discut şi despre banalităţi. Dar e greu.

— Ştii o mulţime de lucruri. Îmi dau seama după câte cărţi ai, a spus Salim arătând spre rafturile pline cu enciclopedii. De ce să te chinui să fii ceea ce nu eşti?

— Domnul Shepherd spune că dacă aş învăţa să fiu ca ceilalţi, chiar dacă numai la exterior, nu la interior, mi-aş face mai mulţi prieteni.

Apoi i-am mărturisit ceva ce nu mai spusesem nimănui până atunci.

— Nu-mi place că sunt diferit. Nu-mi place cum e în creierul meu. Uneori mi se pare că e ca un imens spaţiu gol unde stau singur. Nu mai e nimic acolo, doar eu.

— Nimic-nimic?

— Nimic, am spus eu. Nici măcar vremea. Doar gândurile mele.

— Cunosc acest loc, a spus Salim. Şi eu stau în el. Te simţi foarte singur acolo, aşa-i?

L-am auzit întinzându-se în pat. A şuierat printre dinţi.

— Singur ca un şobolan, a murmurat el şi a tăcut.

Eu am crezut că adormise, dar puţin mai târziu a adăugat:

— La şcoala mea mi se spunea mai rău decât Toci. Erau numai băieţi, fete deloc, şi chestii nasoale.

— Chestii nasoale?

— Da. Încăierări şi provocări. Un tip avea chiar şi un cuţit. Nu-mi plăcea. Dar pe urmă m-am împrietenit cu colegul meu Marcus şi a fost mai bine. Eu şi cu el eram Supremii dintr-a IX-a K. Înainte, lui Marcus i se spunea Pakistanezu’ aşa cum ţie ţi se spune Toci. Dar s-a terminat cu asta. Acum e un Suprem.

— Suprem? Ce înseamnă Suprem?

— În Nord înseamnă „un tip de treabă”. Semestrul trecut am jucat amândoi într-o piesă de teatru care se

chema *Furtuna.* Marcus a avut mare succes. El nu va mai fi niciodată Pakistanezul.

— *Furtuna*? Este despre vreme? am întrebat eu.

— Da. E o piesă de Shakespeare şi începe cu o furtună puternică pe mare. E chiar pe felia ta.

După aceea a şi adormit. Eu m-am întins pe spate ascultându-l cum respiră. M-am întrebat cum poate *Furtuna* să fie pe felia mea. Ce felie? N-am nicio felie. Pe urmă mi-am dat seama că „pe felia ta" este doar o expresie amuzantă care nu înseamnă exact asta. Undele mele cerebrale au început să se învolbureze în vidul imens din capul meu, ca moleculele într-un nor cumulonimbus pe punctul de a se descărca. Am inventat propria mea prognoză meteo pentru navigaţie. *Malin Hibride, sector nord-vestic şapte se apropie de nouă, virează uşor spre sector nord-estic, ploaie, devine variabil…*

O briză răcoroasă a intrat pe fereastră. Salim a scos un suspin de uşurare de parcă ar fi găsit în vis o soluţie la ceva. M-am gândit la ce spusese mătuşa Gloria, că Andy Warhol a fost o figură culturală emblematică şi că se pare că suferea de acelaşi sindrom pe care îl am eu. Apoi mi-am adus aminte că unii ziceau la fel şi de Einstein. Undele mele cerebrale s-au liniştit. Apoi am adormit.

ŞASE
Mergem la Roată

Când m-am trezit, sacul de dormit de pe salteaua aşezată pe podea, lângă patul meu, era gol. M-am uitat pe fereastră să văd cum era vremea. Soarele strălucea. Regimul anticiclonic din zilele precedente continua. Probabil că barometrele indicau o vreme frumoasă, fără precipitaţii, iar distanţa dintre izobare era foarte mare, exact aşa cum prezisesem cu o zi înainte.

I-am găsit pe Salim şi pe Kat în baie. El avea în mână aparatul de ras al tatei şi, râzând, îşi rădea firele de păr de deasupra buzei superioare.

— Dar, Salim, mie mi s-a părut că arăta bine, spunea Kat.

Salim s-a întors şi mi-a făcut cu ochiul.

— Chestia e că, cu cât te razi mai des, cu atât creşte mai repede. E ca tunsul peluzei.

Asta a făcut-o pe Kat „să necheze". Sunetul scos de cai când nechează nu seamănă deloc cu râsul zgomotos al fiinţelor umane, aşa că nu ştiu de ce oamenii folosesc expresia „a necheza". Şi nici nu văd vreo logică în faptul că părul şi iarba cresc mai mult dacă le tai. Dar am râs şi eu, pentru că voiam să fiu prietenul lui Salim. Apoi m-am pipăit cu degetul deasupra buzei superioare. Nu se simţea niciun fir de păr şi asta era bine. Nu mă încânta ideea de a-mi creşte păr pe faţă. În primul rând, bărbieritul este periculos. De multe ori, tata iese din baie având lipite pe faţă bucăţele de hârtie igienică pătate de sânge. În al doilea rând, părul facial este un semn că noi am evoluat din maimuţe. Şi când îţi aminteşti că am evoluat din maimuţe, trebuie să recunoşti că inteligenţa umană este limitată.

Apoi am luat micul dejun. Eu am mâncat patruzeci şi trei de cereale, Kat a mâncat pâine prăjită, iar Salim a început un castron cu fulgi de porumb, dar nu l-a terminat. Apoi am plecat de-acasă cu mama şi mătuşa Gloria care mergeau în urma noastră şi

vorbeau ca nişte morişti. „A vorbi ca o morişcă" înseamnă a vorbi fără întrerupere. Este una dintre expresiile mele preferate deoarece îmi imaginez o morişcă pe acoperişul casei care se roteşte în direcţia vântului. Cu cât vântul suflă mai tare, cu atât se roteşte mai repede. Iar la mama şi mătuşa Gloria, morişca se învârtea ameţitor.

Kat, Salim şi cu mine mergeam în faţă. Eu eram pe partea dinspre bordură; săream peste crăpăturile din pavaj şi ocoleam stâlpii de iluminat, cu mâinile în buzunare, fiindcă aşa îmi place cel mai mult să merg când sunt în compania altor oameni.

Apoi am trecut pe lângă Barăci. Salim a zis că era o clădire imensă, eu am zis că avea douăzeci şi patru de etaje, iar Kat a zis că va fi demolată de tata cât de curând.

— Nu se poate, a spus Salim.

— Ba da, a zis Kat.

— De ce trebuie să dispară?

— Tata zice că e plină de drogaţi, ace de seringă şi mame sinucigaşe. Şi gândaci.

— Pfi!

— Da. Iar poştaşul nu mai vrea să distribuie corespondenţa acolo.

Salim s-a uitat în sus.

— Ce înaltă e!

Apoi Kat a arătat spre un alt bloc-turn.

— Salim, acolo lucrează mama noastră. E Guy's Tower.

— Nu se poate!

— Ba da.

Turnul era o clădire înaltă şi argintie şi mi-am dat seama că Salim era impresionat de Londra, deoarece se uita la clădirile înalte cu ochii larg deschişi şi gura căscată. Apoi am coborât la metrou. Kat şi Salim s-au aşezat unul lângă altul, iar eu m-am aşezat două locuri mai încolo, între doi necunoscuţi. Mi-am încrucişat braţele la piept ca să nu mai scutur din mână, obicei de care domnul Shepherd îmi zice că trebuie să scap. Mă uitam atent la harta metroului londonez. Este o hartă topologică. O hartă topologică

este o hartă foarte simplificată, nu la scală normală, deci fără nicio legătură cu distanţele reale. Staţiile sunt locurile unde urci, cobori sau schimbi trenurile, iar acestea sunt ordonate în linii drepte cu joncţiuni, pe când în realitate sunt alandala. Dacă aş fi fost lângă Salim, i-aş fi vorbit despre diferitele tipuri de hărţi şi i-aş fi explicat că hărţile *topologice* nu trebuie confundate cu hărţile *topografice,* dar când m-am uitat în direcţia lui, Kat tocmai îi arăta lacul argintiu de pe unghiile ei şi îl întreba despre viaţa lui socială, subiectul ei de conversaţie preferat. Am încercat să-mi dau seama dacă Salim era plictisit. Domnul Shepherd zice că, atunci când oamenii sunt plictisiţi, au muşchii faciali imobili, iar ochii lor privesc în gol, şi mai zice că eu ar trebui să verific întotdeauna dacă interlocutorii mei au această expresie când vorbesc cu ei. Salim râdea şi îi dădea coate lui Kat, iar eu am dedus că nu era plictisit, deşi eu, dacă aş fi fost în locul lui, aş fi murit de plictiseală.

Am coborât la staţia Embankment ca să putem trece pe una dintre pasarelele care traversează Tamisa şi să admirăm priveliştea. Cerul era albastru. Râul, gri. Roata, albă. Capsulele se mişcau atât de încet, încât păreau că stau pe loc.

Pe la jumătatea podului peste Tamisa, Salim şi-a scos aparatul foto, un model vechi, din acelea în care trebuie să bagi un film.

— Ce aparat interesant, a remarcat Kat.

— Mi l-a cumpărat mama pentru New York. Eu voiam unul digital, dar ea zice că unul din ăsta va face din mine un fotograf mai bun pe viitor.

Apoi a început să fotografieze tot ce vedea, inclusiv pe mine şi pe Kat, cu London Eye în spate. După ce a apăsat pe buton, mobilul lui a început să sune, cântând melodia din filmul cu James Bond. Salim s-a aplecat peste parapetul podului şi a vorbit ca un agent secret aflat în misiune, de parcă ar fi vrut să nu-l audă nimeni.

— Tu şi telefonul ăla! a exclamat mătuşa Gloria când Salim a terminat de vorbit şi a închis clapeta telefonului. Cine a fost de data asta?

— Un alt prieten, a spus Salim. M-a sunat din Manchester ca să-mi ureze drum bun. Să mergem mai departe, întârziem.

— Întârziem la ce, Salim? am întrebat eu.

— La Roată.

— N-ai cum să întârzii la London Eye, am explicat eu. Se învârte toată ziua, de două ori pe oră, în fiecare oră. Chiar şi după ce se întunecă.

Big Ben-ul a bătut ora unsprezece când am ajuns la coada de la bilete care era foarte lungă. Cele două mame au oftat nemulţumite.

— E infinită, a spus mama.

— Nu, nu este, am replicat eu. Infinitul…

— Ce-ar fi să venim mai târziu şi să mergem mai întâi la Galeriile Tate? a sugerat mătuşa Gloria.

— Ai promis! a strigat Salim bătând din picior şi sprâncenele i-au coborât mult peste ochi.

— Salim are dreptate, a spus mama. Am promis, Glo. Hai să rămânem la planul de-aseară. Poftim, Kat. Ia ăştia…

I-a întins lui Kat nişte bani în bancnote mari.

— Voi cumpăraţi biletele, iar eu şi mătuşa Gloria o să ne aşezăm la cafeneaua de-acolo să aşteptăm. După ce le cumpăraţi, venim şi noi.

Kat a făcut ochii mari şi rotunzi când a luat banii. I-a pus cu grijă în rucsacul ei din imitaţie de piele de leopard. Apoi ea, Salim şi cu mine am căutat capătul cozii la bilete şi ne-am aşezat la rând. O doamnă din faţa noastră a întrebat-o pe doamna din faţa ei dacă ştie cât durează aşteptarea, iar doamna care stătea cu două persoane mai în faţă a spus că durează o jumătate de oră să cumperi biletele şi altă jumătate de oră la îmbarcare.

— O oră întreagă, a oftat Kat. Poate că într-adevăr este prea lungă.

— Kat, am spus eu, o oră înseamnă un strop în Oceanul Eternităţii.

Aşa spusese odată părintele Russell de la biserica noastră despre viaţa omului.

Salim a zâmbit.

— Că bine zici.

A scos din nou aparatul şi a mai făcut o fotografie de unde stăteam noi. L-am întrebat dacă mă lasă să fac şi eu una.

— Nu-l lăsa, Salim, a spus Kat. Ted nu se pricepe deloc la chestiile astea. O să te alegi cu o poză cu trotuarul şi vârfurile încălţărilor.

Dar Salim n-a ascultat-o. Mi-a dat aparatul, iar eu m-am uitat prin obiectiv spre centrul roţii. S-a mişcat când am apăsat pe buton. Am luat aparatul de la ochi şi atunci am văzut un bărbat venind spre noi. Purta o jachetă de piele veche, cu fermoarul descheiat, şi un tricou negru pe care scria ceva, dar n-am observat ce. Avea părul negru şi o mirişte pe obraz, cum zice tata că are la sfârşit de săptămână când nu se bărbiereşte o zi. În timp ce se apropia, străinul a aruncat ţigara pe jos şi a stins-o cu călcâiul, lucru pentru care ar fi putut primi o mie de lire amendă pentru că arunca gunoiul pe stradă, dar nimeni n-a părut să observe, în afară de mine.

A venit direct la noi:

— Mă scuzaţi, a spus el. Aveţi nevoie de un bilet?

Kat i-a explicat că noi stăteam la rând să cumpărăm cinci bilete. Necunoscutul a zis că ni-l dă pe-al lui dacă vrem. Zicea că mai avea puţin până ajungea în faţă la coada de la îmbarcare, dar se răzgândise. Pur şi simplu, nu se încumeta să urce în roată.

— Nu vă încumetaţi? s-a mirat Salim.

S-a uitat la biletul din mâna bărbatului, apoi la London Eye.

— Sufăr de claustrofobie. Aş leşina să stau închis într-o capsulă din plexiglas.

— Capsulele sunt făcute din oţel şi sticlă, nu din plexiglas, am explicat eu uitând că nu e bine să vorbesc cu străinii.

— Mai rău! Din sticlă? Nu, mersi frumos!

— Este sticlă securizată. E foarte rezistentă şi sigură…

— Deci renunţaţi la bilet? a intervenit Salim.

— Vi-l dau dacă vreţi, a spus bărbatul întinzându-i biletul. Este pentru îmbarcarea de la ora 11:30. Fata

de-acolo…

S-a întors şi a arătat spre o fată cu ochelari de soare şi o jachetă din blăniţă de culoare roz.

— Îmi ţine locul. Se vor îmbarca în curând.

Salim s-a întors spre Kat.

— Ce spui?

— Nu ştiu, a zis Kat. Mama a zis să luăm bilete pentru toţi. E un gest foarte frumos, dar…

Mâna mi se scutura deoarece tocmai îmi adusesem aminte că nu trebuie să vorbeşti cu străinii sau să accepţi daruri de la ei. Dar Salim ridicase mâinile spunând:

— În ritmul în care înaintăm la coada asta, niciunul dintre noi n-o să ajungă să urce.

Iar Kat, am observat eu, „punea lucrurile în balanţă şi le cântărea", adică se gândea ce decizie să ia. Fiind cea mai mare dintre noi, ea era şefa.

— Bine, a spus ea. Pun pariu că mama şi mătuşa Glo vor fi bucuroase să economisească banii. Ca să nu mai zic timpul. Iar eu şi Ted am mai urcat. Ia-l tu, Salim. Tu eşti musafirul.

Bărbatul i-a dat biletul lui Salim şi ne-a condus la locul unde stătuse la coadă. Mâna a început să mi se scuture, deoarece însemna că eu n-aveam să urc în Roată în ziua aceea şi asta din cauza unui străin cu o mirişte de barbă cu care noi nici n-ar fi trebuit să stăm de vorbă.

— Distracţie plăcută, a spus bărbatul zâmbind.

— Mulţumesc de o mie de ori, a spus Salim.

Colţurile gurii i s-au întins până aproape de urechi.

Kat şi cu mine i-am ţinut companie lui Salim la coadă până am ajuns la controlorul care strângea biletele şi care striga:

— Pasagerii de la 11:30, poftiţi pe-aici!

Salim i-a dat biletul său primit gratis, ne-a făcut cu ochiul şi a râs. Apoi a plecat cu un grup de oameni spre rampa de acces care urca în zigzag spre Roată.

— Te aşteptăm la ieşire, i-a strigat Kat. Acolo.

Salim a clătinat din cap. L-am văzut prin geam, înaintând pe pasarelă până a devenit doar o umbră. A ajuns la punctul unde se deschideau şi se închideau

uşile capsulei, de unde ne-a făcut pentru ultima oară cu mâna. Apoi s-a grăbit să se îmbarce împreună cu ceilalţi. Am numărat câţi au urcat. Douăzeci şi unu, inclusiv Salim. Uşa cabinei s-a închis în urma lor.

M-am uitat la ceas. Arăta 11:32, 24 mai.

— Va coborî la 12:02, i-am spus lui Kat.

ŞAPTE
Roata se învârte

— Hai să vedem dacă putem să urmărim capsula lui Salim, a propus Kat.

Capsula în care se afla el a început să urce. Noi ne-am retras mai în spate, astfel încât să vedem mai bine cum se deplasa încet, în sensul invers acelor de ceasornic, de la ora şase la ora patru.

În timp ce priveam, am început să-i înşir lui Kat toate lucrurile pe care le ştiam despre London Eye: că nu era o roată cum sunt cele din parcurile de distracţii şi că de sus, într-o zi senină, poţi vedea pe o rază de peste patruzeci de kilometri în jur, dar ea m-a întrerupt să mă întrebe:

— Ted, ţie îţi place de Salim?

— E vărul nostru, am răspuns. Asta înseamnă că avem în comun cincizeci la sută din patrimoniul genetic.

— Da, dar îţi *place* de el?

— *Hâmm.* Eu…

— Tu nu simţi nimic? Niciodată?

— Îmi place de el, Kat. E prietenul meu.

Ea a clătinat din cap.

— E drăguţ.

— Drăguţ, am repetat eu.

Kat spune despre o mulţime de lucruri că sunt drăguţe, inclusiv despre pisici, jucători de fotbal, staruri de cinema, fuste şi bebeluşi. Asta arată că „drăguţ” nu înseamnă prea mult, deoarece, dacă toate sunt drăguţe, atunci cine nu e? Probabil, eu. Nu cred că despre mine Kat ar spune vreodată că sunt drăguţ.

— Salim este un Suprem, am zis eu.

— Suprem?

— În dialectul nordic înseamnă „tip de gaşcă”. Şi se simte singur. Mi-a spus mie.

— Pe bune? s-a minunat Kat. Poate din cauză că trebuie să se mute la New York. Şi eu m-aş simţi singură dacă ar trebui să mă despart de toţi prietenii mei.

Am continuat să privim cum se învârte London Eye. Parcă era un ceas gigantic, dar care mergea în sens invers. Capsula lui Salim s-a mutat de la ora trei la ora două chiar în momentul când un avion a trecut la mică altitudine.

— Kat?

— Ce-i?

— Ce înseamnă când ceva e pe felia ta?

— Hâm?

— Salim zicea că *Furtuna* ar fi chiar pe felia mea. A jucat în piesa asta la şcoală semestrul trecut.

Kat a început să râdă.

— Şi noi o studiem la şcoală. Domnul Moynihan insistă s-o interpretez eu pe Miranda, care e o mototoală.

Am reflectat puţin.

— Deci nu-i pe felia ta?

— În niciun caz.

Capsula se apropia de ora unu.

— Ce părere ai despre mătuşa Glo? a întrebat Kat.

Mi l-am adus aminte pe tata spunând despre ea că lasă dezastru pe unde trece. Pe urmă mi-am amintit de mătuşa Gloria spunând despre mine că sunt ca Andy Warhol, o figură culturală emblematică.

— Nu ştiu.

— Nici eu. L-am auzit pe tata când îi spunea mamei că mătuşa Glo îl scoate din pepeni. Iar eu am găsit două sticle de vin goale pe frigider.

În imaginaţia mea, mătuşa Gloria s-a transformat într-un savant nebun care îl extrăgea pe tata dintr-un pepene cu o pensetă.

— Adică îl scoate din pepeni aşa cum te scot eu din răbdări? am întrebat eu.

— Din pepeni. Din răbdări. Din minţi. Te enervează. În fine.

A început să râdă şi am râs şi eu, deoarece asta arăta că ştiam ce-a vrut să spună chiar dacă nu înţelesesem prea bine ce era aşa de amuzant în faptul că mătuşa Gloria îl enerva pe tata.

Apoi capsula lui Salim a ajuns în punctul cel mai de sus, la ora 12.

— ACUM! am strigat amândoi deodată.

Şi am râs din nou, dar de data asta eu am râs sincer. Amândoi urmăream cu privirea aceeaşi capsulă, exact pe cea în care se afla Salim. Ceasul meu arăta ora 11:47. Capsula se încadra în program. Sus pe cer, soarele făcea să strălucească geamurile.

Capsula a coborât încet la ora nouă. De ultima dată când am urcat şi noi în roată, mi-am amintit că, spre sfârşitul circuitului, se făcea automat o fotografie-suvenir. Administratorii de la London Eye au fixat un aparat foto astfel încât să se poată face o fotografie de grup cu Big Ben-ul în fundal. Asta se întâmplă între ora opt şi ora şapte. Am văzut siluetele întunecate din capsula lui Salim adunându-se într-o parte, cu faţa spre nord-est, acolo unde se afla aparatul de fotografiat. Am observat chiar şi lumina bliţului.

Apoi ne-am întors în punctul unde stabiliserăm cu Salim să ne întâlnim şi am aşteptat capsula lui. Exact la ora 12:02 aceasta s-a întors la sol. Uşile s-au deschis. Mai întâi a ieşit un grup de şase turişti japonezi. Au urmat un bărbat gras şi o femeie cu cei doi băieţei ai lor, tot graşi, ceea ce arăta că toţi mâncau prea multe mâncăruri gata preparate şi ar fi trebuit să-şi îmbunătăţească dieta. Apoi a ieşit fata cu jacheta de blăniţă, braţ la braţ cu prietenul ei. Pe urmă un bărbat înalt şi solid, în impermeabil, cu părul alb şi servietă. Arăta de parcă tocmai coborâse dintr-un tren de navetişti, nu din London Eye. Apoi a ieşit o doamnă blondă, înaltă şi zveltă, ţinându-se de mână cu un bărbat cu părul grizonant, mult mai scund decât ea. La sfârşit, două africance în rochii largi şi colorate, care râdeau de parcă tocmai se întorceau din parcul de distracţii. Cu ele erau patru copii de diferite vârste, toţi cu un aer foarte încântat.

Dar nici urmă de Salim.

Mi-am dat seama imediat că ceva era în neregulă.

— *Hâmm,* am făcut eu.

Kat a mijit ochii.

— Aş fi jurat că a fost în asta cu japonezii…

Pasagerii s-au îndepărtat în direcţii diferite.

— Probabil că e în următoarea.

Am aşteptat, dar nu era. N-a fost nici în cea de după şi nici în celelalte.

O senzaţie neplăcută mi-a urcat pe esofag.

— Stai aici, mi-a spus Kat strângându-mă de mână. Să nu te mişti din loc.

Mi-a dat drumul la mână şi a luat-o la fugă. Nu mi-a plăcut să rămân singur în mulţimea aceea de oameni. Clipeam întruna şi mă uitam în jur, sperând că Salim se va rematerializa. Apoi am început să cred că o pierdusem şi pe Kat. Pe urmă mi-am dat seama că nu ştiam să le găsesc pe mama şi mătuşa Gloria, ceea ce însemna că mă pierdusem şi eu. Mâna mi se scutura, iar eu uitasem s-o opresc.

Atunci s-a întors Kat.

— Tot nu l-ai văzut pe Salim?

— Nu, Kat.

— Am cumpărat asta, a zis ea. Fotografia suvenir. M-am uitat la toate, la cea de dinainte şi cea de după, dar nu l-am văzut pe Salim în niciuna. Asta e capsula cu japonezii şi africancele.

Kat mi-a arătat fotografia, iar eu m-am uitat la figurile acelea străine care zâmbeau şi făceau cu mâna spre aparatul de fotografiat. Unele persoane se vedeau parţial deoarece capsula fusese destul de aglomerată. O jumătate de faţă aici, o mână fluturând dincolo. Dar nimic nu semăna nici măcar pe departe cu Salim.

— Salim nu-i aici, am zis eu.

Apoi am adăugat:

— Salim a dispărut.

— Cred că mama şi mătuşa Gloria vor turba de furie, s-a văitat Kat.

OPT
Nu tot ce urcă neapărat şi coboară

Ne-am dus la locul unde mama şi mătuşa Gloria stăteau la o cafea.

— Hai să minţim. Să nu le spunem că am luat biletul de la un străin, mi-a şoptit Kat printre dinţi, strângându-mă atât de tare de încheietura mâinii încât m-a durut.

— Să minţim, am repetat eu. *Hâmm.* Să minţim.

— Putem să le spunem că Salim s-a pierdut în mulţime şi că…

Mi-a dat drumul la încheietura mâinii.

— Oh, lasă, a adăugat ea. Cu tine, ştiu că n-are niciun rost să mint. Şi nu mai face faţa aia de raţă-care-nu-mai-ştie-să-măcăne!

Am ajuns la masa unde mama şi mătuşa Gloria stăteau şi discutau de mama focului. Ne-am oprit în picioare lângă ele fără să zicem nimic. Am început să aud în urechi un bubuit ca atunci când tensiunea arterială creşte peste normal, cum i se întâmplă mamei când Kat o scoate din sărite.

— Aici eraţi, a spus mătuşa Gloria. Aţi cumpărat bilete?

Kat a aşteptat să vorbesc eu.

Eu am aşteptat să vorbească ea.

— Unde e Salim? a întrebat mama. A rămas la coadă?

— *Hâmm,* am făcut eu. Nu.

Mama s-a uitat să vadă dacă nu cumva Salim venea în spatele nostru.

— Atunci unde e?

— Nu ştim! a bâiguit Kat. Un bărbat… a venit la noi şi ne-a oferit un bilet. Gratis. Îl cumpărase pentru el, dar pe urmă şi-a dat seama că nu suportă să urce.

— Avea claustrofobie, am spus eu.

— Aşa e. Iar coada era imensă. Aşa că am luat biletul. Şi i l-am dat lui Salim. Salim a urcat singur. Dar n-a mai coborât.

Mătuşa Gloria şi-a pus mâna streaşină la ochi şi s-a uitat la noi.

— Înseamnă că e pe undeva pe sus, a zis ea zâmbind.

Kat ţinea mâna la gură şi degetele i se frământau ca nişte viermişori. N-o mai văzusem niciodată purtându-se aşa.

— Nu, a spus ea. A urcat acum o grămadă de vreme. Eu şi cu Ted am stat şi ne-am uitat la capsula lui. Dar când capsula a coborât… el nu mai era în ea.

Mama s-a încruntat, ceea ce însemna că era: a) nedumerită b) supărată c) ambele.

— Cum naiba vine asta? Cum adică nu era în ea?

— Mamă, a urcat, am repetat eu. Dar n-a mai coborât. Mâna mi se scutura, iar gura mamei s-a rotunjit ca un O.

— A sfidat legea gravitaţiei, am explicat eu. A urcat, dar n-a mai coborât. Ceea ce înseamnă că Newton s-a înşelat. *Hââmm.*

Deja mama arăta mai degrabă supărată decât nedumerită. Însă chipul mătuşii Gloria a rămas neted ca o coală de hârtie perfect întinsă.

— Pun pariu că ştiu ce s-a întâmplat, a spus ea zâmbind.

— Ce? am întrebat noi toţi.

— Probabil că a rămas să se mai dea o tură.

Pe mine şi pe Kat ne-a frapat simplitatea acestei explicaţii.

— Asta e! A rămas în capsulă, a exclamat Kat.

M-am uitat la ceasul meu.

— Ceea ce înseamnă că va coborî la 12:32.

Ne-am întors la London Eye, de data asta împreună cu mama. Mătuşa Gloria a zis că ea o să rămână acolo, deoarece Salim ştia unde s-o găsească în caz că noi nu dădeam de el.

Ne-am uitat la mai multe capsule deschizându-se şi închizându-se, dar nici urmă de Salim. Ora 12:32 a venit şi a trecut. Salim, nicăieri. Mama i-a rugat pe angajaţi să ne ajute. O femeie de la serviciul clienţi a venit să stea de vorbă cu noi. A zis că ar vrea să ne ajute, dar n-avea cum. Zicea că regulamentul de la

London Eye prevede că minorii nu au voie să urce neînsoţiţi de un adult.

Sprâncenele mamei s-au unit în mijlocul frunţii.

— Kat, a spus ea, eu am avut încredere în tine. N-ar fi trebuit să accepţi biletul acela. N-ar fi trebuit să-l laşi pe Salim să urce singur.

Atunci s-a întâmplat ceva groaznic. Kat a început să plângă. De mult nu mai făcuse asta. Îşi apăsa pomeţii cu pumnii.

— Mereu e vina mea. Niciodată a lui Ted. Mereu eu sunt de vină. Ted nu greşeşte niciodată.

— Kat, tu eşti mai mare. Dar e clar că nu şi mai înţeleaptă.

Mama şi-a muşcat buza şi amândouă s-au uitat una la alta.

— De ce nu-l sunăm pe mobil? am întrebat eu.

Mama s-a încruntat de parcă aş fi spus o prostie; apoi „s-a înseninat" (aşa se spune când cineva pare nefericit şi pe urmă se înveseleşte brusc, iar mie îmi place expresia asta deoarece este o altă metaforă care are legătură cu vremea. O faţă se poate însenina asemenea cerului peste care a trecut un nor cumulonimbus, lăsând să apară din nou soarele.).

— Chiar aşa, Ted! a spus mama zâmbind. Eşti un geniu. Trebuia să ne fi gândit de la bun început.

Ne-am grăbit să ne întoarcem la masa la care ne aştepta mătuşa Gloria. Nici urmă de Salim. Când a văzut că ne întoarcem fără el, a scos un oftat adânc.

— Unde s-o fi dus băiatul ăsta? a spus ea.

Mama a ridicat geanta mătuşii Gloria.

— Sună-l. Scoate-ţi mobilul. Dă-i un apel.

— Bine, a răspuns mătuşa Gloria. Nu cred că e prea departe.

A apăsat pe câteva taste, apoi a pus telefonul la ureche zâmbind şi clătinând din cap. Deodată, chipul ei s-a transformat în opusul lui „senin". S-a înnegurat.

— *Abonatul pe care îl apelaţi are telefonul închis,* a repetat ea. *Vă rugăm să reveniţi mai târziu.*

A lăsat să-i cadă telefonul pe masă. Îi tremurau buzele.

— De ce are telefonul închis? a întrebat ea cu glas pierit. De ce?

Kat a spus mai târziu că în următoarea oră am umblat de colo-colo pe malul sudic al Tamisei ca nişte găini fără cap. E uimitor că găinile aleargă bezmetice timp de câteva secunde după ce sunt decapitate, dar o oră întreagă, eu nu cred. Am căutat peste tot, însă Salim era de negăsit. Ne-am întors să cerem ajutorul angajaţilor de la London Eye, care au chemat poliţia. Un poliţist ne-a luat numele şi adresa. Ne-a întrebat dacă Salim ştia drumul până acasă la noi. Probabil că da, am răspuns noi. Apoi ne-a spus să facem trei lucruri:

a) să continuăm să-l sunăm la telefon;
b) să mergem acasă şi să aşteptăm;
c) să încercăm să nu intrăm în panică.

A spus că va semnala dispariţia lui Salim şi restului patrulei de serviciu pe zona respectivă. Dacă Salim nu reapărea în câteva ore, un ofiţer de poliţie va veni la noi acasă.

Kat a încercat să-i explice că Salim dispăruse după ce *urcase* într-o capsulă din London Eye şi înainte *să coboare.* Omul s-a uitat la ea ca la una care inventează.

— Copiii nu se evaporă, a spus el. Nu din câte ştiu eu.

Aşa că noi am optat pentru varianta b) şi ne-am dus acasă să aşteptăm. Speram să-l vedem pe Salim în grădina din faţa casei, dar el nu era acolo. Atunci mătuşa Gloria a trecut la varianta a), adică a apăsat întruna pe butonul *redial* al telefonului mobil. Mama a poftit-o în casă şi a făcut ceai. Kat a luat o farfurie de porţelan şi a aranjat pe ea nişte batonaşe de ciocolată. În felul acesta, mama şi Kat au încercat să aplice varianta c). Dar nimeni n-a mâncat. Toţi încercam să nu ne îngrijorăm, dar nu reuşeam niciunul.

Apoi mama l-a sunat pe tata şi i-a povestit ce se întâmplase. El a spus că era în apropiere, la Barăci, şi

că mai avea puţin până termina programul. Va veni acasă să vadă cu ce putea să ne ajute. Mama a închis. Imediat după aceea a sunat telefonul. Mătuşa Gloria s-a grăbit să răspundă.

— Salim! a strigat ea.

A ascultat câteva secunde şi chipul ei s-a transformat într-o eră glaciară miniaturală (expresia îmi aparţine şi sper că vă daţi seama ce vrea să spună). Apoi a trântit telefonul pe masă.

— Era unul care vindea ferestre pentru sere, a spus ea.

A spus-o ca şi cum vânzarea ferestrelor pentru sere era o crimă contra umanităţii. S-a uitat la ceasul de pe poliţa şemineului.

— Trei ore, a spus ea. Lipseşte de trei ore. Nu s-a mai întâmplat până acum.

Apoi a început să se plimbe prin cameră de colo-colo, lovind cu pumnul în palmă. Era foarte interesant de privit. Mă întrebam cu ce fel de vreme putea fi comparată şi m-am decis: cu o furtună bine localizată, cu fulgere ramificate.

— Salim, a spus ea ca şi cum el ar fi fost în cameră, am să-ţi scot maţele să-mi fac din ele jartele.

Nu mai auzisem expresia asta până atunci şi m-am întrebat ce sunt jartelele. Kat mi-a explicat mai târziu că sunt nişte chestii pe care le poartă femeile în jurul pulpelor ca să le susţină ciorapii şi că sunt elastice. Eu nu cred că ar fi igienic să foloseşti maţele pentru aşa ceva.

Apoi mătuşa Gloria a zis:

— Oh, băiatul meu, ce ţi-au făcut ăştia?

M-am întrebat la cine se referea când a spus „ăştia”.

Apoi:

— Ai face bine să te întorci până miercuri, altfel pierdem avionul spre New York.

Apoi:

— Şi prostul ăla de poliţist. Să-mi zică să nu mă îngrijorez. Pun pariu că *el* n-are copii.

Apoi:

— Dacă l-a răpit vreo bandă de nenorociţi? Oh, Doamne-Dumnezeule, ferească Dumnezeu!

Apoi mătuşa Gloria a observat că mă uitam la ea.

— *Tu* ce te zgâieşti? m-a întrebat ea îndreptând ameninţător spre mine o unghie lăcuită roz. Dacă n-ai fi venit tu cu ideea să mergem la London Eye, nu s-ar fi întâmplat asta. Tu şi roata ta de bicicletă de pe cer!

S-a lăsat să cadă pe canapea, scoţând un geamăt.

— Oh, Ted. Iartă-mă. N-am vrut să spun asta.

— Glo! a intervenit mama grăbindu-se să se aşeze lângă ea. Linişteşte-te, draga mea.

A agitat mâna spre mine de parcă aş fi fost o muscă enervantă. Am dedus din asta că nu voia să mai stau prin preajmă.

M-am dus să văd ce face Kat şi am găsit-o la masa din bucătărie. Avea căştile pe urechi şi stătea cu capul culcat pe braţe, deci n-avea cum să mă vadă sau să mă audă.

Atunci am urcat în camera mea.

NOUĂ
Păsări dodo, brigantine şi lorzi

Am sărit în pat, apoi din pat jos, lângă salteaua pe care dormise Salim, am lovit cu pumnul în perete, apoi iar am sărit în pat, iar jos, iar cu pumnul în perete şi am continuat aşa, făcând *Hâmm, hâmm,* iar în pat, iar pe podea… Aşa făceam mereu când eram mic, până mi-au comandat ai mei trambulina cu plasă. A venit trambulina şi am continuat să sar pe ea. Apoi trambulina s-a rupt, dar eu n-am revenit la obiceiul de dinainte, deoarece mama mi-a zis că i-aş strica pereţii şi mobila, acum că eram mai mare.

Aşa că renunţasem la obiceiul acesta de ani de zile. Uitasem ce bine era.

Când m-am săturat de sărit, am scos câteva volume din colecţia mea de enciclopedii, m-am cuibărit în pat, rezemat cu spatele de perete, şi am început să citesc nişte articole interesante.

Atunci a bătut cineva la uşă. A intrat Kat.

— Ted, a spus ea închizând uşa în urma ei şi lipindu-se cu spatele de ea. Eşti încă îmbrăcat cu jacheta. De ce uiţi mereu să ţi-o dai jos?

Am ridicat din umeri şi mi-am strâns-o mai bine pe mine.

— Ted, am nevoie de tine, a spus Kat.

Apoi a făcut un lucru neobişnuit: s-a aşezat pe pat lângă mine.

— Doar pe tine te am. Mama nu mai vorbeşte cu mine. Mătuşa Glo crede că sunt dracul împieliţat. Tata s-a întors de la serviciu, dar nu face decât să scuture din cap de câte ori deschid gura să zic ceva.

Am ridicat privirea spre ea.

— Kat, pasărea dodo a dispărut, am spus eu.

— Ce?

— Pasărea dodo. A dispărut din lanţul evolutiv.

— Da. Pasărea dodo. Şi?

— A dispărut. Darwin ar zice că nu s-a adaptat suficient pentru a supravieţui, de-aia a dispărut.

— Ted, eu nu cred că Salim a dispărut din lanţul evolutiv.

— Nu, ştiu. Dar mă gândeam la dispariţii. Şi citeam câteva cazuri în enciclopedia mea.

— Oh, da?

— A mai fost unul, lordul Lucan. Lumea credea că el a omorât-o pe femeia care avea grijă de copiii lui, apoi, cuprins de remuşcări, s-a aruncat de pe o stâncă. Poate că a omorât-o. Dar, Kat, cadavrul lui n-a mai fost găsit. Poate că totul n-a fost decât o înscenare, iar el a plecat deghizat, sub o altă identitate. O teorie ar fi că a plecat în India unde a devenit un hipiot cu părul lung.

— Nu văd ce legătură are cu…

— Pe de altă parte, poate că el s-a sinucis. Poate că a fost îngropat în grădina cuiva.

A urmat un lung moment de tăcere.

— Ted, asta nu ne ajută prea mult.

— Şi a mai fost cazul *Mary Celeste.* Brigantina *Mary Celeste* era o corabie din New York, lungă de trei sute de metri. A apărut în strâmtoarea Gibraltar, dar fără nimeni la bord. Parcă toţi fuseseră teleportaţi în spaţiu de nişte extratereştri.

— Ted, nu cred că e momentul să glumeşti.

Am închis cartea cu zgomot.

— Bine, a spus Kat. Nu glumeai. Ar trebui să ştiu asta până acum. Tu nu glumeşti niciodată. Deci, ce vrei să spui?

Nu prea ştiam nici eu ce voiam să spun. Singura legătură dintre pasărea dodo, lordul Lucan, oamenii de la bordul corabiei *Mary Celeste* şi Salim era faptul că toţi dispăruseră. M-am uitat la umerii lăsaţi ai lui Kat. În cameră era linişte; nu se auzea decât respiraţia mea şi a ei. Nu ştiu cum – a fost un adevărat efort pentru mine, dar am reuşit –, am întins mâna şi i-am pus-o pe umărul cocârjat. L-am simţit osos şi delicat.

— Kat, tu şi cu mine suntem împreună în povestea asta. Oamenii dispar. La fel şi lucrurile. Majoritatea reapar.

Kat şi-a pus mâna peste a mea şi am văzut câteva lacrimi rostogolindu-i-se pe obraji. A lăsat capul într-

o parte – de data asta, ea era cea care semăna cu o raţă-care-a-uitat-să-măcăne – şi am simţit o lacrimă căzându-mi pe mâna de pe umărul ei. Un moment nu mi-am dat seama dacă era mâna ei sau a mea. Nu-mi place să ating oamenii. Din cauza senzaţiei de ud a lacrimii şi a confuziei mâinilor, ai fi zis că niciunul dintre noi nu ştia unde începea Kat şi unde mă terminam eu.

— Ted, a spus ea scuturând din cap, oamenii de pe *Mary Celeste* n-au mai reapărut. Nici pasărea dodo. Nici lordul-cum-îl-chema. (S-a oprit şi a clipit ca să-şi reţină o lacrimă.) Poliţistul a avut dreptate, a continuat ea. Oamenii nu se evaporă. Probabil că Salim este pe undeva. Dacă el a dispărut din cauza mea, eu trebuie să-l găsesc. Dar am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de creierul tău, Ted. Nimeni nu-i mai bun ca tine la raţionamente.

Era pentru prima oară când Kat îmi făcea un compliment. Mi-am vârât amândouă mâinile în buzunarele pantalonilor, m-am uitat fix la adidaşii din picioare şi am făcut *Hâmm.* Atunci mi-am dat seama că într-unul dintre buzunare aveam un obiect care n-ar fi trebuit să fie acolo. L-am scos şi ne-am uitat amândoi la el.

— Aparatul foto al lui Salim! a murmurat Kat.

<u>ZECE</u>
Dragoste-ură

Kat mi-a smuls aparatul din mâini şi l-a învârtit în palmă.

— Când ai făcut ultima fotografie la rând la bilete… Probabil că după aceea l-ai băgat în buzunar fără să-ţi dai seama, Ted.

Am întins mâna să-l iau înapoi. Ea nu mi l-a dat.

— Ce-ai simţit, Salim, când ţi-ai dat seama că ai urcat în cabină fără aparatul de fotografiat? a zis ea în şoaptă, ca şi cum el ar fi fost acolo.

Am încercat din nou să i-l iau. Ea mi-a dat peste mână.

— Ia mâna, Ted! Eu l-am găsit.

Tipic pentru Kat. Acum îmi zice că sunt un geniu, în clipa următoare dă în mine şi spune minciuni. E de trei ori mai simplu să prezici cum va fi vremea decât să ghiceşti ce are Kat de gând să facă. Şi nu doar că este mai imprevizibilă decât vremea, dar este şi mai imprevizibilă decât a) erupţiile vulcanice, b) dezaxaţii sau c) atacurile teroriste. Nu degeaba numele ei este prima silabă din cuvinte de genul:

Catastrofă
Cataclism
Catatonic

Cu alte cuvinte, Kat este o *calamitate ambulantă* – aşa îmi spune ea mie când scap din mână diverse obiecte, dar cred mai degrabă că i se potriveşte ei.

Dar uneori, când te aştepţi mai puţin, Kat se poartă frumos cu mine. Când eram mai mic, îmi citea poveşti cu urşi care vorbeau, cu pelerine fermecate, şi mă ducea în parc să-mi arate răţuştele de pe lac. La şcoală mă apăra când băieţii răi se luau de mine în curtea şcolii.

Mama zice că relaţia noastră este o relaţie de dragoste şi ură. Zice că într-o zi, când eu eram bebeluş, iar Kat avea doi ani, a găsit-o pe Kat

aplecată peste leagănul meu, sărutându-mă pe toată faţa. Probabil că eu m-am zvârcolit ca să scap, fiindcă pe urmă Kat a luat o perie de păr şi m-a pocnit cu ea în cap. Mama a trebuit s-o ia cu forţa de lângă mine ca să nu mă omoare.

Când am mai crescut, mama ne spunea mereu să ne jucăm frumos unul cu altul. Pentru Kat, a se juca „frumos" însemna să-şi alinieze păpuşile Barbie dezbrăcate, cu tunsori sălbatice şi semne ciudate, făcute cu pixul pe corp, şi să se joace de-a spitalul. Folosea hârtie igienică pe post de bandaje şi le tăia cu forfecuţa de unghii, apoi le dădea cu ketchup. Mie îmi spunea s-o ajut, că moare pacientul.

— Dă-mi bisturiul! îmi ordona ea.

— Ce bisturiu?

— Orice bisturiu.

Eu mă uitam în jur şi ziceam:

— Nu-i niciun bisturiu.

— Un bisturiu de jucărie, Ted.

— Nu e niciun bisturiu de jucărie, Kat.

— Ba este. E chiar lângă mâna ta.

— Kat. Nu e niciun bisturiu de jucărie lângă mâna mea. Doar un sul de hârtie igienică.

— Tu trebuie să fii asistenta! striga ea.

Eu clipeam nedumerit. Asistentele trebuie să fie femei, iar eu eram băiat. N-aveam cum să fiu asistentă.

— Încearcă să te joci şi tu, Ted! spunea mama, care se uita la noi.

Atunci am început să fac *„Nii-noo, nii-noo, nii-noo!",* să aprind şi să sting veioza, şi de-atunci eu am fost mereu ambulanţa. Dar Kat voia să fiu asistenta şi poate de aceea a continuat să se supere pe mine. Apoi medicii mi-au diagnosticat sindromul.

— De ce Ted trebuie să aibă mereu bolile interesante? se plângea Kat la mama şi la tata.

Nu-mi aduc aminte ce au răspuns ei.

În clipa asta, domnişoara Katastrofă studia cu atenţie aparatul lui Salim, iar eu mi-am înghiţit nodul de furie ce-mi stătea în gât.

— A folosit optsprezece poziţii, a zis ea. A făcut poze întruna cât am traversat podul, ţii minte?

— A făcut una şi cu noi doi, Kat. Iar eu am făcut o poză la London Eye, chiar înainte să vină străinul acela care ne-a dat biletul.

— Străinul, a repetat Kat întorcându-se spre mine. Mă întreb…

Eu am clătinat din cap. Şi eu mă întrebam în legătură cu el.

— Crezi că pozele astea ne-ar putea furniza vreun indiciu, Ted?

— Nu ştiu.

Am încercat din nou să pun mâna pe aparat, dar Kat s-a ferit.

L-a răsucit în mâini, uitându-se la suprafaţa lui argintie şi lucioasă.

— Păcat că nu e digital ca al tatei, a spus ea. Aşa am putea să vedem fotografiile chiar acum. Pe astea vechi trebuie să le deschizi cumva.

A scuturat aparatul şi a ridicat din umeri.

— Nu ştiu cum. Se scoate filmul şi se duce la un centru foto pentru developare. Costă bani şi trebuie să aştepţi. Ce chestie tâmpită!

A început să apese pe butoanele aparatului şi să-l scuture.

— Eu zic că ar trebui să i-l dăm înapoi mătuşii Gloria, am sugerat. Pentru că ea este cea mai apropiată rudă a lui Salim.

— Şi ce legătură are? a întrebat Kat.

Tocmai mă pregăteam să-i explic faptul că cea mai apropiată rudă moşteneşte bunurile persoanelor decedate şi că asta este valabil şi în cazul persoanelor dispărute, când a sunat cineva la uşă. Eu şi Kat am tresărit.

— Salim! a strigat Kat.

A aruncat aparatul pe pat, apoi am ieşit amândoi din cameră şi am coborât în fugă la parter. Dar nu era Salim cel care intra în casă trecând pe lângă mama, care tocmai deschisese uşa, ci erau doi adulţi, un bărbat şi o femeie. Bărbatul era în uniformă, femeia nu, ceea ce însemna exact opusul a ceea ce s-ar putea

crede: că femeia era şefa. Asta pentru că ea era „în civil”; el, nu.

Erau de la poliţie.

<u>UNSPREZECE</u>
Marja de eroare

Câteva minute mai târziu, atmosfera din livingul nostru era încărcată şi tensionată. Toţi erau politicoşi. Toţi erau calmi. Dar *puteai să tai aerul cu un cuţit.* Aşa se spune când în aer vibrează sentimente invizibile, ca ionii de dinaintea unei furtuni electrice.

Mama şi mătuşa Gloria stăteau pe canapea. Mătuşa Gloria avea în mână un pahar cu coniac. Tata stătea în picioare, rezemat de perete, lângă uşă. Kat şi cu mine stăteam lângă el. Bărbatul, care era sergent de poliţie, îşi lua notiţe, aşezat la masă. Femeia, şefa lui, luase un alt scaun şi se instalase în mijlocul camerei. Era slabă şi scundă, îmbrăcată cu fustă şi jachetă albastră, şi o bluză albă, iar privirile i se plimbau prin cameră iuţi ca nişte fulgere.

Mai întâi s-a prezentat ca fiind inspectorul de poliţie Pearce, însărcinat să-l găsească pe Salim. Apoi a început să ne pună întrebări. Cine era fiecare din familie, de ce mătuşa Gloria venise în vizită şi de ce plănuia să se mute la New York. Apoi a cerut să se uite în rucsacul lui Salim. A scos lucrurile din el unul câte unul. Eu m-am uitat cu atenţie deoarece, în romanele poliţiste bune, ce lasă oamenii acasă şi ce iau cu ei când pleacă poate fi un indiciu cu privire la locul unde se află. Avea un pulover de schimb, o pereche de blugi, o pereche de şosete, chiloţi, pijamale, încă un hanorac şi un prosopel de toaletă. Toate acestea nu-mi spuneau mare lucru. Mai avea o carte jerpelită cu titlul *Moarte la patru mii de metri,* un ghid al oraşului New York, nou-nouţ, fără nicio îndoitură, şi un carneţel cu adrese. Ultimele obiecte au fost un briceag elveţian şi un inel de chei cu Turnul Eiffel, dar fără chei.

Nu existau obiecte de toaletă, cum ar fi periuţa de dinţi, deoarece acestea rămăseseră în baia noastră, mi-am amintit eu, pe poliţa de deasupra chiuvetei.

Doamna inspector Pearce a ridicat inelul pentru chei şi s-a uitat la el cu ochii mijiţi. Mătuşa Gloria a

explicat că Salim luase inelul pentru chei când fusese în excursie cu şcoala la Paris, apoi că ea a închiriat casa din Manchester şi că le-a lăsat chiriaşilor tot, în afară de setul ei de chei. În prezent, a spus ea, Salim n-avea nicio cheie de niciunde.

A urmat un moment de tăcere.

Apoi doamna poliţist s-a uitat la mine şi la Kat.

— Înţeleg că voi doi aţi fost ultimii care l-aţi văzut pe Salim, a spus ea.

Pe un ton calm, nu cu tonul ei obişnuit, Kat i-a povestit tot: despre bărbatul necunoscut, despre biletul gratuit, că noi am urmărit capsula în timp ce aşteptam să coboare Salim, dar el n-a mai coborât.

— N-ar fi trebuit să-i lăsăm singuri să cumpere bilete, a spus mama când a terminat Kat de povestit.

Doamna poliţist a făcut un gest cu mâna prin aer. Ce însemna asta, nu ştiu. Apoi i s-a adresat din nou lui Kat.

— Zici că aţi *urmărit* capsula?

Kat a dat din cap.

— Adică o jumătate de oră voi n-aţi făcut nimic altceva decât să vă uitaţi cum se învârte London Eye?

— Păi…, a spus Kat gânditoare. Ne-am retras mai în spate ca să vedem mai bine. Dacă stai prea aproape, n-ai cum să vezi fără să confunzi capsulele. Şi am mai stat de vorbă.

— *Fără să confunzi capsulele,* a repetat doamna poliţist Pearce.

Şi-a încrucişat mâinile sub bărbie.

— *Şi am mai stat de vorbă.*

— Puteţi să nu ne credeţi…

— Nu-i vorba de crezut sau nu.

— Dar am urmărit-o cu privirea. Chiar am urmărit-o. Suntem siguri, nu-i aşa, Ted?

— *Hâmm,* am făcut eu. Siguri sută la sută, nu, Kat.

Kat a strâns din buze şi a mijit ochii.

— Siguri nouăzeci şi opt la sută, da, am spus eu.

Doamna poliţist s-a uitat la mine fără să zică nimic. Colţurile gurii i s-au arcuit în sus, semn că era uşor amuzată. Apoi s-a lovit uşor peste nas cu degetele împreunate şi a spus:

— Vasăzică tu ai lăsa o marjă de eroare? m-a întrebat ea.

— Una mică, am răspuns eu. De doi la sută.

— Doi la sută?

— În orice observaţie umană există o marjă de eroare, am explicat eu. Asta deoarece simţurile noastre nu sunt infailibile. De fapt, unii oameni cred că este imposibil să fii sigur sută la sută.

Am făcut o pauză şi am lăsat capul într-o parte.

— Fiind oameni, noi nu putem avea nici măcar certitudinea că mâine soarele va răsări. Ajungem la supoziţia că va răsări printr-un proces de deducţie. Este un proces în care probabilitatea bazată pe observaţii precedente ne permite să prevedem lucruri cum ar fi schimbările climatice…

— Mi-ajunge, m-a întrerupt mătuşa Gloria. Răsărit, apus, roţi care urcă şi coboară, uitat după capsule. Aici nu-i vorba despre un parc de distracţii. E vorba de fiul meu. Unicul meu fiu. A dispărut. Eu vreau să ştiu ce faceţi pentru a-l găsi?

— Facem tot ce putem, a spus doamna inspector Pearce despletindu-şi degetele şi netezindu-şi fusta. Ştiu că sunteţi supărată…

— Supărată? Vorbiţi de parcă mi-aş fi pierdut poşeta.

— E încă prea devreme. Lipseşte doar de câteva ore. În marea majoritate a cazurilor, tinerii care dispar cum a dispărut Salim sunt găsiţi în cel mult patruzeci şi opt de ore.

— Patruzeci şi opt de ore? O să pierdem avionul spre New York.

— Patruzeci şi opt de ore, dar de obicei mai repede. Însă noi tratăm de la bun început cu maximă seriozitate dispariţia minorilor. De aceea mă aflu aici.

— El nu este un minor oarecare. Este *băiatul* meu.

Mama a cuprins-o cu braţul de după umeri.

— Glo… a şoptit ea.

— Noi facem tot posibilul, a repetat doamna poliţist Pearce.

— Cum ar fi? a întrebat tata cu blândeţe.

Toate privirile s-au întors spre el.

Doamna poliţist a oftat.

— Am început să vizionăm înregistrările video ale cabinelor. Nicio cameră video de supraveghere nu poate surprinde totul sau pe toată lumea, dar n-am văzut să se fi întâmplat niciun incident în această dimineaţă. Doar imagini obişnuite cu turişti obişnuiţi care admirau priveliştea. Am luat declaraţii şi de la alte persoane care au urcat în London Eye la momentul acela. Din păcate, numărul lor depăşeşte trei sute. Şi nu putem să-i contactăm decât pe cei care au plătit cu un card de credit. N-avem cum să-i găsim pe cei care au plătit în numerar. Dar nimeni nu-şi aminteşte să fi văzut un băiat care să corespundă semnalmentelor fiului dumneavoastră. Am verificat şi internările în spitale. (Mătuşa Gloria a făcut ochii mari şi rotunzi când a auzit de spital.) Dar nimic.

— O fi în continuare… pierdut? a întrebat tata.

— Într-adevăr, asta este cea mai plauzibilă explicaţie, a spus doamna poliţist Pearce.

A urmat un moment de linişte. Poate că toţi făceau acelaşi lucru ca mine: se gândeau unde s-a „pierdut". Mi-l imaginam pe Salim rătăcit la metrou, urcând într-un tren şi coborând din altul, trecând prin pasaje, întrebându-se dacă s-o ia pe linia de nord sau pe linia de sud, derutat de culori, neştiind că negru înseamnă linia de Nord, linia noastră. Mă gândeam că dacă azi-dimineaţă, în metrou, aş fi stat eu lângă el în locul lui Kat, aş fi putut să-i explic cum trebuie citită harta metroului londonez care este o hartă topologică şi-atunci Salim ar fi ştiut să ajungă acasă fără probleme şi poate că la ora asta ar fi fost aici.

— Avem nevoie de mai multe detalii personale, a spus doamna poliţist Pearce.

S-a aplecat spre mătuşa Gloria.

— Aş vrea să vă pun câteva întrebări între patru ochi, a adăugat ea.

Mama s-a ridicat în picioare.

— Să mergem, ne-a spus ea.

Tata a deschis uşa, luând-o pe Kat de braţ, dar mătuşa Gloria a apucat-o pe mama de mână.

— Faith, tu rămâi. Am nevoie de tine. Te rog.

Mama s-a aşezat la loc. Mi-a aruncat o privire în timp ce eu aşteptam să văd dacă mătuşa Gloria mai avea nevoie de mine. Mama a spus ceva mişcându-şi buzele, dar fără să scoată un sunet. Ai fi zis că mă credea surdo-mut, capabil să citesc de pe buze. Am clipit nedumerit. Apoi a spus cuvintele cu voce tare.

— Şterge-o!

Era a doua oară în ziua aceea când mama îmi spunea să plec.

Am ieşit târşâindu-mi picioarele şi m-am dus după tata şi Kat în bucătărie, scuturând din mână. Tata a închis uşa după mine. Poliţia avea să afle mai multe decât mine şi nu era corect. Am simţit o greutate interioară ca atunci când mănânci mai multe calorii decât poţi arde. Kat s-a sprijinit cu faţa de frigider. O lacrimă i s-a prelins pe obraz în timp ce se lovea cu pumnul în cap. Semn că şi ea avea acelaşi sentiment. Se chema „frustrare maximă”.

DOISPREZECE
Mare dandana

Peretele dintre bucătărie şi living fiind subţire, se auzea murmur de voci.

— Ei bine, Kat. Ei bine, Ted. *Altă dandana,* a spus tata citând o replică din unul dintre filmele lui preferate cu Stan şi Bran.

Kat a început să plângă iar şi părea că nu se poate opri. Tata i-a pus mâna pe umăr, dar n-a fost o idee bună pentru că asta a făcut-o să plângă şi mai tare.

Printre suspinele ei, am încercat să aud ce spuneau vocile din cealaltă cameră. Am auzit cuvinte disparate. „Salim.” „Nu.” „Niciodată.” De fiecare dată era vocea mătuşii Gloria. Am dedus că se întâmpla aşa deoarece a) ea era mai aproape de bucătărie şi b) vorbea mai tare decât mama şi doamna inspector. Apoi am reuşit să disting o frază întreagă. Asta din cauză că mătuşa Gloria a spus cu o voce tunătoare:

— SALIM N-AR FUGI NICIODATĂ DE MINE!

Mi-am acoperit urechile cu palmele. Am simţit un val de aer lovindu-mă în faţă. Gura mi s-a deschis şi mi s-a închis.

— *Hâmm,* am făcut eu.

Tata a deschis uşa spre grădina din spate. Afară începea să se însereze. Ne-a făcut semn mie şi lui Kat să ieşim împreună cu el, dar Kat a scuturat din cap că nu vrea. Am ieşit doar eu. Am mers pe aleea care ducea spre magazia din grădină, trecând pe lângă sârma noastră cu rufe care fluturau în bătaia vântului (slab, dinspre sud-vest).

— Tată?

— Da, Ted.

— Care e probabilitatea ca Salim să fi fugit?

Tata a făcut o grimasă.

— Nu l-aş învinui dacă a fugit.

Apoi a scuturat din cap ca şi cum n-ar fi vrut să spună ce spusese.

— Nu ştiu, Ted. Cred mai degrabă că s-a rătăcit pe undeva, încercând să se întoarcă.

— Şaizeci/patruzeci?

— Cum?

— Probabilitate de şaizeci la sută să se fi pierdut, patruzeci la sută să fi fugit?

— Poate şaptezeci/treizeci. Nu ştiu.

— Atunci de ce nu şi-a folosit telefonul?

— Poate că nu mai avea credit.

— Şi de ce nu răspunde la apelurile noastre?

— Poate că i s-a descărcat bateria.

Tata a ridicat privirea spre luna aproape plină care răsărea în estul oraşului.

— Ştiu. Cam multe supoziţii, a adăugat el oftând. Salim şi mătuşa Gloria au o relaţie ciudată, Ted. Cu destule turbulenţe. Dar chiar dacă ea îl cicăleşte întruna şi el îi răspunde obraznic, cred că sunt destul de apropiaţi.

— Cu turbulenţe? Ca la condiţiile meteo?

— Nu. Vreau să zic „cu certuri”. Altfel sunt apropiaţi unul de altul. Asta mă face să cred că nu a fugit. Nu într-un oraş străin. Nu fără să aibă un loc unde să se ducă.

Mi-am amintit de criza pe care Salim s-a prefăcut că n-o are când nu voise să meargă la galeria de artă. Mi-am amintit cum bătuse din picior când mătuşa Gloria propusese să mergem mai târziu la London Eye. Sunt bun la numărat, la cronometrat şi la rememorat diverse lucruri. Dar mi-e greu să-mi dau seama dacă oamenii se plac unii pe alţii sau nu. Am un cod de bază din cinci puncte, care mă ajută să descifrez chipurile oamenilor şi pe care mi l-a explicat domnul Shepherd cu ajutorul unor planşe cu imagini:

1. Buzele arcuite în sus, lăsând să se vadă toţi dinţii = foarte amuzat, fericit.

2. Buzele arcuite în sus, fără să se vadă dinţii = uşor amuzat, mulţumit.

3. Buzele lipite, uşor arcuite în jos = deloc amuzat, uşor supărat sau nedumerit (greu de spus care dintre

ele).

4. Buzele lipite şi ochii mijiţi = foarte nemulţumit, furios.

5. Buzele rotunjite ca un O şi ochii larg deschişi = surprins, uimit.

Mi l-am amintit pe Salim mutându-şi privirea de colo-colo şi uitându-se în sus când vorbea mătuşa Gloria. Dar expresia lui nu se regăsea în codul meu cu cinci puncte. Nu ştiam cu ce emoţie s-o asociez. Mi l-am amintit uitându-se în sus cu ochii mijiţi, apoi în jos, agitându-se dintr-o parte în alta în timp ce stătea la rând să urce în London Eye. Mi-am adus aminte cum se foia în sacul de dormit, suspinând în somn.

Să recunoşti una dintre cele cinci emoţii de bază este una. Să ştii cum se combină între ele este cu totul altceva. Este ca şi cum ai şti culorile secundare şi cele primare. Albastru şi galben sunt culori uşor de recunoscut. Dar nu-i uşor să prezici că, dacă le amesteci, obţii verde.

— Deci, dacă sunt apropiaţi, înseamnă că Salim vrea să fie tot timpul aproape de mătuşa Gloria şi n-ar fugi de-acasă? i-am spus eu tatei.

— Nu neapărat tot timpul. Dar pe de altă parte…

Tata şi-a trecut o mână prin păr, semănând cu Stan.

— Noi n-o cunoaştem prea bine pe mătuşa Gloria. Nici pe Salim. Au trecut cinci ani de când i-am văzut ultima oară.

Mâneca unei cămăşi întinse la uscat pe sârmă i-a venit tatei peste faţă şi i s-a înfăşurat de gât. El a râs, ceea ce mi s-a părut un lucru nepotrivit în contextul crizei în care ne aflam. A dat mâneca la o parte.

— Poate că aşa sunt ei, turbulenţi ca vremea, Ted. Inflamabili. Cine ştie? Tot ce pot să spun e „Mare dandana!”

<u>TREISPREZECE</u>
Ochiul uraganului

Kat ne-a strigat din bucătărie să ne spună că trebuia să ne întoarcem în living. Când am ajuns acolo, mătuşa Gloria îşi terminase coniacul şi acum se uita în fundul paharului, cu buzele arcuite în jos, semn că era tristă, şi cu sprâncenele încruntate, semn că era şi supărată. Doamna inspector Pearce s-a ridicat în picioare şi a promis că ne va ţine la curent dacă vor afla ceva. Apoi a spus că mai avea o ultimă întrebare. Avea cumva mătuşa Gloria o fotografie cu Salim? Mătuşa Gloria a scos din poşetă un portofel pentru carduri de credit.

— N-o am decât pe-asta, a spus ea. E cam veche. Restul sunt în albumele de fotografii. Le-am expediat în restul bagajelor, cu vaporul.

I-a dat fotografia.

— Ziceţi că fiul dumneavoastră are treisprezece ani?

Mătuşa Gloria a clătinat din cap.

— Face paisprezece în iulie.

— În fotografia asta ce vârstă are?

— Opt, a spus mătuşa Gloria.

Doamna inspector a spus că poliţia ar avea nevoie de una mai recentă.

— Poate obţineţi una de la tatăl lui. Când o să-l contactaţi, a zis mătuşa Gloria.

Mi-l aminteam vag pe tatăl lui Salim. Era indian, îl chema Rashid şi lucra ca doctor. El şi mătuşa Gloria divorţaseră cu mulţi ani în urmă.

— Glo, n-ar trebui să-l suni pe Rashid? a întrebat mama. Cine ştie? Poate că Salim s-a dus acolo. E posibil.

Mătuşa Gloria a scuturat din cap.

— Salim n-ar face aşa ceva. În plus, eu şi Rashid nu ne vorbim. Salim se duce pe la el o dată la două săptămâni şi atât.

Doamna inspector Pearce îşi examina una dintre articulaţiile degetelor ca şi cum ar fi păţit ceva, dar eu

n-am văzut să aibă vreo tăietură sau vreo vânătaie.

— Ce părere a avut fostul dumneavoastră soţ? a întrebat ea. Despre faptul că vreţi să vă mutaţi cu Salim la New York?

Mătuşa Gloria nu i-a răspuns.

— Probabil că a spus ceva în legătură cu asta.

— Nu cine ştie ce. I-am spus că va putea să-l ia pe Salim două săptămâni de Crăciun şi în vacanţa de vară. I s-a părut acceptabil.

A urmat un nou moment de tăcere.

— Cine ştie? a continuat mătuşa Gloria. Poate că *are* o legătură cu povestea asta. Asta vreţi să insinuaţi, nu?

Doamna inspector Pearce a băgat fotografia în buzunar şi nu i-a răspuns mătuşii Gloria.

— Deocamdată ne mulţumim cu fotografia asta şi descrierea făcută de dumneavoastră. (S-a ridicat în picioare.) Aceasta este cartea mea de vizită cu numărul meu de telefon direct. Am s-o las aici, pe poliţa şemineului. Dacă Salim se întoarce acasă sau vă contactează sau dacă vă mai amintiţi ceva, sunaţi-mă.

Mătuşa Gloria a ridicat din umeri şi n-a zis nimic, dar tata a spus că aşa vom face. Apoi a condus-o până la uşă împreună cu celălalt poliţist şi au plecat amândoi. Eu i-am privit pe fereastră cum s-au urcat într-o maşină de poliţie alb-albastră şi s-au îndepărtat. Mama a rugat-o pe Kat s-o ajute să prepare nişte sendvişuri. Mătuşa Gloria a mai băut un pahar de coniac. Tata s-a întors şi a deschis o sticlă de vin. Parcă era seara de Crăciun, doar că afară încă era lumină, deşi se făcea târziu, şi nimeni nu spunea glume şi nu era vesel.

— Vă deranjează dacă fumez? a întrebat mătuşa Gloria.

Nu i-a răspuns nimeni. Luând tăcerea drept permisiune, şi-a aprins ţigara şi a început să fumeze în linişte, chiar şi după ce Kat i-a pus farfuria cu brânză şi salată verde pe genunchi. Privea în gol, inhalând şi expirând, în afară de braţul care ducea port-ţigareta la buze la fiecare douăsprezece secunde

în medie, în rest stătea nemişcată. Era o tăcere bizară. Mi-am dat seama că, de când venise la noi, mătuşa Gloria nu încetase să vorbească şi să se mişte.

— Ei bine, a spus mama după ce fiecare a mâncat cât a putut din sendvişuri.

Eu: două. Tata: două. Mama: unul. Kat: jumătate. Mătuşa Gloria: niciunul.

— Ei bine, a zis şi tata.

Aproape că mă aşteptam să-l aud spunând din nou „Mare dandana", dar n-a spus.

— Ben, cum a fost astăzi la muncă? l-a întrebat mama.

Era o întrebare pe care i-o punea în fiecare zi.

— La muncă? a repetat tata ridicând din umeri. Bine. Barăcile au fost evacuate şi închise. Utilajele de demolare vin joi. Acum am o lucrare nouă, pe bulevardul Peckham.

— Peckham? a întrebat mama, care nu părea prea interesată şi privea în gol.

— Peckham Rye.

A urmat încă un lung moment de tăcere. Kat îşi tot răsucea o şuviţă de păr pe degetul mic, apoi o desfăcea. Am vrut s-o întreb ce încerca să facă, dar a văzut că mă uitam la ea şi a făcut o grimasă, aşa că am zis:

— În legătură cu Salim…

Toţi s-au întors spre mine.

— Am câteva teorii interesante care ar putea să…

— Sst, dragule, a spus mama. Nu e momentul pentru teoriile tale.

După aceea, în cameră s-a lăsat o tăcere grea. Auzeam bâzâitul centralei termice. Un robinet de bucătărie picura. Tata zornăia nişte mărunţiş în buzunarul pantalonilor. Mă întrebam cum era această tăcere în termeni climatologici. Nu era deloc calmul de după furtună. Poate calmul din mijlocul furtunii: ochiul uraganului. Îmi imaginam un vârtej negru rotindu-se rapid şi în mijlocul lui o oază de linişte de formă ovoidală, ca o roată de bicicletă văzută dintr-o parte: London Eye. Mama şi-a mişcat picioarele.

Bâzâitul centralei termice s-a oprit. Mama a spus că era timpul să mergem la culcare.

— Dar abia e ora nouă, a protestat Kat. Şi, oricum, eu dorm aici, pe canapea, ai uitat?

— Ajunge, Kat.

Mama s-a ridicat în picioare şi s-a dus până la fereastră să se uite afară. Apoi a tras draperiile.

— De data asta, poţi să dormi în camera lui Ted, pe salteaua unde Salim…

N-a terminat fraza. Însă noi am terminat-o în gând:*...unde Salim a dormit azi-noapte.* Mătuşa Gloria a oftat încet şi s-a aplecat peste paharul cu băutură de parcă se simţea rău. Toţi ne gândeam la acelaşi lucru. Unde va dormi Salim la noapte în acest oraş mare, întunecat şi periculos?

PAISPREZECE
Opt teorii

În seara aceea, întins în patul meu, încercam să ignor foiala ce se auzea de la mai puţin de un metru de mine. Simţeam mirosul de şampon şi auzeam respiraţia care îmi amintea de o panteră neliniştită. Era Kat, pe salteaua unde dormise Salim în noaptea de dinainte. Prin fereastra deschisă se auzeau zgomotele oraşului. Camioane greoaie trecând pe bulevard. Un avion bâzâind pe deasupra. Îmi imaginam un uriaş nor în formă de nicovală formându-se peste sud-estul Londrei şi aerul cald ridicându-se în curenţi de convecţie. Se simţea o instabilitate în straturile superioare ale atmosferei.

Mi se întâmplă frecvent să nu dorm noaptea. Mintea mi-e ocupată cu tot felul de gânduri ciudate despre lume. Îmi aprind lampa de citit şi ascult buletinele meteo marine la radio, cu volumul dat încet. Scot cărţile despre climă. Studiez hărţile cu izobare şi izoterme. Mă uit cu atenţie la fotografii cu dezastre provocate de vreme: lacuri secate, cartiere mărginaşe distruse, alunecări de teren, oameni vâslind în bărci printre acoperişurile caselor lor. Şi mă gândesc că, atunci când voi fi mare, îi voi ajuta pe oameni să se pregătească pentru catastrofe naturale, le voi salva viaţa şi bunurile şi voi sfătui autorităţile cum să facă faţă intemperiilor.

Dar în seara aceea nu puteam să aprind lumina din cauza lui Kat. Cred că moleculele creierului meu o luaseră razna, deoarece singurele imagini care îmi veneau în minte erau ale unor păsări dodo ţinându-se după lordul Lucan care naviga pe corabia *Mary Celeste* ce se profila pe cerul nopţii luminat de o imensă roată de bicicletă pe post de lună. Îl vedeam pe Salim făcând cu mâna de pe punte, aşa cum ne făcuse cu mâna ultima oară, când urcase în capsulă. Auzeam vocea mătuşii Gloria spunând că eu am fost cel care propusese să mergem la London Eye, ceea ce

nu era adevărat. O vedeam pe mama dând din mână ca să mă îndepărteze, ca pe o muscă.

— Ted.

Kat era trează.

— Ted.

— *Hâmm.* Ce?

— Dormeai?

— Nu.

— Nici eu.

S-a ridicat în fund şi i-am văzut braţul întinzându-se spre veioză. A aprins-o şi ne-am uitat unul la altul clipind.

— Nu-i a bună. Trebuie să vorbim.

Şi-a strâns picioarele la piept înconjurându-le cu braţele şi s-a sprijinit cu capul pe genunchi. Pletele ei şatene i s-au răsfirat neglijent pe umeri.

— *Hâmm,* am făcut eu.

— *Hâmm* şi ţie, a zis ea.

Pe moment nu mi-am dat seama că mă imita.

Ea a zâmbit.

— Poate că dacă fac cum faci tu, voi gândi ca tine, Ted.

— Nu cred că să gândeşti ca mine este mai bine decât să gândeşti ca tine, am spus eu.

Am ascultat amândoi ticăitul ceasului deşteptător.

— Ted, ce ţi se pare ţie cel mai ciudat în toată povestea asta cu dispariţia lui Salim?

— Faptul că a dispărut dintr-o capsulă închisă, am răspuns eu.

Kat a dat din cap.

— A urcat în Roată şi n-a mai coborât din ea.

— Absolut ciudat, am spus eu.

— Şi nimeni – nici poliţia, nici mama sau tata, nici mătuşa Glo – nu-şi dă seama cât e de ciudat. Niciunul nu ia în seamă ce spunem noi şi toţi au impresia că n-am fost noi atenţi, de-aia nu l-am văzut pe Salim. Dar asta nu-i posibil, nu?

— Posibil, da, probabil, nu, am corectat-o eu. Noi am văzut două capsule golindu-se înainte să coboare capsula lui şi câteva după. Eu am cronometrat după

ceasul meu cât timp a stat sus. Marja de eroare este foarte mică.

— Atunci ce s-a întâmplat? Unde a dispărut?

— Eu am opt teorii.

Kat a fost impresionată.

— Opt teorii?

— Opt. Una dintre ele trebuie să fie corectă, asta dacă nu cumva am omis una sau mai multe teorii.

— Ce-ar fi să le scriu eu?

Kat a luat o foaie de hârtie de pe birou, iar eu i-am dictat următoarea listă. Iată ce a scris Kat, inclusiv propriile ei comentarii despre cât de credibilă i se părea fiecare teorie:

1. Salim s-a ascuns în capsulă (poate sub scaun) şi a mai făcut trei ture, poate chiar mai multe, coborând după ce noi am renunţat să-l mai căutăm. (Posibil. Merită verificat.)

2. Ceasul lui Ted nu mergea bine. Salim a coborât din capsulă când noi nu mai eram acolo să-l aşteptăm. (Puţin probabil. Tocmai am verificat ceasul lui Ted. 23:43. Ceasul lui deşteptător arată aceeaşi oră. Merge perfect. Ted zice că l-a verificat de cinci ori după Big Ben cât am fost astăzi în oraş.)

3. Salim a coborât din capsulă, dar noi nu l-am văzut şi nici el nu ne-a văzut pe noi. Asta cred părinţii şi poliţia. (Dar noi credem că probabilitatea e de 2%. Amândoi am stat să-i vedem pe toţi cei care au coborât şi niciodată n-au coborât prea mulţi oameni odată. Ar fi trebuit ca nici Salim să nu ne fi văzut pe noi, asta dacă nu cumva…)

4. Salim fie ne-a evitat în mod intenţionat, fie a fost lovit de amnezie (pierderea memoriei). Conform acestei teorii, el ori a vrut să fugă, ori s-a lovit la cap şi a uitat de noi. (Dar noi eram acolo, ne uitam la cei care coborau, şi nu ştiu cum puteam să nu-l vedem chiar dacă el voia ca noi să nu-l vedem sau a uitat cum arătam noi. Deci, la fel de puţin probabilă ca teoria numărul 3.)

5. Salim a suferit o combustie spontană. (Eu n-am mai auzit de aşa ceva, dar se pare că Ted crede că

uneori oamenii se evaporă. Zice că e un fenomen rar, dar documentat, care funcţionează ca o furtună cu fulgere izolată. Hm… Puţin probabil. N-o pun la socoteală.)

6. Salim a ieşit din capsulă deghizat. (Posibil, dar foarte puţin probabil să treacă neobservat pe lângă ceilalţi oameni care au coborât din capsulă – turiştii japonezi, femeile, copiii mici etc. Singura persoană care semăna cel mai bine cu Salim era prietenul fetei cu jachetă roz. Dar el era mai durduliu, cu o faţă mai plinuţă. Categoric nu era Salim. Dar chiar şi-aşa, cum putea să-şi schimbe hainele într-o capsulă atât de mică, fără să observe nimeni?)

7. Salim a intrat într-o altă dimensiune temporală. Poate că a rămas blocat într-un alt timp sau chiar într-un univers paralel. (Probabilitate zero, ca la teoria numărul 5.)

8. Salim a ieşit din capsulă ascuns sub hainele cuiva.

Când am ajuns la ultima teorie, Kat s-a uitat la mine peste pixul cu care scria. Nici măcar nu s-a sinchisit să adauge un comentariu.

— Mai ţii minte filmul *Stan şi Bran aviatori,* când Stan şi Bran erau cât pe ce să evadeze din tabăra legiunii străine? am întrebat eu.

Este filmul pe care îl vedem împreună cu tata în fiecare an, de Crăciun. Bran, cel gras, suferă pentru că fata pe care o iubeşte nu-l iubeşte şi vrea s-o uite, iar un om îi spune că, dacă se înrolează în legiunea străină, o va uita. Aşa că intră în legiunea străină, iar Stan, cel slab, intră şi el. Dar în legiunea străină nu e prea roz. Acolo ei trebuie să spele munţi de rufe, ceea ce le-ar fi luat toată viaţa, aşa că se hotărăsc să evadeze.

— Nu-ţi aminteşti? am întrebat eu. Se ascund sub robele unor arabi care se îndreptau spre porţi…

— Îmi amintesc, a răspuns Kat. Asta e cea mai tâmpită fază dintre toate.

— Dar… adu-ţi aminte de africancele alea, am spus eu. Purtau nişte robe lungi şi largi. Şi mai era

omul acela solid, îmbrăcat într-un impermeabil lung…

— Bine, bine…

Şi-a dat ochii peste cap încât i s-a văzut numai albul globilor oculari. Apoi a scris în continuarea teoriei numărul 8: *(Ted poate să se ascundă sub hainele mele fără să-l vadă mama? Nu cred. Dar putem încerca.)*

Kat a recitit lista.

— Nu sunt prea promiţătoare. Eşti sigur că nu ai altele mai bune? Altfel va trebui să fim de acord că poliţia şi toţi ceilalţi au dreptate.

M-am gândit bine. Apoi mi-a venit ceea ce se cheamă inspiraţie. Inspiraţia este o idee ce apare din senin. În trecut, oamenii credeau că inspiraţia era o idee pe care zeii sau Dumnezeu (depinde dacă erai politeist sau monoteist) le-o insuflă în minte.

— Mai există o a noua teorie, am spus eu, scuturând din mână.

— Sper că nu e vreo aiureală de genul: Salim a fost teleportat pe o navă extraterestră sau s-a pierdut între două dimensiuni…

— Nu, nu e o aiureală, am zis eu. De fapt, cred că e cea mai bună teorie dintre toate.

Dar până să spun care era aceasta, a sunat telefonul.

<u>CINCISPREZECE</u>
Eternitate

Până să sune a doua oară, noi eram deja la uşă. Kat mi-a luat-o înainte, împungându-mă cu cotul în stomac. Când a sunat a treia oară, eram pe palier. L-am auzit pe tata preluând convorbirea la telefonul din dormitorul lui şi al mamei. N-am îndrăznit să intrăm, dar am stat să ascultăm. Numai că tata are o voce joasă şi n-am putut să aud nimic. Apoi mătuşa Gloria a ieşit din camera lui Kat cu un mers ezitant, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din mătase de culoare bleu. Avea ochii mari şi părul ciufulit.

— Salim! a zis ea în şoaptă.

Îi clănţăneau dinţii în gură de parcă i-ar fi fost frig, deşi temperatura din noaptea aceea n-avea să scadă sub cincisprezece grade.

A deschis uşa la dormitorul părinţilor noştri chiar când tata închidea.

— Salim? a repetat ea.

— Nu, a spus tata. Nu era Salim. Era poliţia.

— L-au găsit. Te rog, spune-mi că l-au găsit.

— Nu sunt siguri…

Kat mă ţinea de braţ şi mă strângea tare. Avea gura rotundă ca un O. Un O foarte mare. Se uita la chipul tatei şi observase ceva care o făcuse să tresară. M-am uitat şi eu la tata. Am văzut nişte mişcări ciudate ale buzelor şi sprâncenelor lui. Avea mici broboane de transpiraţie pe frunte. Nu era o expresie pe care să fi văzut-o la el până atunci.

— Cum adică nu sunt siguri? Ori l-au găsit, ori nu l-au găsit, a spus mătuşa Gloria.

Avea un tremur ciudat în glas care mi-a declanşat în urechi un zgomot ca de pompă.

— Păi, se întâmplă că… au găsit pe cineva, a spus tata. În apropiere de London Eye. Lângă râu. Un băiat asiatic.

Asta e, m-am gândit eu, amintindu-mi de teoria numărul patru. Au găsit pe cineva care şi-a pierdut

memoria şi nu mai ştie cum îl cheamă. A rătăcit toată ziua, neştiind unde să se ducă.

— Probabil că el e, a spus mătuşa Gloria. De ce nu l-au adus aici?

— Nu se putea, a explicat tata. Pentru că, vezi tu, băiatul ăsta – cine o fi el, ar putea fi oricine, chiar oricine – băiatul ăsta… băiatul este…

Aşteptam să spună că îşi pierduse memoria sau că, din cauza loviturii la cap, ajunsese la spital, deci încă nu era indicat să-l deplaseze. Nu m-am aşteptat la ce a urmat.

— E la morgă.

N-am să spun mai mult despre ce s-a întâmplat pe urmă. Mătuşii Gloria i s-a făcut rău şi a vomitat pe covor. Mama a sărit din pat. Plângea şi o îmbrăţişa pe mătuşa Gloria, spunând că era imposibil să fie Salim, în timp ce tata a început să se îmbrace cu hainele de stradă peste pijamale şi Kat rămăsese ţintuită locului strângându-mă de mână. M-am întors cu faţa spre uşă şi am început să lovesc tare în ea. Tata mi-a pus o mână pe braţ şi următorul lucru de care mi-aduc aminte este că a venit poliţia şi l-a luat pe tata să vadă dacă băiatul asiatic de la morgă era Salim sau nu. Mătuşa Gloria se simţea prea rău ca să se ducă. Stătea întinsă pe canapea, acoperită cu o pătură, şi zicea întruna:

— Salim, Salim, să nu fii tu pe targa aia rece, Salim, Salim…

Îi clănţăneau dinţii în gură, iar mama stătea pe braţul canapelei şi o mângâia pe păr.

Apoi Kat a făcut un gest frumos. A făcut un ibric de ceai, deşi îi tremurau mâinile. Aşa e Kat. Groaznică atunci când e vorba de nimicuri, cum ar fi când pierde autobuzul sau când îi lipsesc zece cenţi ca să-şi poată cumpăra CD-ul preferat, dar minunată în situaţii grave, cum a fost anul trecut, când mama a suferit o operaţie grea. Ea ne pregătea cina din produse congelate şi la masă îl întreba pe tata cum a fost la serviciu. Apoi, când mama s-a întors acasă, alerga în sus şi-n jos pe scări cu căni de ceai, flori şi

reviste pentru mama care zicea că nu ştie cum s-ar fi descurcat fără ea.

Ceilalţi au băut ceaiul în living, aşteptând să se întoarcă tata, şi mama a trebuit să-i ducă mătuşii Gloria cana la gură ca s-o facă să bea, ca unui bebeluş. Eu am urcat cu cana de ceai în camera mea. Pe birou am găsit lista teoriilor şi fotografia suvenir pe care Kat o cumpărase de la London Eye. Mă uitam la ele fără să le văd şi recitam în gând: *Dover Wight Portland, nord-vest, rafale şase la opt, devine ciclonic…*

Au trecut cincizeci şi patru de minute de când tata a ieşit pe uşă însoţit de poliţişti şi până când s-a întors. Adică 3.240 de secunde. Am citit undeva că, pe măsură ce îmbătrânim, creierul accelerează. Avem impresia că timpul trece mai repede. Deci poate că de aceea mi s-au părut lungi cele 3.240 de secunde. Dar Kat mi-a spus mai târziu că, fără îndoială, mătuşii Gloria i s-au părut şi mai lungi decât mie. Zicea că, cu cât suferi mai mult, cu atât timpul trece mai încet. Fără îndoială că mătuşa Gloria suferea cel mai mult dintre toţi pentru că era vorba de fiul ei care poate zăcea la morgă.

Un băiat asiatic.

Salim sau nu.

În acele cincizeci şi patru de minute s-a întâmplat ceva teribil. Oricâte informări meteo marine aş fi inventat, nu încetam să mă gândesc la asta. La moarte. Mi-am dat seama că era reală. Într-o bună zi voi muri. Kat va muri. Mama va muri. Tata va muri. Mătuşa Gloria va muri. Domnul Shepherd de la şcoală va muri. Orice fiinţă de pe planeta asta va muri. Nu se punea problema *dacă*, ci *când.* Sigur, şi înainte ştiusem de moarte. Dar în acele cincizeci şi patru de minute am conştientizat-o bine. Atunci mi-am dat seama că există două feluri de cunoaştere: superficială şi profundă. Poţi să ştii ceva în teorie, dar să nu ştii în practică. Poţi să ştii o parte din ceva, dar nu tot. Cunoaşterea poate fi doar suprafaţa netedă a unui lac sau poate să coboare până la mâlul din

adâncurile lui. Poate fi doar vârful vizibil al unui aisberg sau acesta pe de-a-ntregul.

M-am gândit la şirul lung al zilelor din viaţa mea şi m-am întrebat cât de departe ajunsesem în lanţul acela. Oare mă aflam încă la început, ajunsesem la mijloc sau mă apropiam de sfârşit? Dacă cel de la morgă era Salim, oare el a ştiut când s-a trezit azi-dimineaţă că ajunsese la ultima verigă din lanţ?

M-am gândit la Dumnezeu, la sufletele nemuritoare şi la eternitate. Mi-am adus aminte că, în urmă cu ani de zile, când părintele Russell de la biserica noastră mă învăţa că Dumnezeu mă făcuse pe mine, eu îl întrebasem:

— Dacă Dumnezeu m-a făcut pe mine, cine l-a făcut pe Dumnezeu?

Părintele Russell zâmbise şi spusese că eram un teolog înnăscut, dar nu mi-a răspuns la întrebare.

— Alt Dumnezeu l-a făcut pe el? insistasem eu.

În mintea mea vedeam un lanţ de Dumnezei, fiecare dintre ei făcându-l pe următorul şi tot aşa la infinit. Părintele Russell îmi zisese aşezându-se lângă mine:

— Ted, există un singur Dumnezeu. Un singur Dumnezeu care a existat dintotdeauna. El este în afara timpului. Este dincolo de înţelegerea noastră. El este mereu cu noi.

Mă întrebam acum în legătură cu acest Dumnezeu care era dincolo de înţelegerea noastră. Am închis ochii. Am încercat să mi-l imaginez. Dar oricât de tare mă concentram, nu vedeam decât nori de confuzie într-un univers vast şi tăcut şi, dacă aş mai fi avut trambulina cu plasă, aş fi sărit pe ea mai tare şi mai sus.

Tata a intrat pe uşa casei după 3.240 de secunde. Când am coborât la parter, eram un alt Ted decât cel care urcase în camera lui. Privisem moartea în faţă. Când l-am văzut pe tata, am ştiut că şi el privise moartea în faţă. Ochii lui priveau pierduţi în acelaşi vid imens.

Mama, mătuşa Gloria şi Kat i-au sărit în întâmpinare.

— Nu, repeta el întruna, cuprinzându-le în braţe pe toate trei. Staţi liniştite. Nu era Salim. Era altcineva. Alt băiat.

Apoi s-a uitat la mine peste capetele lor, iar eu m-am uitat la el şi mi-am dat seama că amândoi ne gândeam la acelaşi lucru. La acel altcineva, la băiatul care nu era Salim, la tânărul asiatic întins pe targa rece. Dacă nu era Salim, atunci cine?

Au urmat strigăte, lacrimi, râsete şi nenumărate exclamaţii: *Slavă Domnului, ştiam eu că nu era el, ţi-am spus eu.* Eu n-am zis nimic. Tata stătea încremenit în mijlocul acestei zăpăceli şi scutura din cap.

Apoi a spus pe un ton scăzut:

— Era un băiat. Un copil al străzii, poate ceva mai mare decât Salim, dar mai scund, slab, şi cu pielea maronie, cu puţină mustaţă, cum avea Salim când a venit…

— Înainte să şi-o radă! a spus Kat.

— Tot cu blugi negri. Avea pe chip o expresie de inocenţă pierdută. Cred că a fost un băiat amărât. Avea unghiile murdare şi vânătăi pe braţe…

Tata a scuturat din cap de parcă s-ar fi trezit dintr-un coşmar.

— Tată, cum a murit? a întrebat Kat.

Tata n-a răspuns.

— Aş bea ceva, Faith, a zis el. Un scotch.

Kat m-a luat de braţ.

— Să mergem, Ted, mi-a şoptit ea.

Am auzit-o pe mătuşa Gloria plângând din nou, liniştit de data asta. Kat a urcat la etaj, iar eu am urmat-o. Fără să zică nimic, Kat s-a cuibărit pe salteaua pneumatică, iar eu m-am băgat în pat. Băiatul de la morgă era un copil al străzii. Am stins lumina şi am ascultat-o pe Kat cum respiră, ceea ce arăta că era vie. *Unghii murdare, Salim sau nu.*

Cuvintele îmi răsunau mereu în minte ca o poezioară înfricoşătoare, repetându-se la infinit. A trecut mult timp până am adormit.

ŞAISPREZECE
Plafon de nori

A doua zi m-am trezit devreme. M-am uitat pe fereastră şi am văzut că nori groşi acopereau cerul Londrei. Umiditatea crescuse peste noapte. Dacă aş fi fost meteorologul de serviciu din dimineaţa aceea, aş fi spus că dinspre vest se deplasa un front de presiune scăzută, cu izobare foarte strânse, şi că existau şanse de descărcări electrice.

Kat se trezise deja. Stătea la biroul meu şi punea într-o parte lista cu teorii şi în cealaltă fotografia suvenir pe care ea o cumpărase de la London Eye, alături de aparatul de fotografiat al lui Salim.

— Astea sunt teoriile, a spus ea. Astea sunt indiciile. M-am gândit azi-noapte, Ted. Am un plan.

Ştiu cum sunt planurile lui Kat. Întotdeauna implică să facem lucruri pe care mama şi tata ne-au interzis să le facem.

M-am dus lângă ea târşâindu-mi picioarele.

— Un plan, am repetat eu.

— Trei planuri. Primul, developăm filmul. Fotografiile ne pot furniza şi alte indicii. Nu se ştie niciodată.

Am dat aprobator din cap. Mi se părea bun.

— Apoi verificăm teoria numărul opt.

Nu prea ştiam ce presupunea asta, dar n-am zis nimic.

— Pe urmă mai facem o tură cu London Eye.

M-am gândit la asta. Era o idee bună să revedem locul dispariţiei lui Salim. În romanele poliţiste, când detectivul revine la locul crimei, găseşte aproape întotdeauna un indiciu care le-a scăpat poliţiştilor obişnuiţi. Dar exista o problemă.

— Mama n-o să ne dea voie, am zis eu.

— Dacă nu ne lasă, ne ducem pe furiş.

— Ar fi un lucru rău, Kat. Şi nici n-avem bani de bilete.

Kat a căutat în rucsacul ei din piele de leopard. A scos din el mai multe bancnote şi trei monede de o

liră.

— Mama şi mătuşa Gloria mi-au dat banii ăştia ieri. Ţii minte? Ca să cumpăr cinci bilete. Fotografia suvenir a costat şapte lire. Ăştia mi-au rămas.

— Kat, n-ar trebui să-i dai înapoi mamei? Nu e bine să furi. Aşa spune în Biblie.

— Ia mai taci, Ted. Nu mi i-a cerut înapoi. A uitat de ei.

— *Hâmm,* am făcut eu.

Kat a ridicat din umeri.

— Mama crede că din cauza mea a dispărut Salim. Foarte bine. Am să-i dau banii înapoi. Când am să consider eu. I-am împrumutat. Nu i-am furat.

S-a dus la fereastră, a deschis-o şi s-a aplecat în afară. A pus camera lui Salim la ochi şi a apăsat pe buton de optsprezece ori. A fotografiat de optsprezece ori grădina noastră din spate, cu rufele întinse pe sârmă la uscat şi magazia. Nu mi s-au părut nişte cadre prea interesante. Când a terminat, filmul s-a derulat singur. Ea a examinat aparatul întorcându-l pe toate părţile.

— Am găsit! a zis ea.

A apăsat pe un buton lateral şi partea din spate a aparatului s-a deschis. A scos din el rola de film.

— Ăsta a fost planul A, a zis ea. Urmează planul B.

Şi-a pus halatul lung peste cămaşa de noapte, apoi a aşteptat cu partea din spate a halatului atârnată pe braţ.

— Haide, a zis ea.

M-am uitat nedumerit.

— Nu vrei să-ţi verifici teoria? m-a întrebat ea.

A luat hârtia cu cele opt teorii şi a citit-o cu voce tare pe ultima, conform căreia Salim s-a ascuns sub hainele cuiva. Acum, că venise vorba, nu m-a încântat prea tare ideea de a mă băga sub halatul lui Kat.

— *Hâmm,* am făcut eu.

M-a apucat de cot şi m-a tras după ea pe scări. Când am ajuns în hol, m-a pus să mă chircesc în spatele ei şi mi-a aruncat peste umeri partea din spate

a halatului. M-a obligat s-o prind cu mâinile de mijloc şi să încercăm să facem câţiva paşi. Apoi ne-am dus în bucătărie. Asta mi-a adus aminte de tata când se prefăcea că era jumătatea din spate a unui măgar într-o piesă de la şcoală. O auzeam, dar n-o vedeam pe mama, care spăla paharele rămase murdare de seara. Probabil că s-a întors să se uite.

— Bună, Kat, a zis ea cu o voce care semăna cu un oftat. Ce naiba face Ted ascuns sub halatul tău?

Am ieşit din ascunzătoare şi am rămas în picioare clipind.

— Ţi-am spus eu, a zis Kat.

— E cumva o glumă? a întrebat mama.

— Verificam o teorie de-a mea, mamă, am spus eu. Să vedem dacă Salim ar fi putut să iasă din capsulă fără să-l vedem noi. Este una din opt…

Mama s-a uitat la mine, apoi la Kat. Avea în mână un pahar murdar. L-a lăsat să cadă înapoi în apa cu detergent. Mama şi-a scos mănuşile de cauciuc.

— Kat, poţi să termini tu de spălat vasele? a întrebat ea.

Cuvintele erau banale, dar faţa ei era rece ca un permafrost siberian.

Kat a preluat spălatul vaselor fără să zică nimic. Mama a intrat în living şi s-a aşezat acolo perfect nemişcată.

— Ted, a strigat ea, vreau să vorbesc cu tine.

Am dat de belea. Nu ştiam de ce.

— *Hâmm,* am făcut eu ducându-mă acolo şi oprindu-mă în picioare în faţa ei.

— Ted, a început ea frecându-şi fruntea cu mâna stângă. Tu şi teoriile tale! Salim a dispărut, Ted. Asta nu-i o joacă.

— Nu-i o joacă, am repetat eu.

— Nu cred că-ţi dai seama cât de grav este.

— Grav, am încuviinţat eu.

— Nu mai repeta ce spun eu!

— *Hâmm.*

— Nu mai mormăi. Ţi-am mai spus asta. Ţi-aduci aminte?

— Scuze, scuze…

— Şi uită-te la mine cum trebuie, când îţi vorbesc!

M-am concentrat să-mi mut privirea de la umărul mamei la faţa ei. Avea ochii mici, pielea palidă şi buzele arcuite în jos.

— Ted, a zis ea aplecându-se ca să mă mângâie pe mână. Gândeşte-te o clipă! Dacă te-ar fi văzut mătuşa Glo? Cum s-ar fi simţit?

Mâna a început să mi se scuture.

— Dar, mamă, noi avem nişte teorii. Sunt opt. Şi…

— Ted, nu.

Am lăsat capul într-o parte. Mă uitam la rotocoalele de pe covor. Mâna mi se scutura mai tare. Dintre toţi ai casei, de obicei mama este cea care mă înţelege. Ea îmi ia apărarea de nenumărate ori. Când încerc să-mi expun teoriile despre sistemele climatice sau alte fenomene extraordinare din univers şi Kat îmi zice să tac, mama îi spune lui Kat să nu fie nepoliticoasă. Dar de când a dispărut Salim, se întâmpla invers. Kat mă asculta. Mama, nu.

O auzeam pe Kat în bucătărie. Se auzea troncănit de farfurii şi cratiţe. Am făcut ceva ce nu mai făcusem până atunci. Nu i-am răspuns mamei. Nici măcar n-am făcut *hâmm.* M-am dus înapoi în bucătărie. Am luat un pahar de pe suportul de scurgere şi l-am trântit pe jos.

Kat s-a uitat la mine cu ochii mari.

— Doamne, ce mai e acum? s-a văitat mama intrând în bucătărie după mine. Paharele mele de cristal!

— Scuze, mamă, a zis Kat. A fost vina mea, nu a lui Ted. Mi-a alunecat din mână.

Dar mama văzuse ce se întâmplase. Ne-am uitat toţi trei la paharul de pe jos, eu am început să mârâi, să scutur din mână, dar nu m-am oprit şi nici mama nu mi-a cerut să mă opresc. Se uita fără să zică nimic în timp ce Kat a adus mătura şi făraşul şi a strâns cioburile de pe jos. Apoi s-a aşezat pe un scaun la masa din bucătărie, cu capul în mâini, iar eu mi-am dat seama că am supărat-o şi am vrut să mă duc în camera mea.

Atunci a intrat tata. Purta blugi şi un tricou vechi, ceea ce însemna că el se credea în weekend şi nu trebuia să se ducă la serviciu, deşi trebuia, deoarece era marţi. S-a dus la chiuvetă, a dat-o pe Kat la o parte, a luat cana pe care ea tocmai o spălase, a deschis robinetul pentru apă rece, a umplut-o şi a băut-o pe toată. După ce a golit-o, a umplut-o încă o dată şi a băut-o. Kat mi-a dat un ghiont şi mi-a făcut un semn din cap. Pe frigider erau două sticle de vin, o sticlă de coniac pe jumătate goală şi o sticlă de whisky începută. Mi-am amintit că citisem undeva că alcoolul, deşi este lichid, îţi provoacă sete. Dacă eşti naufragiat pe o mare liniştită, cu butoaie pline cu vin, dar fără apă, două lucruri nu trebuie să faci: să bei vin sau să bei apă de mare.

(De fapt, există şi un al treilea lucru. Probabil că vă daţi seama care.)

— S-ar zice că cineva nu se duce astăzi la muncă, a spus mama.

Eu m-am uitat în jur, întrebându-mă la cine se referă.

Tata a mai dat pe gât o cană.

— Cineva a sunat deja la serviciu să anunţe că nu se simte bine. Mă simt groaznic, Fai, zău aşa. Unde-i Gloria?

— Încă doarme.

— Slavă Domnului!

— Tată… Mamă… a început Kat.

A lăsat să se scurgă apa cu detergent, a luat cana lui tata, a clătit-o şi a pus-o cu gura în jos pe blatul de scurgere.

— Ted şi cu mine… Ne gândeam… Astăzi am vrea să ieşim în oraş.

Mama a strâns din buze şi şi-a dat ochii peste cap.

— După tot ce s-a întâmplat ieri, ca să nu mai spun că Ted a spart mai devreme un pahar! Nici nu discut. Sunteţi pedepsiţi. Amândoi.

— Dar…

— Niciun dar.

Tata şi-a dres vocea şi, luând-o pe mama de braţ, a condus-o în living. Apoi a închis uşa în urma lui. I-

am auzit cum se contraziceau cu glas scăzut. Kat s-a aplecat să asculte şi mi-a şoptit:

— Tata e de partea noastră! Ştiu eu. O s-o convingă pe mama să ne lase afară. Aşteaptă şi-o să vezi.

Kat a avut dreptate. Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, ieşeam amândoi din casă, împreună cu tata. Mama ne-a zis la revedere în vestibul. Când am trecut pe lângă ea, a întins braţele pe neaşteptate şi m-a îmbrăţişat. Îmbrăţişarea a fost foarte scurtă, deoarece ştie că mie nu-mi plac îmbrăţişările de niciun fel. I-am văzut faţa de-aproape şi am observat că era roşie şi pătată, semn că plânsese şi încă era supărată.

— Să vă distraţi bine, a zis ea.

Tata şi-a luat mobilul în caz că apărea vreo noutate.

În timp ce mergeam spre staţia de metrou, tata a întrebat:

— Voi unde vreţi să mergem?

— La Muzeul de Ştiinţă, am răspuns eu.

Kat m-a lovit în fluierul piciorului, o grosolănie din partea ei.

— Tată, de fapt, eu aş vrea să trecem mai întâi pe la mall, a spus ea.

— Ajunge cu CD-urile, Kat.

— Ah, nu. Vreau doar să trec pe la drogherie, a spus ea întinzând mâna şi fluturându-şi unghiile lăcuite cu argintiu. Să-mi cumpăr nişte dizolvant pentru lac de unghii.

— Abia aştept să văd că ţi le ştergi, a spus tata. Arăţi ca un extraterestru dintr-un film de mâna a doua.

Cât timp Kat era la drogherie, eu şi cu tata am aşteptat afară, iar el mi-a explicat ce este un film de mâna a doua şi că filme precum *Creatura din Laguna Neagră* sau *Cat-Woman de pe Lună,* pe care le are în colecţia lui, au fost făcute cu buget redus, cu actori execrabili şi recuzită de proastă calitate. Filmele erau atât de proaste, încât stârneau râsul şi au suscitat un adevărat cult. L-am întrebat pe tata ce este un cult. Tata a zis că un cult era un fan club pentru ceva

neconvenţional, adică ceva ce nu era pe gustul tuturor. Tocmai îl întrebam pe tata de câţi fani era nevoie pentru a transforma ceva neconvenţional în ceva convenţional, când s-a întors Kat etalând o sticluţă de plastic cu un lichid albastru.

— Ţi-ai luat acetona? a întrebat-o tata.

— Da. Mersi, tată.

— Şi-acum unde mergem?

— Ted avea o idee, nu-i aşa, Ted?

— Da, Kat. La Muzeul de Ştiinţă.

— Nu aceea. Ideea de mai înainte.

A desenat un cerc cu degetul arătător şi mi-a făcut cu ochiul. Comportamentul lui Kat – de la a face optsprezece poze cu grădina noastră şi până la a mă ascunde sub halatul ei şi la a se grăbi să-şi cumpere dizolvant pentru lac de unghii – mă zăpăcea de tot.

— Ai uitat, Ted?

— *Hâmm.* Da. London Eye.

Tata s-a oprit din mers. Şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat la mine, apoi la Kat.

— Deci despre asta era vorba, a spus el. Voi doi urmăriţi ceva, aşa e?

Kat a ridicat mâinile şi a dat din umeri. Apoi l-a apucat pe tata de braţ.

— Tată, nu-i nimic rău în asta. Nu se ştie niciodată. Dacă ne întoarcem acolo la aceeaşi oră la care ne-am dus ieri, poate că el o să apară. Poate că nu ştie drumul spre casa noastră, dar oricine s-ar putea întoarce la London Eye oricând. Noi… noi am vrut doar să mai aruncăm o privire. Să urcăm într-o capsulă. Să vedem cum e. Să vedem lucrurile aşa cum Salim…

Aşa cum Salim probabil că le-a văzut. Era încă una dintre acele propoziţii pe care ceilalţi le termină în gând, nu cu voce tare. Lui Kat îi tremurau buzele. Odată, am auzit-o pe mama spunând despre Kat că îl are pe tata la degetul mic. N-am priceput ce-a vrut să spună mama cu chestia asta. M-am uitat la degetul mic de la mâna lui Kat şi mi l-am imaginat pe tata în miniatură, în jurul lui, întins şi răsucit într-un inel viu

şi ciudat. Tata a tras-o pe Kat spre el şi a strâns-o în braţe.

— E foarte greu, Pisoiaş, ştiu, a spus el.

Aşa îi spunea lui Kat când era mică: Pisoiaş. Tata a ridicat privirea spre cer.

— Atunci, la London Eye. E foarte înnorat, ceea ce, pe de-o parte e bine, pe de altă parte nu e bine.

— De ce nu e bine? a întrebat Kat.

— N-o să avem o vizibilitate prea bună.

— De ce e bine? am întrebat eu.

— Pentru că nu va fi prea aglomerat, Ted. Asta înseamnă că nu e coadă mare. Să mergem!

ŞAPTESPREZECE
Descărcări electrice

Când am ajuns acolo, am constatat că tata avusese dreptate. Mulţimea de la London Eye era mai mică decât în ajun. O pătură imensă de nori cumulonimbus acoperise cerul. Se apropia frontul depresionar. Am estimat că presiunea atmosferică măsura 990 de milibari coloană de mercur şi continua să scadă. Vizibilitatea era numai bună.

N-a durat mult până să cumpărăm biletele. Curând, stăteam la rând la rampa de îmbarcare. Am ajuns la punctul unde ne despărţiserăm de Salim în ziua precedentă. Un angajat de la securitate ne-a verificat cu un aparat portabil asemănător cu o imensă baghetă prin care sufli să faci baloane de săpun. Apoi am urcat pe rampă. Avea formă de zigzag, ca un Z inversat.

Ne-am îmbarcat în capsula care se legăna, împreună cu un grup de opt adolescenţi străini şi o mamă cu figură obosită, cu un cărucior pliat, un bebeluş şi doi băieţi mai mari. Am început să urcăm. În timp ce capsula se deplasa în sens invers acelor de ceasornic, de la ora şase la ora cinci, am numărat câţi eram: paisprezece. (Am decis să nu iau în calcul şi bebeluşul, întrucât nu era capabil să meargă sau să admire priveliştea şi întrucât era prea mic să-şi amintească această experienţă.) Ieri numărasem douăzeci şi una de persoane în capsula lui Salim.

M-am retras într-un colţ unde nu stătea nimeni. M-am uitat la ceilalţi pasageri. Priveau pe geam, se întorceau, discutau în şoaptă şi făceau poze. Kat a venit lângă mine.

— Am făcut chestia aia, mi-a zis ea în şoaptă.

— Care chestie? am întrebat eu.

— Sst! Am lăsat filmul la developat. Până ne întoarcem noi, va fi gata.

M-am gândit la cele optsprezece fotografii cu grădina noastră din spate şi la celelalte optsprezece fotografii, ultima noastră legătură cu Salim.

— Ai făcut bine, Kat.

A venit şi tata lângă noi.

— Ce privelişte, a zis el. Uite ce mici se văd maşinile.

— Seamănă cu bilele unui abac, a spus Kat, care se deplasează la stânga şi la dreapta.

M-am uitat în jos, dar n-aş fi zis că seamănă cu bilele unui abac.

Tata a arătat cu degetul spre sud.

— Dacă am avea un binoclu, am vedea strada noastră, poate chiar casa noastră.

— Normal! a exclamat Kat. Urci aici doar ca să te uiţi la ceva ce vezi în fiecare zi.

Tata a râs.

— Este pentru prima oară când văd cartierul nostru de-aici, de sus. Uite, Barăcile – aproape că arată bine, dacă ţi le imaginezi renovate – şi Guy's Tower, şi centrul comercial. I se vede acoperişul roşu…

— Tată, vino să vezi Casa Parlamentului.

Kat l-a tras în cealaltă parte a capsulei. Eu m-am mutat în locul lui tata, în partea de sud-est, şi m-am uitat pe geam, însă fără să fiu atent la ce vedeam. Am ajuns la ora douăsprezece. Vizibilitatea continua să scadă. Estuarul Tamisei se dizolva într-un nor. M-am gândit la *Mary Celeste,* corabia-fantomă fără echipaj la bord, navigând spre orizont. M-am gândit la ultima pasăre dodo murind pe o stâncă îndepărtată. M-am gândit la lordul Lucan stând pe o faleză, indecis dacă să se arunce în gol sau nu. M-am gândit la un lung şir de Dumnezei, fiecare dintre ei fiind creatorul următorului, întinzându-se la infinit, într-o imensitate vidă. M-am gândit la băiatul de la morgă, tânărul cu vânătăi şi unghii murdare, băiatul care nu era Salim.

Unde eşti, Salim? m-am întrebat. Apoi, deodată, a fost ca şi cum eu am devenit Salim. Îi simţeam în mine prezenţa jovială, aproape ca o fantomă, în timp ce stăteam şi admiram priveliştea. Am încercat să-mi imaginez ce ar fi făcut el, singur, printre oamenii străini din capsulă. Ar fi intrat în vorbă cu cineva? Ar fi stat tăcut într-un colţ? M-am divizat la doi: jumătatea pe nume Ted întreba jumătatea pe nume

Salim ce se întâmplase. Dar fantoma lui Salim, la fel ca păsările dodo, lorzii şi oamenii din echipajul de pe *Mary Celeste,* a dispărut până să ajungem la ora nouă.

La difuzorul aflat într-un colţ al capsulei se anunţa că eram invitaţi să ne grupăm cu faţa spre nord-est, către scara spiralată, ca să facem poza-suvenir.

— Mergem şi noi? a întrebat tata.

— Da, hai, a spus Kat.

Kat şi tata s-au înghesuit într-o parte a capsulei cu ceilalţi pasageri, în timp ce eu am rămas mai la margine, jumătate pozând, jumătate uitându-mă la ceilalţi care pozau.

S-a văzut bliţul aparatului de fotografiat. Capsula a coborât.

Un tânăr angajat îmbrăcat într-un tricou cu London Eye stătea la uşă şi ne făcea semn să ieşim. Ceilalţi au ieşit primii. Am urmat eu şi tata. Dar Kat a rămas în urmă, uitându-se de jur-împrejur. S-a aplecat să se uite pe sub scaune, dar bărbatul a intrat după ea şi a scos-o afară, apoi a ridicat de jos un ambalaj pe care îl scăpase femeia cu copilul mic în braţe şi a ieşit şi el.

— Ce-a fost asta? a întrebat tata.

Era cât pe ce să spun „Respingerea teoriei numărul unu ca fiind invalidă”, dar mi-am adus aminte cum reacţionase mama la teoria numărul opt.

— Mi s-a părut că mi-a scăpat ceva, a zis Kat.

— Hai, întinde compasul, a zis tata.

(„Întinde compasul!” este expresia preferată de tata pentru a spune „Grăbeşte-te!”, dar eu nu văd legătura între a merge mai repede şi un compas, am mereu impresia că vrea să desenezi un cerc.)

Kat mi-a dat un cot. Amândoi ne-am dat seama de acelaşi lucru, în acelaşi timp. Nu puteai să rămâi ca să mai faci o tură. Se iese, se intră, se iese, se intră – operaţiunea e simplă.

La ieşire se trecea prin faţa cabinei cu fotografii-suvenir, aproape de locul unde stabiliserăm să ne întâlnim cu Salim. Câteva ecrane semănând cu nişte televizoare afişau diferite cadre ale fiecărui grup de

pasageri. Al nostru avea numărul 2903. Se vedeau tata, Kat, mama cu cei doi băieţi şi bebeluşul ei. Turiştii adolescenţi erau adunaţi în jurul lor, zâmbind şi făcând cu mâna. Mie nu mi se vedea decât umărul şi o ureche ieşind de după ceilalţi, în partea dreaptă.

— Ted nu se vede deloc, iar eu arăt ca o sperietoare, a spus tata. Dar tu, Kat, ai ieşit bine.

Kat stătea cu braţele încrucişate şi avea părul legat în ceea ce fetele numesc nod în vârful capului. Figura ei slabă şi ascuţită ieşea în evidenţă. Cu bărbia înainte şi sprâncenele ei negre, părea mai clară, ca şi când imaginea ar fi fost focalizată mai mult pe ea decât pe ceilalţi, sau mai reală. N-aveai cum să n-o observi, indiferent dacă o căutai pe ea sau nu.

Poate că asta însemna să fii drăguţ, m-am gândit eu.

— Doamne, a zis ea. Părul meu arată oribil.

Tata a cumpărat totuşi fotografia.

Apoi am plecat de la London Eye şi ne-am plimbat de-a lungul râului. Tamisa era plană şi maronie. Vaporaşele de croazieră treceau aproape goale, fără pasageri. Se auzeau avioane, dar nu se vedeau. Pătura de nori devenise şi mai groasă. Eu mă uitam mereu după Salim. De câte ori treceam pe lângă un băiat de statura lui şi cu părul negru, îl priveam cu atenţie. Dar când îl vedeam de-aproape, nu era niciodată el. Tata s-a oprit să se uite în lungul apei. Ne-a arătat doi cormorani care se scufundau în apă, dispăreau mult timp, apoi reapăreau la zece metri mai încolo.

— Tată, Salim e ca un cormoran?

— Cum adică, Ted?

— Adică o să reapară până la urmă? Cum fac cormoranii? Poate că nu acolo unde a dispărut, ci în altă parte?

Tata n-a răspuns imediat. Se uita la apa care curgea, cu buzele arcuite în jos, semn că era trist. Poate că se gândea la băiatul de la morgă, băiatul care ar fi putut fi Salim, dar nu era.

— Sper din toată inima că Salim este asemenea cormoranilor, Ted.

Am traversat râul spre Embankment Gardens şi am cumpărat nişte sendvişuri de la Park Café. După ce am terminat de mâncat, ne-am plimbat printre straturile de flori colorate. Apoi, conform previziunilor mele din dimineaţa aceea, a început o ploaie cu tunete şi fulgere. La început au căzut câţiva stropi, apoi a început să răpăie. S-a auzit un tunet. Instabilitatea din straturile superioare ale atmosferei a erupt. M-am gândit la teoria numărul cinci: combustie spontană. Dacă tunetul era posibil, de ce nu şi combustia spontană?

— Ce bine că nu ne-a prins în London Eye, a spus tata.

Un fulger a brăzdat cerul. După zece secunde, a tunat din nou.

— Tată, furtuna este la trei kilometri distanţă, i-am explicat eu. Şi chiar dacă ar fi mai aproape, şansa să fii lovit de trăsnet este de aproximativ unu la trei milioane.

Am fugit spre staţia de metrou. Deja ploua cu bulbuci (mi se pare cea mai ciudată expresie dintre toate, dar este una dintre preferatele mele. Îmi imaginez milioane de bulbuci de săpun căzând din cer, de toate mărimile, bulbuci mari, bulbuci mici, transparenţi şi uşori, umplând văzduhul.) Apoi a început grindina. Intervalul de timp dintre fulgere şi tunete era de patru secunde.

— O mie două sute de metri, am spus eu, şi fulgerele sunt difuze, ceea ce înseamnă…

— Mai taci, Ted, m-a întrerupt Kat care îşi ridicase gulerul jachetei peste cap. Sunt udă leoarcă.

Tata s-a uitat la ceas.

— E ora trei. Niciun telefon. Deci, nicio veste.

— Să mergem acasă, a spus Kat. Plouă prea tare ca să mai stăm afară.

— Bine, Kat. Ne-ajunge pe ziua de azi.

Am coborât la metrou. Când am ieşit din nou la suprafaţă, furtuna trecuse. Ploaia se oprise. Trotuarele erau pline de apă.

— A fost un sistem de furtună foarte localizat, am spus eu.

— Tată, te superi dacă ne oprim din nou la centrul comercial? a întrebat Kat. Aş vrea să cumpăr un cadou pentru mătuşa Glo. Un spumant de baie ca să se relaxeze.

Tatei i s-au arcuit colţurile gurii în sus.

— Bună idee, Pisoiaş.

Am rămas s-o aşteptăm pe Kat care a intrat din nou la drogherie. Când a ieşit, avea o sticlă de plastic cu un lichid ca un sirop de culoarea zmeurei. Tata a desfăcut dopul, l-a mirosit şi a strâmbat din nas. Asta însemna că nu prea îi plăcea cum miroase, dar el a spus:

— Cred c-o să-i placă.

Ce n-a văzut el, dar eu am văzut, era colţul unui plic cu fotografiile proaspăt developate, care ieşea din buzunarul jachetei cu guler îmblănit a lui Kat.

OPTSPREZECE
Teoria nr. 9

Când am ajuns acasă, camera de zi era plină de smog de la ţigările mătuşii Gloria. Practic, smogul este un amestec de fum, ceaţă şi vapori chimici, însă acesta era un amestec de fum, fum şi iar fum. Mama a zis că n-au primit nicio veste, dar noi ştiam deja, deoarece telefonul tatei nu sunase. Am vrut să le spun mamei şi mătuşii Gloria că am fost la London Eye, dar Kat a început să tuşească şi tata a spus că a fost foarte plăcută plimbarea noastră pe malul râului. Apoi Kat i-a dat mătuşii Gloria spumantul de baie, spunându-i că era un dar din partea ei şi a mea, iar când mătuşa Gloria s-a uitat la etichetă, buzele i s-au arcuit în sus. A zis mulţumesc, Kat, şi mulţumesc, Ted, adăugând că este spumantul pe care îl folosea când Salim era mic.

— Era un drăcuşor, a spus ea. Mereu fura din el. Îi plăceau balonaşele. Le sufla în sus. Râdea când se spărgeau.

Apoi a început să plângă, iar mama ne-a zis mie şi lui Kat să ne ducem în camera noastră.

Sus, Kat a scos plicul cu fotografii şi a început să se uite la ele cu viteza de una pe secundă. Eram foarte nerăbdător să le văd, dar ea nu m-a lăsat. În optsprezece secunde, pozele cu grădina noastră din spate, cu rufele de pe sârmă şi cu magazia erau etalate pe pătura de pe patul meu. Când a ajuns la prima dintre cele optsprezece cadre făcute în dimineaţa dispariţiei lui Salim, a încetinit. Am încercat să mă uit peste umărul ei, dar ea s-a tras într-o parte. S-a uitat pe ele de două ori, apoi le-a lăsat pe pat ca şi cum n-o mai interesau. Le-am luat să mă uit şi eu.

— Nu-s decât nişte simple poze de turist, a spus Kat. Ca oricare altele.

Erau imagini cu Casa Parlamentului, Lambeth Bridge şi London Eye, din diferite unghiuri. Cea mai bună poză era cea pe care Salim ne-o făcuse mie şi

lui Kat pe podul Jubilee. Kat stătea cu faţa apropiată de a mea, iar în spatele nostru se vedea o jumătate din London Eye, o parte din pod, o porţiune din râu şi o bucată de cer. Kat zâmbea. Eu aveam capul lăsat pe-o parte şi priveam în sus de parcă mă gândeam la ceva. Kat era mai înaltă decât mine. Capul meu se termina unde începea bărbia ei.

Ultima poză era cea făcută de mine. Ieşise prost. În loc de London Eye, pozasem picioarele şi corpurile fără cap ale unor oameni cu care stătuserăm la coadă. Am aranjat fotografiile pe biroul meu, alături de fotografia-suvenir cu capsula în care am crezut noi că fusese Salim şi lista teoriilor.

Am rămas tăcuţi.

Kat a răsuflat lung şi tare.

— Nici măcar nu ştiu ce aşteptam să găsesc, a spus ea răsfirând pozele. Mai bine îi dădeam mătuşii Gloria aparatul lui Salim de la bun început. Acum va trebui să explicăm de ce nu i l-am dat. Şi pun pariu că atunci când va vedea ultimele poze ale lui Salim va începe iar să plângă.

Kat a luat fotografia cu noi doi pe pod, apoi a aruncat-o la loc.

— Indicii? Vezi să nu!

Eu am ridicat fotografia să mă uit la ea.

— Hai să păstrăm fotografiile şi aparatul în camera mea până se întoarce Salim, am sugerat eu.

— *Dacă* se întoarce, a spus Kat muşcându-şi buzele.

A scuturat din cap şi a adunat toate fotografiile într-un teanc dezordonat.

— Dar sunt de acord, a continuat Kat. N-are niciun rost s-o supărăm pe mătuşa Glo. Tu nu trebuie să minţi, Ted. E de-ajuns să nu spui nimic, a adăugat ea luând lista cu teoriile. Cât despre asta – a mototolit-o şi a aruncat-o în coşul de gunoi –, pe noi ne depăşeşte, Ted.

M-am uitat cum ghemotocul de hârtie a trosnit uşor de parcă ar fi vrut să se desfacă singur. Când au reapărut colţurile hârtiei, am scos-o din coş şi am început s-o netezesc pe birou.

— Las-o baltă, Ted, a spus Kat.

Am luat un pix.

— Hai să le luăm prin eliminare, am propus eu.

Sherlock Holmes, cel mai renumit detectiv din romanele poliţiste, spunea că odată ce ai eliminat toate posibilităţile, indiferent ce rămâne şi oricât de improbabil ar părea, înseamnă că e adevărat. Eram dornic să văd dacă puteam elimina toate teoriile, cu excepţia teoriei mele preferate, aceea că Salim suferise o combustie spontană. N-ar fi fost un rezultat bun pentru mătuşa Gloria sau pentru Salim, dar ar însemna că acest fenomen, combustia spontană, este un fenomen real şi faptul că eu am descoperit asta ar fi însemnat un progres ştiinţific.

— Teoriile unu şi opt pot fi eliminate, am început eu. Astăzi am demonstrat că Salim nu putea să rămână în capsulă la coborâre şi nu putea să iasă ascunzându-se sub hainele altcuiva.

Le-am tăiat de pe listă.

— Las-o baltă, Ted.

— Mai rămân şase.

— Dacă tot te-ai apucat, poţi s-o tai şi pe-aia cu explozia spontană sau cum i-o fi zicând.

— Teoria numărul cinci?

— Da. Şi cea cu falia temporală.

— Numărul şapte?

Creionul meu ezita deasupra foii de hârtie.

— Dar presupunând că le eliminăm pe toate celelalte şi…

— Oh, Ted, maturizează-te şi tu.

Mi-ar fi părut bine s-o văd pe Kat suferind o combustie spontană atunci, pe loc. Dar nu s-a întâmplat aşa. Sprâncenele i s-au apropiat şi colţurile gurii i-au căzut, apoi o lacrimă i s-a rostogolit din ochiul stâng, prelingându-i-se pe nas. M-am gândit la ceva la care nu mă gândisem până atunci. Foarte încet am tras o linie tremurată peste teoriile cinci şi şapte, deşi o senzaţie ciudată mi-a urcat pe esofag.

— Le-am tăiat, am spus eu.

Kat a luat lista de parcă ar fi interesat-o din nou. Şi-a şters lacrima.

— Au mai rămas patru teorii, a spus ea. Doi, trei, patru şi şase.

— Şi nouă, am adăugat eu, aducându-mi aminte.

— Nouă?

— Teoria numărul nouă este cea de care voiam să-ţi spun aseară, i-am amintit eu. Când a sunat telefonul. Pe aceea n-ai scris-o.

A luat pixul de la mine.

— Nu mi-ai spus care era. Dă-i drumul, Ted. Ai grijă să fie mai bună.

— Este.

Am început să dictez:

— Teoria numărul nouă este că Salim n-a urcat deloc în London Eye.

Kat a scris jumătate din ce-am spus eu, apoi s-a oprit şi a zis că era o tâmpenie, dar eu am zis că nu era, şi ea a zis păi nu l-am văzut noi când a urcat, şi eu am zis că am văzut ce *am crezut* noi că era Salim, dar de fapt nu era decât o umbră şi ar fi putut fi oricine.

— S-a întors să ne facă semn cu mâna, a spus Kat.

— Mulţi oameni ar fi putut să facă asta. Nu doar Salim.

— Şi-atunci, ce s-a întâmplat cu Salim între momentul când s-a despărţit de noi şi momentul când a ajuns la capătul rampei?

Nu mă gândisem la asta.

— Poate că s-a oprit să-şi lege şireturile la adidaşi, s-a decis să nu mai urce şi a coborât de pe rampă după ce ne-am îndepărtat noi. Pe urmă poate că el ne-a căutat, dar noi am dispărut în mulţime. Poate că s-a pierdut sau a fugit sau a fost răpit.

Kat a închis ochii.

— În regulă, Ted. Retrăiesc momentul.

Am închis şi eu ochii. Dar nu vedeam decât Z-ul inversat şi un şir de băieţi care semănau toţi cu Salim, zâmbeau, făceau cu mâna, ziceau pa-pa şi înaintau spre buza unei prăpăstii.

— Ted, a spus Kat făcându-mă se deschid ochii. Trebuie să recunosc că e o teorie deşteaptă.

O plăcută senzaţie de furnicături mi-a urcat din esofag până în vârful capului. Am zâmbit.

— Dar e greşită, Ted.

Mi-a îngheţat zâmbetul pe buze.

— Greşită?

— Nu m-aştept să înţelegi. Băiatul care ne-a făcut cu mâna din vârful rampei. Felul în care stătea şi se uita înapoi. Felul în care s-a întors şi a mers mai departe. Era Salim. Ştiu eu.

— Ştii tu?

— După limbajul trupului.

Senzaţia plăcută pe care o avusesem mai devreme devenea neplăcută.

„Limbajul trupului” este o formă de comunicare, cum ai vorbi engleza, franceza sau chineza, doar că nu are cuvinte, doar gesturi. Oamenii, cimpanzeii, suricatele şi pisicile-de-mare ştiu să citească limbajul trupului din instinct, fără să fie nevoie să-l înveţe. Dar, după cele spuse de doctorii care mă diagnosticaseră, cei care suferă de sindromul pe care îl am eu nu-l cunosc. Noi trebuie să-l învăţăm ca pe o limbă străină şi asta ia timp.

— Vrei să spui că tu ai văzut la băiatul care ne făcea cu mâna ceva ce eu n-am văzut?

— Da, Ted, a spus Kat cu o voce blândă.

Mi-a pus o mână pe umăr, ceea ce a făcut să mi se zbârlească părul la ceafă.

— Crede-mă. Cel pe care l-am văzut noi era Salim. Pur şi simplu.

Am luat creionul de la Kat şi am tăiat ce scrisese la teoria numărul nouă. Am tăiat de trei ori. Mie mi se păruse cea mai bună teorie dintre toate de până atunci. Acum era moartă, deşi abia se născuse. Moartă ca pasărea dodo, cum s-ar zice.

NOUĂSPREZECE
Băiatul din tren

Mama a intrat în cameră şi Kat s-a aşezat pe birou, ca să ascundă fotografiile şi lista cu teorii.

— Bună, copii, a spus mama.

— Bună, mamă, a răspuns Kat legănându-şi picioarele înainte şi înapoi, cu privirea absentă.

— Nu-i o vacanţă prea grozavă pentru voi, nu?

— Nu te îngrijora, mamă. Suntem bine.

Mama a zâmbit. Apoi a spus că poliţia ne va face din nou o vizită şi că ar trebui să coborâm şi noi, în caz că voiau să ne mai întrebe ceva. Apoi a ieşit din cameră, iar Kat s-a dat jos de pe birou. A ascuns lista cu teorii şi fotografiile în micul sertar de sub birou. A luat fotografia-suvenir şi a zis că vrea să le-o dea poliţiştilor, că poate le va fi de folos. Apoi a ieşit din camera mea. Eu am deschis din nou sertarul. Am găsit fotografia mea preferată – cea cu mine şi Kat pe pasarelă. Părea că un colţ din London Eye ieşea din umărul meu. Apoi am pus-o în cartea mea cu fenomene meteo, între cicloni şi anticicloni, să nu se piardă. Pe urmă am coborât după Kat la parter.

Curând, maşina poliţiei a oprit în faţa casei, iar mama şi mătuşa Gloria au ocupat aceleaşi locuri pe canapea, în timp ce tata a condus-o în cameră pe doamna inspector Pearce, care venise singură. Aceasta s-a aşezat pe acelaşi scaun ca în ziua precedentă.

Timp de un minut, nimeni n-a zis nimic. Apoi Kat s-a dus la ea şi i-a dat fotografia-suvenir.

— Îmi pare rău că nu v-am dat-o mai devreme, a spus Kat. Am vrut să v-o dăm de ieri, dar am uitat, nu-i aşa, Ted?

— *Hâmm,* am răspuns eu.

Doamna inspector Pearce a luat fotografia şi a scuturat din cap zâmbind.

— Kat, pe aceasta o avem deja. Împreună cu alte şaizeci şi patru. Dar mulţumesc, oricum.

Mătuşa Gloria a luat repede fotografia şi s-a uitat la ea.

— Ce-i asta?

— E o fotografie cu oamenii din capsulă, mătuşă Gloria, i-am explicat eu. Capsula care…

— Mă tem că Salim nu apare în niciuna dintre ele, a spus doamna inspector Pearce. Nici în înregistrarea video. Am verificat-o chiar eu. În capsula respectivă, un domn masiv a stat în acelaşi loc aproape tot timpul, blocând unghiul de filmare, a spus ea arătând spre bărbatul solid, cu părul alb, îmbrăcat în impermeabil.

Mătuşa Gloria a aruncat fotografia pe jos, la picioarele mele. Eu am ridicat-o.

— Ştiţi ce cred eu? a zis ea. Cred că el nici măcar n-a urcat în Roata aia blestemată!

— E o teorie interesantă, mătuşă Gloria, am spus, una la care m-am gândit şi eu, dar…

— Ted, m-a întrerupt mama, ducând un deget la buze.

Un gest al limbajului corporal pe care până şi eu îl învăţasem. Înseamnă „taci din gură”.

A urmat un nou moment de tăcere.

Apoi doamna poliţist a spus că s-ar putea să aibă o pistă. Un băiat cu semnalmentele lui Salim fusese văzut la ora patru ieri după-amiază de către un agent de pază în gara Euston, sărind bariera pentru bilete şi urcând într-un tren chiar înainte să se închidă uşile.

— Un tren? Ce tren? a întrebat mătuşa Gloria.

— Un inter-city Londra-Manchester.

— Manchester? Dar noi numai ce-am venit de-acolo. De ce s-ar întoarce Salim acolo?

— Băiatul – dacă era Salim – era singur. Din păcate, acolo i-am pierdut urma. Agentul de pază din tren nu-şi aminteşte de el. Posibil să fi coborât la oricare dintre staţiile intermediare. Poliţia din Manchester verifică dacă nu cumva Salim este în Manchester…

— La tatăl lui! a exclamat mătuşa Gloria.

— Mă tem că nu este la tatăl lui. Acolo l-am căutat mai întâi, a spus doamna inspector scoţând carneţelul

cu adrese al lui Salim. Am vorbit cu toţi cei despre care ne-aţi spus că îi erau apropiaţi. Cu verişorii lui, Ramesh şi Yasmin. Cu vecinii dumneavoastră, familia Tyson. Cu colegul lui de şcoală, Marcus Flood. Şi cu vechiul lui prieten din şcoala primară, Paul Burridge.

— Şi?

— Niciunul dintre ei n-a mai vorbit cu el de-alaltăieri, când aţi plecat.

— *Hâmm,* am spus eu. Nu e…

— Sst, Ted, m-a întrerupt mama.

— Dacă Salim a plecat totuşi la Manchester, unde credeţi că s-ar duce? a întrebat-o doamna inspector Pearce pe mătuşa Gloria.

Mătuşa Gloria a privit în gol drept în faţă, apoi a răspuns oftând:

— Nu cred.

— Cum?

— Cred că povestea cu băiatul din tren este la fel ca povestea băiatului de noaptea trecută, cel de la morgă. Băiatul care aţi crezut că era Salim şi nu era.

Doamna inspector Pearce s-a aplecat spre mătuşa Gloria şi a mângâiat-o pe mână.

— Gloria, îmi pare sincer rău pentru chestia aia. Atunci n-am avut o fotografie potrivită. Acum avem.

Dintr-un plic maro pe care îl avea în mână, a scos o fotografie de-a lui Salim şi ne-a arătat-o.

— Pe-aceasta ne-a dat-o fostul tău soţ. Crezi că aici seamănă?

Salim era într-un sacou de şcoală, cu un tricou pe dedesubt, şi avea o vagă umbră de mustaţă deasupra buzelor. În fotografie nu părea nici fericit, nici trist, deoarece avea buzele drepte, nu erau arcuite în sus sau în jos.

— El e, a murmurat mătuşa Gloria. Am cumpărat două exemplare pentru ca Salim să-i poată da unul şi lui taică-său. Lui Rashid. Fac asta în fiecare an. Nu ştiu de ce. Nici măcar nu ştiu dacă Rashid le-a pus în ramă. Nu ştiu…

În acel moment a sunat cineva la uşă. Tata a ieşit în hol să vadă cine era şi am auzit voci, apoi în cameră a

intrat un indian înalt, cu blugi şi cămaşă verde.

— Că tot vorbeam de lup, a spus printre dinţi mătuşa Gloria.

Am auzit ce-a spus doar pentru că stăteam lângă ea. Mie nu mi s-a părut că străinul acela semăna cu un lup. Am crezut că era un alt poliţist îmbrăcat civil. Mâna mi s-a scuturat.

— Ce-i asta? a întrebat bărbatul. L-aţi găsit pe fiul meu?

S-a uitat la mătuşa Gloria.

Ea s-a uitat la el.

— Dar *tu* ce cauţi aici?

— Îl caut pe băiatul meu. Pe cine altcineva? Eu am avut încredere în tine şi tu l-ai pierdut!

Poate că, într-adevăr, în cameră intrase lupul, pentru că toată lumea a început să ţipe. Mi-am acoperit urechile cu mâinile, dar tot îi auzeam. Am numărat câte persoane erau în cameră. Şapte. Am încercat să ghicesc vârsta celor pe care nu-i cunoşteam. Apoi am adunat vârstele, reale sau aproximative, ale celor prezenţi. Când am ajuns la cifra 233 şi am calculat că media de vârstă era 33.3, încă urlau cu toţii cu gura până la urechi. Diferenţa între a râde cu gura până la urechi şi a urla cu gura până la urechi este că în primul caz eşti fericit, iar în cel de-al doilea eşti furios. Mie îmi place mai mult când oamenii râd cu gura până la urechi.

Doamna inspector Pearce s-a ridicat de la locul ei.

— Poate ar fi mai bine să plec, a spus ea, dar nu cred că a auzit-o cineva în afară de mine şi de tata, care nici el nu ţipa.

Tata a condus-o în hol, iar eu m-am dus după ei. Şi-acolo se auzeau ţipetele din sufragerie.

— La revedere, domnule Spark, a spus doamna inspector Pearce. Îmi cer scuze din nou pentru aseară.

Am simţit braţul tatei încleştându-se pe umărul meu.

— O să aflaţi cine era amărâtul acela?

— Ne străduim, a spus doamna inspector Pearce. În ce-l priveşte pe Salim, după ce se calmează toţi,

puteţi să-i întrebaţi dacă sunt de acord să apelăm la presă?

— La presă?

— Da. Dacă fotografia lui Salim este difuzată la ştiri, poate apare cineva care l-a văzut.

Tata a dat din cap.

— Am să-i întreb.

— Doamnă inspector Pearce, am spus eu scuturând din mână. Ieri Salim a primit un apel pe telefonul mobil. În jur de ora 10:50. Zicea că era de la „un tovarăş de-al lui care l-a sunat din Manchester să-şi ia rămas bun de la el”.

— Da? Interesant.

Mi-a zâmbit, ceea ce însemna că noi doi puteam fi prieteni.

— Bine-ar fi dacă unii subalterni de-ai mei ar avea măcar jumătate din inteligenţa ta, Ted, a adăugat ea.

Apoi, cu un salut din cap, s-a îndepărtat pe mica alee care traversa grădina, spre maşina poliţiei parcată în faţă.

Eu şi tata ne-am întors în living. Rashid tocmai povestea că poliţia dăduse buzna în cabinetul lui cu o seară în urmă şi că, probabil, pacienţii lui au crezut că era şi el un fel de doctorul Moarte, nume dat de presă unui doctor malefic care omorâse zeci de pacienţi, în loc să-i vindece, doar pentru că îi făcea plăcere să-i ucidă. Mătuşa Gloria apucase o pernă şi o ţinea de-ai fi zis că era gata s-o arunce în el, zicând că lui nu-i păsa niciodată decât de ce zicea lumea. Mama stătea în picioare şi, apucând-o pe Kat de braţ, ne-a făcut semn să ne întoarcem în hol.

A închis uşa în urma ei.

— Doamne Maica Domnului! Să-i lăsăm să se certe, a spus ea. Noi să mergem la o pizza, pentru Dumnezeu!

Aşa că ne-am dus. Probabil că Dumnezeu a fost mulţumit, deoarece am comandat patru pizza enorme la restaurantul din apropiere. Eu am luat o Coca-Cola, Kat a luat un Sprite, mama a luat o bere şi tata a luat o sticlă de apă minerală. Eu şi tata am mâncat tot, iar mama şi Kat au schimbat între ele ultima felie şi

au lăsat numai marginile, semn că toţi fuseserăm extrem de înfometaţi. În timpul mesei n-am vorbit despre Salim. Eu am vorbit despre furtuni şi despre cauzele producerii lor, Kat i-a arătat tatei că îşi ştersese oja argintie de pe unghii şi el a zis că se bucură că, în sfârşit, Cat-Woman se întorsese pe lună.

Când am ajuns acasă, Rashid şi mătuşa Gloria stăteau braţ la braţ pe canapea. Asta m-a nedumerit, apoi mi-am adus aminte ce zice mama despre mine şi Kat, că avem o relaţie de dragoste şi ură, şi mi-am dat seama că asta era valabil şi în cazul lui Rashid şi al mătuşii Gloria. Mama i-a spus lui Rashid că era binevenit să doarmă pe canapea dacă voia, iar el a întrebat dacă era sigură şi ea a spus că da, şi el a zis că e foarte amabilă şi că aşa o să facă. Apoi mie şi lui Kat ni s-a spus să ne ducem sus la culcare, aşa că ne-am dus.

DOUĂZECI
Trăgând cu urechea

Kat s-a cuibărit pe saltea şi a adormit. În casă s-a făcut linişte.

Kat a scos un plescăit amuzant, ca al unui câine care bea apă.

Nu puteam să dorm. Mă tot gândeam la Salim, îi vedeam chipul cu buzele arcuite în sus, apărând şi dispărând printre spiţele Roţii. Apoi mi-am adus aminte când a zis că arăt mişto şi când mi-a mărturisit că se simţea singur. Băiatul de la morgă. Băiatul din tren. Salim sau nu.

Am aprins veioza de pe birou. Kat nu s-a trezit. Doar a mormăit şi s-a întors pe partea cealaltă.

Am luat de pe birou cartea despre fenomene meteo şi m-am uitat la fotografia cu mine şi cu Kat pe pod, făcută de Salim. Nu prea mă pricep la fotografii, dar mi-am dat seama că era o fotografie bună, nu cum le fac eu, deoarece conturul feţelor noastre era clar şi noi eram exact în centrul cadrului. O mică porţiune din Roată se vedea de după umărul meu, cu şapte dintre cele treizeci şi două de capsule strălucind în lumina soarelui.

Am pus fotografia la loc în ascunzătoare, între capitolele despre cicloni şi anticicloni. Am stat să mă gândesc. Ciclonii merg în sens invers acelor de ceasornic. Anticiclonii merg în sensul acelor de ceasornic. Asta dacă te afli în emisfera nordică. Dacă te afli în emisfera sudică, e invers. E ca apa care se scurge cu un mic vârtej prin gaura căzii: în emisfera nordică, vârtejul se roteşte spre stânga, în cea sudică, spre dreapta.

Mi-am dat seama că aşa e şi cu London Eye. Eu am crezut întotdeauna că se învârte în sens invers acelor de ceasornic. Dacă îl priveşti de pe malul sudic al râului, aşa merge. Dar (atenţie!) dacă îl vezi de pe malul nordic, se învârte în sensul acelor de ceasornic.

Tornadele şi roţile: se învârt spre stânga sau spre dreapta, depinde cum le priveşti. Nemotodele, adică

râmele: sunt masculi sau femele, depinde cum le priveşti. Are tata o vorbă: jumătatea goală sau jumătatea plină a paharului, depinde cum priveşti lucrurile.

M-am scărpinat în cap. *Depinde cum priveşti* – acelaşi obiect poate fi sau poate face două lucruri diferite în acelaşi timp. Mi-am adus aminte de un tablou cu o cascadă, pe care mi l-a arătat odată Kat. Felul cum era pictată îţi dădea impresia că apa curgea în sus. Poate că asta era cheia în cazul dispariţiei lui Salim. Poate că eu şi Kat priveam lucrurile invers sau dintr-o perspectivă greşită.

Atunci m-am bucurat, deoarece eu mă pricep să văd lucrurile altfel. Când eram mic, am desenat un ou din trei inele: coaja, albuşul şi gălbenuşul. Semăna cu planeta Saturn, iar profesoara de la şcoală a spus că era un mod neobişnuit de a reprezenta un ou. Zicea că îl desenasem în secţiune, de parcă aş fi avut ochi cu raze X şi am putut să văd prin el. Am încercat că-l privesc pe Salim în capsula lui cu ochi cu raze X, dar n-am reuşit decât să văd nişte figuri vagi, nişte siluete întunecate care se întorceau să fie fotografiate.

Aşa că am scos fotografia-suvenir. După ce mătuşa Gloria o aruncase pe jos şi poliţia zisese că n-avea nevoie de ea, o recuperasem şi o pusesem pe biroul meu. M-am uitat cu atenţie la africance, la bărbatul solid, cu părul alb, la cuplul de graşi cu copiii lor, la turiştii japonezi. Din fata cu jacheta roz care stătuse lângă noi la rând nu se vedea decât un braţ făcând cu mâna spre cameră deasupra celorlalţi. Nu se vedeau nici prietenul ei, nici femeia înaltă şi blondă împreună cu bărbatul cu părul cărunt care era mai scund decât ea. Fusese o cabină aglomerată. Nu încăpuseră toţi în fotografie. Probabil că Salim fusese mai în spate, după umerii şi corpurile înghesuite ale celorlalţi. Am încercat să privesc printre torsurile acelea cu o privire cu raze X. Dar n-am văzut decât umbre gri, de nepătruns, punctuleţe, nimic altceva. Am dat-o la o parte.

M-am ridicat şi am coborât tiptil în bucătărie. Ştiam unde ascundea mama chipsurile cu sare şi oţet

balsamic, iar eu simţeam nevoia să mănânc câteva. Am luat două pungi şi m-am furişat înapoi în hol. M-am oprit. Uşa livingului era întredeschisă şi am auzit-o pe mătuşa Gloria vorbind. M-am hotărât să stau să ascult, poate aflam un indiciu. Poate că mătuşa Gloria ştia ceva fără să-şi dădea seama că ştie, dar poate că eu îi înţelegeam importanţa dacă auzeam. Mama spunea că nu-i frumos să tragi cu urechea la ce vorbesc oamenii. (Ciudată expresie: „să tragi cu urechea". Înţeleg să tragi cu pistolul. Dar cu urechea?) Kat trage mereu cu urechea. Stă ascunsă în hol când mama şi tata discută lucruri serioase, cum ar fi despre carnetul de note, şi dacă eu îi spun că nu-i frumos ce face, ea îmi zice printre dinţi să mă cărăbănesc.

Dar de data asta m-am decis să trag şi eu cu urechea.

— Nu-mi place deloc să aştept, spunea mătuşa Gloria.

— Ştiu că nu-ţi place, zicea Rashid. Tu şi răbdarea… nu vă potriviţi deloc.

— Ar trebui să anunţăm presa, Rashid. Cum zicea inspectoarea Pearce.

— Încă nu, Gloria. Nu vreau să afle toată lumea de problemele noastre.

— Iar începi. Ţie întotdeauna îţi pasă mai mult de ce zice lumea. Ce contează? Important e Salim.

— Bine, Gloria. Vom anunţa presa mâine. Dacă nu-l găsesc pe Salim până atunci.

A urmat o pauză. Am auzit un geamăt şi lemnul canapelei trosnind.

— Aş face orice numai să ştiu că Salim trăieşte, undeva, nu contează unde, că e teafăr, a zis ea.

— Trăieşte, crede-mă. Aşa-mi spune mie inima.

— Sper ca inima ta să aibă dreptate, a spus mătuşa Gloria. Oh, Rashid. Dacă se întoarce teafăr, hai să vorbim mai des. Nu i-a făcut bine că noi doi nu ne-am mai vorbit.

— Atunci de ce-l iei cu tine la New York? Eram gata să cer un ordin judecătoresc de interdicţie.

— Nu se poate!

— Ba da. Tu nu mi-ai spus niciodată ce planuri aveai. Am aflat de la Salim.

— Dar am nevoie de bani, Rashid.

— Îţi trimit bani în fiecare lună, nu? Aşa cum ne-am înţeles.

— Nu ajung. Am nevoie de un salariu bun.

— De ce? Ca să-ţi cumperi o grămadă de *ţoale?*

Tonul vocilor a început să urce din nou. M-am retras cu spatele spre scări.

— Tu poţi să avansezi în carieră cât vrei, a spus mătuşa Gloria. *Eu* de ce să nu pot?

— Eşti imposibilă, Gloria. Tu numai la tine te gândeşti.

— Nu-i adevărat. Eu sunt aia care are grijă de Salim zi şi noapte. A stat lângă mine de când s-a născut. E al meu. Merge unde merg eu.

— Salim e Salim, a spus Rashid. El nu aparţine niciunuia dintre noi.

A urmat o pauză. Eu am rămas nemişcat. Canapeaua a trosnit iar.

— Ai dreptate, a spus mătuşa Gloria. Zici că, dacă i se întâmplă ceva lui Salim, n-o să mă ierţi niciodată. Dar în primul rând *eu* nu m-aş ierta niciodată.

Vocea îi tremura ca şi cum îi venea să plângă. Am urcat tiptil prima treaptă.

— Nu te învinovăţi, Gloria, a spus Rashid.

L-am auzit oftând.

— Salim m-a întrebat ceva ultima dată când a venit pe la mine, a continuat el.

— Ce?

— M-a întrebat dacă ar putea să vină să stea cu mine.

— Nu te cred.

— Ba da.

— Niciodată. Imposibil.

— Nu ştiu dacă a vorbit serios. Dar m-a întrebat.

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am spus… că eu sunt zilnic foarte ocupat la cabinet… că ar fi mai bine să plece cu mama lui. Că ar trebui să plece la New York, că e un oraş frumos. Am spus nu. Nici măcar nu m-am aşezat să stau de

vorbă cu el. M-a întrebat chiar când mă grăbeam să ajung la un pacient. N-am stat să-l ascult, Gloria.

— Oh, Rashid! Nu începe. Nu suport să văd un bărbat plângând.

Foieli, voci gâtuite, suspine. Apoi am ghicit ce-a urmat. Mi s-a ridicat părul în cap. Se *sărutau.* După sunetele pe care le scoteau, era un sărut cu limba despre care mi-a spus Kat în urmă cu doi ani. Zicea că aşa se sărută actorii în filme, când li se mişcă fălcile. Că aşa se sărută tinerii pe holurile şcolii, când nu se uită profesorii. Că aşa fac mama şi tata când nu ne uităm noi.

Uneori, mama ne ameninţă cu nişte pedepse ciudate. Dacă uit să-mi schimb cămaşa trei zile la rând, o scoate de pe mine, ţipă că uite în ce hal e gulerul şi mă ameninţă că, dacă mai uit s-o schimb, mă atârnă de unghiile de la picioare pe sârma de uscat rufe. Glumeşte, vă daţi seama. Dar dacă ar fi să mă întrebaţi pe mine ce aş prefera – să fiu atârnat de unghiile de la picioare pe sârma de rufe sau să fiu sărutat de una ca mătuşa Gloria –, ştiu ce aş alege. Sârma de rufe, de fiecare dată.

Am fugit pe scări cât am putut de repede. Trăsesem destul cu urechea pentru o singură noapte.

DOUĂZECI ŞI UNU
Caută şi potriveşte jumătăţile

M-am băgat înapoi în pat, cu grijă, să n-o trezesc pe Kat. Am mâncat chipsurile lăsându-le să se înmoaie în gură înainte să le mestec, ca să fac mai puţin zgomot. Am scos uşurel lista cu teorii şi fotografiile. M-am gândit. Am selectat fotografiile cu rufele de pe sârmă şi le-am pus deoparte pe birou. Apoi m-am uitat la celelalte. Am terminat o pungă de chipsuri şi am desfăcut-o pe-a doua.

Când am ajuns pe la jumătatea pungii, m-am oprit din mestecat şi am încremenit. M-am uitat la o altă poză şi iar am rămas uimit.

— Kat! am strigat eu în şoaptă, scuturând-o tare de umăr.

Ea s-a ridicat de pe pernă ţinându-se cu mâinile de cap.

— Uf! Ce vis! Ce e?

S-a uitat la mine de pe saltea, clipind somnoroasă.

— Străinul acela, Kat. Bărbatul care ne-a vândut biletul. Ea a scuturat din cap şi a căscat.

— Ilăăahh. (Aşa s-a auzit căscatul ei.) Ce-i cu el?

— L-am găsit! am strigat eu.

Kat s-a uitat în jurul ei nedumerită. I-am arătat fotografia făcută de mine, cea care ieşise prost, cu corpuri fără capete. Am arătat spre torsul unui bărbat cu o jachetă deschisă peste un tricou.

— Ăsta e! am spus eu.

— De unde ştii? Pare a fi un oarecare din mulţime. Şi, oricum, ce legătură are?

— Poate că n-are. Poate că are.

Kat şi-a lăsat capul într-o parte aşa cum fac eu uneori, pentru că te ajută să te concentrezi. Teoria mea este că astfel sângele irigă partea creierului de care ai nevoie ca să reflectezi la ce ai de reflectat. Partea dreaptă este pentru deducţia logică şi gândirea analitică, iar partea stângă este pentru gândirea creativă şi de-aici cred eu că provine inspiraţia.

— A fost ciudat felul cum ne-a abordat, a zis Kat. Dubios, aş putea spune. Sau poate a fost doar o coincidenţă.

A luat fotografia şi s-a uitat din nou la ea.

— Să nu-mi spui că-ţi aminteşti de el doar din poza asta. Tu nu dai niciodată atenţie la cum sunt îmbrăcaţi oamenii.

— Nu. Nu doar din fotografia asta, Kat. Dar uită-te şi-aici.

I-am arătat fotografia făcută de Salim înaintea mea. Salim fotografiase London Eye, dar fiind prea aproape, nu-i prinsese partea de sus. În prim-plan se vedeau o parte din coada de la bilete şi câţiva trecători. Dacă te uitai cu mare atenţie la fiecare persoană în parte, vedeai capul şi umerii unui bărbat întors cu faţa spre aparatul de fotografiat. Era cât un bob de mazăre, dar se vedea destul de bine faţa lui ca să-l recunoşti.

— El e, am spus eu.

Kat s-a uitat cu atenţie.

— Ai dreptate, Ted. El e.

A luat cealaltă fotografie.

— Aici i se văd capul şi umerii. Iar aici bustul şi picioarele. Se potrivesc.

Am scos o lupă din sertarul biroului. Ne-am uitat amândoi la poze. Era ca un joc de căutare şi potrivire a jumătăţilor. De pus la loc piese disparate. Un puzzle.

— Scrie ceva pe tricoul lui, a spus Kat uitându-se prin lupă. Nu-mi dau seama ce. Un O şi un T. Restul e neclar. Ştii, Ted, a adăugat ea uitându-se la mine, s-ar putea să fi dat lovitura cu asta.

M-a bătut pe umăr atât de tare, că am început să tuşesc.

— Mâine mă duc iar la centrul foto cu negativele. Am să-i rog să mărească cele două poze. Dar, Ted… să nu spui nimănui.

— Dar mama şi…?

— Ea n-ar lua în seamă explicaţiile noastre. Nu. Am să merg singură pe pista asta.

— Kat, nu singură.

M-a bătut iar pe umăr.

— Împreună cu tine, Ted, bineînţeles. Vom afla ce scrie pe tricou. Şi poate, subliniez *poate,* îi dăm de urmă.

Am fost atât de încântat, că am uitat să fac *hâmm.*

— Ted, nu mă pot abţine să n-o spun: eşti un geniu.

Apoi mi-a luat punga cu chipsuri din care mâncasem eu şi a înfulecat ce mai rămăsese.

<u>DOUĂZECI ŞI DOI</u>
Joc de cuvinte

Tot restul nopţii am dormit. Când m-am trezit, vântul se înteţise şi începuse să bată dinspre vest. O ploaie slabă bătea în fereastră. Salteaua de pe jos era goală. Mi-am imaginat unde ar putea să ducă indiciul cu bărbatul necunoscut şi cum s-ar corobora asta cu teoriile rămase pe listă. *Depinde cum priveşti lucrurile.* Mi-am adus aminte la ce mă gândisem în seara precedentă, că lucrurile pot să meargă în sensul acelor de ceasornic şi în acelaşi timp în sens invers. Era un talmeş-balmeş în capul meu.

Kat a intrat în cameră chinuindu-se să se îmbrace în jacheta cu guler de blană. Îi era prea strâmtă. A ridicat mai întâi un braţ, apoi pe celălalt, ca să le bage în mâneci.

— Ted, eu plec, a şoptit ea. Mă duc să măresc pozele până nu mă vede cineva. Mă-ntorc într-o oră.

A dus un deget la buze, a luat plicul foto în care erau negativele şi a plecat.

M-am uitat spre biroul meu unde erau împrăştiate fotografiile cu rufele de pe sârmă. Se vedeau de-a valma imagini cu cămaşa ecosez a tatei, prinsă cu cârlige de umeri şi manşete, tricoul negru cu mâneci lungi al mamei atârnat de poale, bluza de şcoală a lui Kat, boxerii tatei, trei sutiene de-ale mamei şi pijamalele mele. Am adunat fotografiile într-un teanc ordonat şi m-am întins iar pe pat cu capul pe pernă. Aerul răcoros al frontului atmosferic de deasupra Londrei îmi sufla peste frunte. Mi-am imaginat cum arăta fotografia din satelitul meteorologic – un talmeş-balmeş de nori la fel ca talmeş-balmeşul din capul meu.

De asta aş avea nevoie, mi-am zis. De o imagine de ansamblu, din satelit. Un satelit geostaţionar, aflat la 36.000 de kilometri depărtare de Terra, poate trimite imaginile captate în câteva secunde. Măsoară căldura norilor şi temperatura suprafeţei mării. Le spune meteorologilor ce se întâmplă, ajutându-i să

înţeleagă fenomenele meteo care se apropie, şi să facă previziuni.

Apoi mi-am adus aminte: chiar şi un satelit geostaţionar poate face două lucruri în acelaşi timp: să fie static sau mobil. El stă pe loc în raport cu suprafaţa pământului, dar numai pentru că orbitează cu aceeaşi viteză cu care se roteşte pământul. În sensul acelor de ceasornic sau în sens invers acelor de ceasornic, bărbat sau femeie, jumătatea goală sau jumătatea plină, static sau mobil, *depinde cum priveşti lucrurile.*

Am oftat adânc şi mi-am băgat capul cu undele cerebrale învolburate sub pernă. Mama şi mătuşa Gloria se strigau una pe alta de la parter şi de la etaj. Tata nu se auzea deloc. Ceasul meu arăta ora 9:02, ceea ce însemna că plecase la serviciu. Apoi s-a auzit vocea lui Rashid din bucătărie. Mi-a venit miros de pâine prăjită.

A trecut o oră. M-am îmbrăcat. Mi-am luat cămaşa pe care o purtasem în ziua precedentă şi în cea de mai înainte, ştiind că mama nu va observa. La 10:05 m-am strecurat afară pe palier chiar când silueta lui Kat a apărut prin sticla sablată a uşii de la intrare. Uşa s-a deschis încet. Kat se furişa în casă folosind cheia ei. M-a văzut în capătul scărilor şi a dus din nou degetul la buze. Numai că mama probabil o auzise. A apărut din bucătărie înainte ca ea să apuce să urce scările.

— Unde-ai fost Kat? Eu nu ţi-am dat voie să umbli pe-afară când ai tu chef.

— Hei, Kat, am intervenit eu. Ai găsit-o?

Kat s-a uitat la mama, apoi la mine.

— Busola mea, am spus eu coborând scările şi bătând-o pe mama pe braţ. Cred că mi-a căzut ieri din buzunar. Kat a zis că o s-o caute în grădina din faţă.

— Oh, a spus mama ciufulindu-mi părul. N-am ştiut c-ai pierdut-o. Scuze, Kat. Am crezut că te-ai dus pe undeva. Chiar aşa, ai găsit-o?

— Nu, a spus Kat. Am căutat-o pe lângă tufişuri. Degeaba.

— Era una ieftină, am spus eu. Dar mă ajuta să aflu dincotro bate vântul.

— Când se va termina toată povestea asta, a spus mama făcând o pauză şi clătinând din cap, *dacă* se va termina vreodată, o să-ţi cumpărăm alta. Şi ceva pentru Kat. Dacă sunteţi cuminţi cât timp…

S-a oprit, a ridicat din umeri, a clătinat din cap şi s-a întors în bucătărie. Kat s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la ea.

— Bravo, Ted, a şoptit Kat lovindu-mă atât de tare cu pumnul în braţ, încât era să cad pe scări. Nu credeam c-am să trăiesc s-o văd şi pe-asta. *Ai minţit.*

Am urcat amândoi în camera mea, unde Kat a scos un plic mare şi cartonat pe care şi-l îndesase în sân.

— Tipul de la magazin m-a recunoscut, a spus ea. Mi-a mărit fotografiile în mai puţin de o oră. Uite-le!

A desfăcut plicul şi a scos două poze imense. Una era cu bărbatul necunoscut care ne vânduse biletul. Deşi neclară, îi recunoşteai figura cu barba nerasă, sprâncenele negre şi fruntea înaltă. Ţinea ochii mijiţi din cauza luminii.

În cealaltă se vedeau cele trei torsuri, iar cel din mijloc era al lui. Îl recunoşteai după jacheta de piele ponosită, tricoul sau puloverul negru şi mâna în care ţinea o ţigară aprinsă. Jacheta era descheiată şi flutura la piept. Se vedea o parte din ce scria pe tricou cu litere albe:

ONTLI
ECUR

Începutul şi sfârşitul celor două cuvinte nu se vedeau din jachetă.

— Un joc de cuvinte, a murmurat Kat aşezându-se la biroul meu şi luând o bucată de hârtie. Trebuie să aflăm ce cuvinte au la mijloc literele alea.

A copiat literele, apoi s-a uitat la ele.

— În dreapta lui I… vezi, Ted? E o linie verticală, apoi un început de diagonală… O fi N?

M-am gândit la alfabetul scris cu majuscule.

— Sau poate M.

— Poate… Dar eu cred că-i un N.

A bătut gânditoare cu creionul în foaie. Am auzit-o murmurând:

— BONT – CONT – DONT – EONT…

Apoi a aruncat creionul din mână.

— Degeaba, a spus ea.

— Dar al doilea cuvânt? am întrebat eu. Poate fi *recurent*?

M-am gândit la *recurent* deoarece numărul meu preferat este 3,3. Îmi place că trei după virgulă este recurent, adică se repetă la infinit, ca lanţul de Dumnezei.

— *Recurent*… Hei, să ştii că s-ar potrivi.

A scris cuvântul şi l-a rostit în şoaptă. Apoi s-a uitat la el fără să zică nimic.

— Ştii ceva, Ted? Am deja unul, a spus ea.

— Ce?

— Un coşmar recurent. Acelaşi în fiecare seară de când a dispărut Salim.

— Despre ce este?

Ea a închis ochii.

— Mai întâi sunt la morgă. Acolo e băiatul ăla întins pe targă, dar mie îmi este prea frică să mă uit la faţa lui. Apoi mă pomenesc într-o capsulă din London Eye, care se învârte repede, mai repede decât de obicei. Din ce în ce mai repede. Eu mă uit pe geam. Nu văd nimic. Totul este învăluit într-o ceaţă albă. Apoi Roata se opreşte. Sus de tot. Se opreşte. Şi geamul…

— Ce-i cu el?

— Geamul se dizolvă, Ted. Şi eu cad – cad printre spiţele albe. Ca printr-un leagăn al pisicii. Şi din cauza ceţii… nu văd unde am să aterizez…

Şi-a dus mâna la gât.

— E un vis, Kat, am spus eu.

Ea s-a cutremurat.

— Da. Ştiu.

S-a uitat la litere şi a oftat.

— Dacă ar fi RECURENT, RENT s-ar întinde prea mult în dreapta. Litera T i-ar ajunge sub braţ, a spus ea bătându-se cu creionul peste degetul mare. Ted, oare de ce oamenii poartă inscripţii pe haine?

— Nu ştiu. E caraghios să vezi că oamenii arată ca nişte indicatoare ambulante sau ca nişte panouri de afişe.

— E un stil care mie nu-mi place. Mai ales tricourile alea cu glume pe ele, de genul: PRODUS FRAGIL: MANIPULAŢI CU GRIJĂ. Am văzut alaltăieri la o tipă, a zis Kat zâmbind, cu nişte chestii enorme…

Şi-a făcut palmele cupă în dreptul pieptului.

— *Hâmm,* am făcut eu.

— Mie-mi spui? Dar eu nu cred că aici e un tricou cu glume pe el. Sunt doar două cuvinte.

— Tu ai unele cu nume de universităţi, mi-am amintit eu.

— Şi tu la fel… Dar mă îndoiesc. O fi un blazon sau ceva. Un design sau motto alături de numele colegiului.

— Dacă *ar fi* un colegiu, cu ce ne-ar ajuta să-l ştim?

— Cum adică?

— Se pot cumpăra astfel de tricouri de oriunde. Ai putea fi oricine. Am un băiat în clasă. Are un tricou pe care scrie OXFORD UNIVERSITY. Dar el e prea mic să meargă la universitate, nu?

Kat şi-a lăsat capul în mâini. A oftat adânc.

— E o pierdere de vreme.

— Pe de altă parte, am continuat eu, mai e un băiat pe care mama lui vine să-l ia de la şcoală şi ea poartă un tricou cu GRĂDINI PENTRU PERSOANE CU DIZABILITĂŢI. Cuvintele formează un cerc în jurul unei margarete. Şi este firma la care lucrează.

Kat a ridicat repede capul.

— Aşa e. ONTLI ECUR, a murmurat ea. O fi locul unde lucrează – un club sau o firmă? Ceva din care face parte? Ceva care să ne conducă la el?

S-a uitat la torsul neclar, la literele albe estompate. Apoi a sărit în sus ca un omuleţ pe arcuri.

— *SECURITY*! a strigat ea.

— Cum?

— Al doilea cuvânt, prostule! Este *SECURITY.*

Capul mi s-a lăsat într-o parte.

— Lucrează la o firmă de securitate.

— Securitate, am repetat eu.

Am fost impresionat şi totodată dezamăgit că nu văzusem eu cuvântul înaintea lui Kat.

— Şi primul cuvânt?

Kat s-a aşezat la loc, cu sprâncenele încruntate de atâta concentrare.

— ONTLI… ONTLI… repeta ea în şoaptă ca o mantră.

— Kat, am spus eu, e ceva ce nu înţeleg. La fotografii.

— Sst, a spus ea şi a continuat cu mantra.

— De ce literele nu apar invers, Kat?

— Hâm?

— Ştii tu. Când faci o poză. De ce literele nu apar de la coadă la cap, ca o imagine în oglindă?

Ea n-a răspuns.

— Ontli… ONTLI… a continuat ea, apoi s-a oprit. Ce-ai spus?

— Am spus – de ce literele nu…?

M-am oprit. Kat se holba la mine cu ochii mari şi rotunzi, cu gura deschisă.

— Scuze, scuze, Kat, n-am vrut să te întrerup…

— Nu, nu… a început ea.

Dar n-a apucat să spună ce voia să spună, deoarece de la parter s-a auzit un ţipăt strident de-ţi perfora timpanele.

DOUĂZECI ŞI TREI
Katastrofa

Ţipătul venise din bucătărie. Kat a tresărit şi m-a strâns tare de braţ. Apoi a fugit din cameră şi a coborât în goană scările. Am urmat-o cât de repede am putut. Mă întrebam dacă fusese omorât cineva. Părea genul de ţipăt pe care îl auzi în filmele poliţiste vechi, când menajera intră în cameră cu o tavă în mâini şi, când vede cadavrul, scoate un chirăit de-ţi perforează timpanele. Mi-a venit în minte imaginea mătuşii Gloria găsindu-l pe Salim mort în pivniţă şi o senzaţie de greaţă mi-a urcat pe esofag.

Kat s-a oprit în pragul uşii de la bucătărie. M-am uitat peste umărul ei să văd ce se întâmpla înăuntru. Mama, mătuşa Gloria şi Rashid stăteau în picioare în jurul mesei şi se uitau la telefonul mobil al mătuşii Gloria.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Kat.

N-a răspuns nimeni. Ai fi zis că dăduserăm peste o scenă cu statui. Kat s-a apropiat de masă şi a întins mâna să ia telefonul.

— Nu-l atinge! a murmurat mătuşa Gloria.

Mâna lui Kat s-a oprit în aer.

— De ce nu?

Mama a dat la o parte mâna lui Kat.

— Kat, nu te băga. Nu vezi că Glo e supărată?

Rashid a ridicat mâinile cu palmele în sus.

— Lăsaţi. Să ne aşezăm. Liniştiţi-vă, a spus el. Să discutăm cu calm.

Toată lumea s-a conformat, mai puţin eu (erau doar patru scaune). Am rămas în picioare, lângă umărul mamei.

— Gloria, a spus Rashid pe un ton liniştitor, mângâind mâna mătuşii cum ai mângâia o pisică. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Mătuşa Gloria a înghiţit în sec.

— Iau telefonul cu mine oriunde mă duc. Nu-l scap din ochi nicio secundă. Îl ţin lângă pernă. În

buzunar, în mână. Tot timpul. În caz că sună Salim. Când… chiar acum… Oh!

Şi-a şters o lacrimă de pe obraz.

— Doar două minute l-am lăsat aici, pe masă, cât m-am dus până în living. Să sun la agenţie. De pe fix. Trebuia să sun la compania aeriană, ştiţi. Pentru că, în mod normal…

A scuturat din cap şi a strâns din buze.

— În mod normal, azi, eu şi Salim ar fi trebuit să zburăm peste Atlantic. Şi i-am sunat să le explic de ce nu vom face călătoria. Şi doamna de la telefon a fost foarte amabilă.

Buzele i s-au dus într-o parte, nasul în cealaltă, iar ochii i-au dispărut complet. Plângea. N-am înţeles de ce o persoană amabilă ar face-o pe mătuşa Gloria să plângă, dar uite că o făcea.

— A zis că o să ne păstreze rezervările. Asta dacă Salim… va fi găsit. Ne vor pune pe lista primului zbor disponibil spre New York. I-am mulţumit. Şi am închis. Am pus telefonul la loc. Şi m-am întors aici. Şi suna. Mobilul. Era pe masă, suna întruna şi nu era nimeni acolo să-l audă. L-am ridicat, am răspuns… şi atunci s-a oprit…

— Putea fi oricine, a spus Rashid.

Mătuşa Gloria a scuturat din cap. A ridicat telefonul şi ne-a arătat ecranul. Pe el era afişat numele ultimului apelant.

Salim.

— A încercat să mă sune… Am sunat înapoi, bineînţeles. Imediat. Dar n-a răspuns nimeni. Era închis din nou. Nimeni. Oh, Salim. M-ai sunat. Şi eu n-am fost aici să-ţi răspund.

Ultimele cuvinte au ieşit ca un vaiet care a crescut în intensitate când a ajuns la „răspund”. Apoi mătuşa a început să facă întruna „oo”.

— Oo-oo-oooo, plângea ea ca un copil mic care a scăpat suzeta.

Viking Nord Utsire Sud Utsire patruzeci ciclonic rafală de la şase la opt, am recitat în mintea mea. *Scade la cinci, tare sau foarte tare.*

— Oh, Glo, a spus mama.

A luat-o de braţ şi s-au dus să stea în grădina din spate, iar eu am văzut-o pe mama dându-i mătuşii Gloria pachetul de ţigări şi bricheta, ceea ce era foarte ciudat deoarece mama este asistentă, iar asistentele ştiu foarte bine că fumatul dăunează grav sănătăţii. O ceaşcă de ceai i-ar fi făcut mult mai bine mătuşii Gloria, deoarece în manualul meu de prim-ajutor scrie că o băutură caldă îţi face bine dacă ai suferit un şoc.

Rashid s-a sprijinit resemnat de masa din bucătărie. Şi-a lăsat capul în mâini şi a murmurat ceva despre anunţat presa. Apoi a ieşit şi el în grădină.

Kat s-a uitat la mine.

— Ted, a spus ea, situaţia devine gravă.

— Gravă, am încuviinţat eu.

S-a ridicat de la masă şi s-a plimbat în jurul ei de trei ori până am ameţit eu. Mi-am dat seama că se gândea. Când gândeşte, Kat se mişcă întruna, dar eu, când gândesc, în afară de faptul că las capul într-o parte, stau pe loc. Nu-mi plăcea felul cum gândea Kat. Părul ei prins în coadă de cal se legăna dintr-o parte în alta, buzele i se arcuiseră în sus şi gura i se mişca fără să scoată un sunet. La un moment dat, s-a dus în living. M-am dus după ea. A luat de pe raft cartea cu numere de telefon şi a început să o răsfoiască încruntată. Apoi a întors o filă şi a clătinat din cap. A rupt fila şi a îndoit-o.

— Ted, a spus ea, eu plec. În clipa asta.

— Dar…

— Va trebui să găseşti din nou o minciună. Spune-le că m-am dus pe la Tiff.

Tiffany este cea mai bună colegă de şcoală a lui Kat.

— Dar tu nu te duci la Tiffany, nu-i aşa? am întrebat-o eu.

— Nu.

— *Hâmm.*

— Nu mai bâţâi aşa din cap! Dacă te întreabă mama, nu trebuie decât să spui că m-am dus pe la Tiff. Bine?

— Te-ai dus pe la Tiff.
— Mă întorc după-amiază.
— Te întorci după-amiază.
— Să n-o spui pe tonul ăsta fals. Spune-o ca şi cum ai crede, Ted.
— Dar, Kat, nu cred. Nu-i adevărat.
Kat s-a lovit cu palma peste frunte.
— Cum de m-am pricopsit cu un frate ca tine? Cum? Eşti imposibil!
— De fapt, unde te duci, Kat?
— Dacă-ţi spun, o să le spui şi celorlalţi.
— Ba n-o să le spun. Dacă nu mă întreabă.
— Te vor întreba. N-am timp de pierdut. Trebuie să verific o chestie.
— Nu, am spus eu. Nu, Kat.
Era în hol şi deja îşi punea jacheta.
— Nu, am repetat eu.
Ea a dat fuga la etaj să-şi ia rucsacul din piele de leopard. M-am dus după ea. A îndesat în el fotografia mărită cu chipul neclar al străinului împreună cu fila ruptă din cartea cu numere de telefon şi a coborât din nou la parter.
— Nu, am spus eu ţinându-mă după ea.
Mâna mi se scutura nervoasă.
— Nu, Kat.
— Mă întorc cât pot de repede.
— Kat!
Ea a deschis uşa să iasă.
— Kat! am strigat eu apucând-o de mâneca jachetei. Ia-mă cu tine! Te rog!
— Lasă-mă, Ted, a spus ea.
A vrut să-mi dea peste mână.
— Ah-ah-ah, am protestat eu fără să-i dau drumul.
— Dă-mi drumul, Ted, a strigat ea şi m-a împins cu putere înapoi în casă. Îmi pare rău, Ted. Eşti foarte bun să gândeşti. Dar nu eşti bun de acţiune. Dacă vii cu mine, nu mă ajuţi cu nimic.
Mi-a trântit uşa în nas. I-am văzut silueta îndepărtându-se pe alee. M-am prăbuşit pe covorul din hol şi am simţit în stomac o agitaţie şi o căldură ca de magmă topită. Am lovit cu piciorul în şipcă,

mâna a început să mi se scuture şi în minte mi s-au învălmăşit o mulţime de gânduri rele. Katastrofă. Kataclism. Katalog de dezastre. Uraganul Katrina. Kat cea rea, nebună, nebună şi rea.

DOUĂZECI ŞI PATRU
Bingo

M-am dus la etaj înainte să mă găsească mama şi ceilalţi. Nu voiam să dau explicaţii. Nu voiam să spun minciuna cu Tiffany. Dar mai întâi am luat cartea cu numere de telefon. Voiam să văd ce filă rupsese Kat.

Ai fi zis că era o treabă uşoară, dar n-a fost. Volumul cu firmele şi prestatorii de servicii din Londra are 989 de pagini. Paginile sunt moi şi subţiri. Dacă lipseşte o filă, volumul nu se deschide automat acolo. Trebuie să cauţi pagină cu pagină până ajungi unde lipseşte un număr de pagină în partea de sus.

Am luat-o de la început, cu firmele al căror nume este precedat de cifre, cum ar fi „00 Financiar”. Până la pagina 6 sunt cele care încep cu A. Până la pagina 75 sunt cele cu B. Când am ajuns la „Soluţii pentru ochi”, mă înţepau ochii ca nişte ace şi mi se înnegriseră degetele. Întorcând paginile, aveam impresia că buricele degetelor mi se afundau în vată. Îmi curgea transpiraţia pe ceafă. Briza răcoroasă a dimineţii dispăruse. Temperatura creştea. Am auzit când la parter a venit poliţia.

Am început să răsfoiesc paginile cu F. Când am ajuns la „Farmacie” am început să mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine s-o iau de la coadă: să încep de la Z şi să merg invers. Dar eu o văzusem pe Kat răsfoind cartea şi avusesem impresia că se uitase mai la început. Deodată, mi-am adus aminte de oglinzi. Am luat cartea şi am deschis-o aşa cum făcuse Kat, dar în faţa oglinzii de pe uşa dulapului de haine din camera mea. Imaginea în oglindă, se vede invers, de la coadă la cap… *depinde cum priveşti…* Mi-am adus aminte cum s-a uitat Kat la mine după ce am întrebat-o de ce literele din fotografii apar în ordinea corectă, şi nu invers.

Apoi am lăsat cartea din mână. ONT – FRONT.

Termenul meu preferat din meteorologie. De ce nu mă gândisem până acum?

Am răsfoit mai departe prin *Farmacii, Făinoase, Flori.* Bineînţeles, fila cu paginile 333 şi 334 lipsea; la fel şi firmele cuprinse între „Frocks Galore” şi „Futon Futura”.

Restul a fost simplu.

ONTLI ECUR. FRONTLINE SECURITY.

Am spus cu voce tare ce spune şi tata de fiecare dată când termină careul de rebus din weekend.

— Bingo!

DOUĂZECI ŞI CINCI
Echipa de televiziune

Am coborât la parter. Aflasem ce aflase Kat şi eram mulţumit. Dar acum trebuia să mă mai gândesc la ceva. Ce era de făcut mai departe? Cei de la poliţie erau în bucătărie. Uşa era deschisă. Am tras cu urechea şi am auzit-o pe doamna inspector Pearce care spunea:

— Gloria, putea să fi sunat oricine. Nu neapărat Salim. Oricine i-a găsit sau i-a luat telefonul cu împrumut.

Apoi, un alt poliţist:

— Se întâmplă ca telefoanele mobile să apeleze automat un număr… dacă tastatura nu e blocată.

Nimic interesant. Profitând că adulţii erau atenţi în altă parte, am decis că era momentul să trec la acţiune.

M-am strecurat în living şi am ridicat telefonul. Un lucru pe care îl ştiu la telefon, pentru că mi-a arătat mama, este cum să obţin un număr necunoscut de la Informaţii. Ţin minte cele şase cifre pe care trebuie să le formez. Le-am format şi a răspuns un bărbat.

— Frontline Security, am cerut eu. Londra.

El mi-a făcut legătura cu un robot care mi-a dat un număr cu unsprezece cifre. L-am memorat.

Am închis şi am format numărul.

La capătul firului s-a auzit o muzică, apoi un mesaj înregistrat:

„Bine aţi venit la Frontline Security, compania de securitate numărul unu din Londra. Furnizăm însoţitori, colectori de bilete, agenţi pentru percheziţii corporale şi agenţi de pază cu aparate de emisie-recepţie. Fie că sunteţi gazda unei petreceri cu vedete, a unui show de artificii, a unui concert foarte popular sau a unei expoziţii, noi suntem în măsură să vă satisfacem toate cerinţele. Frontline Security. Soluţia dumneavoastră de securitate completă. Vă rugăm să rămâneţi la telefon pentru a vă face legătura cu un operator.”

Iar muzică. Mâna mea liberă se scutura. Încă aşteptam „operatorul” când a intrat Rashid. Mă întrebam dacă ar trebui să închid, dar el mi-a zâmbit şi n-a zis nimic. Şi-a luat haina de pe speteaza scaunului şi a ieşit din cameră. Eu eram tot în aşteptare. A intrat încă o dată anunţul înregistrat, apoi încă o dată. Când a intrat a patra oară, s-a auzit un clic şi o voce adevărată de femeie care a zis:

— Alo-Frontline-Security-cu-ce-vă-pot-ajuta?

— *Hâmm,* am zis eu.

— Alo? a repetat femeia.

Nu ştiam ce să zic.

— Alo?

Îmi vâjâia mintea ca vârtejul unui ciclon tropical.

— Alo? E cineva acolo? Frontline Security.

Am închis.

Chiar când închideam, am auzit afară o dubă mare oprind în faţa casei. Uşi trântite, voci ridicate, soneria de la intrare. M-am uitat pe fereastră. Sosise o echipă de televiziune. Mătuşa Gloria şi Rashid se hotărâseră să anunţe presa.

În câteva minute, casa s-a umplut de bărbaţi în blugi şi adidaşi, aducând cabluri, camere de filmat, stative pentru lumini, microfoane. Livingul nostru arăta ca un teatru de operaţiuni. Uneori, când tata o întreba pe mama cum a fost la serviciu, ea zicea că în secţie a fost nebunie, ca la Piccadilly Circus. Îmi imaginez semnale luminoase, oameni ciocnindu-se unii de alţii, cărucioare pentru medicamente trecând încolo şi-ncoace ca nişte maşini de curse. Cam aşa era în livingul nostru. Pe mine nu m-a văzut nimeni lângă telefon. Doamna inspector Pearce vorbea la mobil. Mătuşa Gloria căuta prin trusa de machiaj. Mama îl ajuta pe un cameraman să bage cablul unui reflector în priza de după canapea. Când a ridicat privirea, m-a văzut.

— Ted. Aici erai. Unde-i Kat?

Am deschis gura, dar nu mi-a ieşit niciun sunet. În schimb, a intervenit cameramanul care a spus:

— Scumpo, dă-mi, te rog, cablul.

Mama n-a mai fost atentă la mine. După câteva secunde, un bărbat cu o faţă prelungă şi încruntată a spus:

— Se filmează.

Dar în loc să filmeze, un alt bărbat a zis:

— Lumini. Cameră. Acţiune. Cadrul numărul unu.

Mătuşa Gloria stătea pe canapea. Rashid stătea lângă ea. Ea îşi dăduse pe buze cu un ruj portocaliu aprins care o făcea să pară mai palidă decât de obicei, iar pielea dintre gene şi sprâncene se vedea vânătă.

— Acesta este un mesaj, a început ea.

A înghiţit în sec şi l-a luat pe Rashid de mână.

— Un mesaj. Dacă îl aveţi pe Salim… dacă ştiţi unde este băiatul meu… dacă l-aţi văzut cumva, vă rog, vă rog, ajutaţi-ne! Vom face orice pentru a-l aduce înapoi. Spuneţi-ne dacă… trăieşte.

Faţa i s-a schimonosit de emoţie.

— Suntem extrem de îngrijoraţi. *Vă rog.* Sunaţi la poliţie. Vă mulţumim.

— Stop! i-a strigat cameramanului bărbatul cu faţa prelungă. Dragă doamnă, a fost perfect, i-a spus el mătuşii Gloria.

— Vreţi să reiau? l-a întrebat mătuşa Gloria. Să mai trageţi o dublă?

— Nu-i nevoie, scumpo.

— Sunteţi sigur?

— A ieşit bine din prima. Aveţi un talent înnăscut.

Şi, în câteva minute, echipa de filmare a strâns totul şi a plecat. Mama şi Rashid i-au condus până la maşină, iar poliţia a plecat tot atunci. Asta însemna că eu am rămas singur în cameră cu mătuşa Gloria. Ea s-a aşezat pe canapea uitându-se în gol.

— Oh, Ted, a spus ea după un minut de tăcere.

Se uita fix la mine şi nu-mi dădeam seama ce voia să însemne expresia ei. Am crezut că mă va certa. Dar ea a dat din cap şi i s-au umezit ochii.

— M-am descurcat bine? m-a întrebat ea în şoaptă.

— Da, mătuşă Gloria, am răspuns eu.

— Crezi că va auzi cineva, că ne va ajuta?

— Este posibil.

— Tu ce părere ai, Ted? Tu crezi că Salim este bine?

— *Hâmm,* am făcut eu.

— Ce înseamnă asta? m-a întrebat ea şi figura ei a redevenit rece ca o mini-eră glaciară.

— Mă gândeam, mătuşă Gloria.

Mini-era glaciară s-a topit. Mătuşa Gloria a oftat. A întins mâna şi mi-a pus-o pe cap. Mi-a ciufulit părul aşa cum face mama. Eu m-am tras puţin înapoi. Ea n-a observat.

— Ştii, Ted, mi-e rău de la stomac.

M-am holbat îngrijorat la stomacul ei.

— Măcar tu eşti sincer, a zis ea. Toţi îmi spun mereu că este bine, sunt convinşi că este bine, că totul se va rezolva, că Salim se va întoarce dintr-o clipă în alta. Dar minutele trec şi el nu se mai întoarce. Nu cred nici ei ce spun. Adevărul este că nimeni nu ştie.

— Mătuşă Gloria, Salim trebuie să fie pe undeva. E un mister. Lucrez la rezolvarea lui. În mintea mea.

— Mintea ta, a repetat mătuşa Gloria.

Mi-a zâmbit, dar într-un fel care mi-a amintit de zâmbetul mamei când o întrebasem despre leacurile miraculoase şi despre posibilitatea de a găsi şi eu unul pentru sindromul meu, dacă mă rugam suficient de mult. Buzele mătuşii Gloria, la fel ca ale mamei atunci, s-au arcuit în sus, dar în acelaşi timp o lacrimă i s-a prelins pe obraz. Mi-a luat mâna şi mi-a frecat degetele, gest care mi s-a părut ciudat şi care a făcut să mi se scuture cealaltă mână.

— Câteodată mă gândesc că tu, Ted, ai mai multă minte decât avem noi ceilalţi la un loc. Dacă mintea ar fi de ajuns pentru a-l readuce înapoi pe Salim, a ta ar fi aceea.

Apoi mătuşa Gloria s-a ridicat de pe canapea şi a urcat în camera lui Kat, deoarece acolo dormea.

Eu nu voiam să dau nas în nas cu mama, ca să nu mă întrebe iar unde era Kat şi eu să fiu nevoit să mint că era la Tiffany. Aşa că m-am dus acolo unde mă duc întotdeauna când vreau să fac cele două lucruri care

îmi plac cel mai mult, să gândesc şi să observ vremea: în grădina din spate.

Cămăşile încă fluturau pe sârmă. De trei zile stăteau acolo. Mama uitase să le ia. Am pus mâna pe ele. Erau umede de la ploaia uşoară din dimineaţa aceea. Am măsurat peluza cu paşi mari, să văd dacă nu cumva mai crescuse sau se micşorase. Doisprezece paşi şi jumătate lungime şi şapte lăţime, la fel ca săptămâna trecută. Apoi mi-am dat seama că atunci când voi creşte mai mare şi voi avea picioarele mai lungi, numărul paşilor va scădea. Era un alt exemplu de cum se pot schimba lucrurile, în funcţie de cum le priveşti. M-am gândit iar la cum se duce apa prin orificiul de scurgere, rotindu-se în sensuri diferite, în funcţie de emisfera în care te afli. La London Eye, care se învârte în direcţii diferite, depinde de pe ce mal al râului priveşti. La sexul râmelor: mascul sau femelă. La sateliţii care se mişcă sau stau pe loc. Ceva a sclipit în mintea mea. Era o imagine – două lucruri aproape identice. Un lucru care semăna cu un alt lucru, dar era cu totul altceva. M-am ciupit de antebraţul drept să fac imaginea să rămână, dar n-a rămas. A dispărut înainte s-o pot vedea mai bine, să-mi dau seama ce era.

Am ridicat ochii spre cer. Nori subţiri, albi şi inofensivi, pluteau înspre sud-est. Dar înspre nord-vest, în inima oraşului, se forma un nor cumulus. Mă uitam cum se condensau vaporii şi îmi imaginam cum particulele de apă se roteau în jurul unei pâlnii centrale, transformându-se într-o coloană ameninţătoare. S-ar putea să aducă sau să nu aducă ploaie. Se deplasa spre noi de pe linia orizontului. Forma lui greoaie de bulb se umfla pe măsură ce curenţi de aer ascendenţi îi măreau masa.

M-am gândit la Kat care era undeva în oraş, sub norul cumulus ce creştea, pe urmele bărbatului necunoscut care ne vânduse biletul. Atunci am ştiut ce aveam de făcut.

M-am dus la telefonul din camera părinţilor mei fără să mă vadă nimeni. Am format din nou numărul de la firma Frontline Security.

— Frontline Security, s-a auzit aceeaşi voce de femeie după muzică şi mesajul înregistrat.

— Alo? am spus eu.

— Alo? Cu ce vă pot ajuta?

— *Hââmm,* am făcut eu.

— Poftim? N-am înţeles ce-aţi spus.

— Ăăă…

— Eşti un copil, aşa e?

— Am doisprezece ani, am spus eu.

— Şi eu sunt aici temporar.

A urmat un moment de tăcere. Mă gândeam ce să zic.

— Ai format numărul corect? a întrebat ea.

— Da.

— Cauţi pe cineva?

— Un bărbat.

— Un bărbat?

— Un bărbat cu barba nerasă.

Femeia a râs zgomotos.

— Probabil pe Christy. El e singurul de-aici care nu prea se rade. Eşti a doua persoană care îl caută pe ziua de azi. Am să-ţi spun şi ţie ce i-am spus şi fetei. Nu-i aici.

— Nu-i aici.

— Nu-s decât eu.

— Oh!

— Sunt de serviciu la telefon. Ca să zic aşa.

A râs din nou. Eu n-am înţeles gluma, dar am făcut ce mă sfătuia domnul Shepherd să fac şi am râs şi eu.

— Mai întâi, o tânără îl caută pe prietenul fratelui ei mai mare – are o poză cu el, dar nu ştie cum îl cheamă, şi e disperată să-l găsească fiindcă şi-a uitat inhalatorul pentru astm la ea acasă. Acum, un puşti caută un bărbat cu barba nerasă. Ei bine, scumpule, am să-ţi spun şi ţie ce i-am spus şi fetei. Mă doare-n călcâi.

Îi şi vedeam pielea roz de pe talpă.

— Christy e cu ceilalţi. Toată lumea are aceeaşi treabă săptămâna asta. La salonul de motociclete şi scutere de la Earl’s Court.

— Earl’s Court?

— La centrul de expoziţii. Dacă îl vezi pe Christy pe-acolo, să nu-i spui că ştii de la mine, bine?

— Bine, am răspuns eu.

Dar ea deja închisese.

Poţi să trăieşti toată viaţa, doisprezece ani şi 188 de zile (sau 4.571 de zile, să nu uităm cele trei zile suplimentare din anii bisecţi), fără să spui nici măcar o minciună. Apoi, în ziua 4.572, să spui două. Prima minciună fusese că pierdusem busola. A doua minciună a fost bileţelul pe care l-am scris şi l-am lăsat lângă telefon. Zicea aşa:

Dragă mamă,
Suntem la piscină să mai exersăm.
Ted

După aceea am luat cincisprezece monede de o liră din cufărul meu cu comori pe care îl păstram de când aveam cinci ani. M-am dus la capătul palierului să trag cu urechea. Mama şi Rashid erau din nou în bucătărie. Vorbeau în şoaptă. În casă era calm.

Am coborât scara în vârful picioarelor. M-am dus până la uşă. Am deschis-o, am ieşit în soarele de-afară şi m-am oprit. Oare era bine ce făceam? Dacă mama găsea biletul şi nu credea ce scrisesem acolo? Dacă n-o găseam pe Kat la centrul de expoziţii de la Earl's Court? Dacă nu ştiam să ajung la staţia noastră de metrou?

Dar nu, Kat-astrofa, Kat-alogul dezastrelor, sora mea cea rea şi nebună, nu mă va da la o parte, nu când miza era atât de importantă. Am închis uşurel uşa. Am traversat grădina noastră de mărimea unui timbru poştal. Am închis poarta în urma mea şi am ieşit pe trotuar, luând-o de-a lungul străzii.

DOUĂZECI ŞI ŞASE
Efectul Coriolis

În timp ce mergeam, mă gândeam că e foarte greu să depistezi unele lucruri. Să depistezi cum va fi vremea se numără printre cele mai grele lucruri. Poţi să localizezi un uragan când traversează oceanul, dar să nu ştii ce traiectorie va avea sau când şi unde va atinge uscatul. Prea multe variabile îi modifică parcursul. Cum ar fi efectul Coriolis.

Efectul Coriolis este foarte interesant. Nu se vede, nu-l poţi atinge, dar el există. Deviază lucrurile. Exercită o forţă puternică asupra lumii. Iată cum funcţionează.

După cum ştiţi, pământul se roteşte. Dacă stai la ecuator, te roteşti odată cu el, parcurgând 40.000 de kilometri în douăzeci şi patru de ore. Faci 1.670 de kilometri pe oră, dar simţi că e ca şi cum ai sta pe loc. Viteza pe care o ai şi de care nu-ţi dai seama se cheamă viteză tangenţială. Dacă stai la polul nord, nu parcurgi nicio distanţă. Te învârţi pe loc. Ai viteză tangenţială zero.

Efectul Coriolis apare din cauza diferenţei dintre cele două viteze tangenţiale. Dacă lansezi un proiectil dinspre ecuator spre polul nord, acesta nu se va duce drept, ci curbat. Diferenţa dintre vitezele tangenţiale îl deviază sau îi distorsionează traiectoria. Proiectilul aterizează puţin mai la dreapta. Dar dacă ai sta la ecuator şi ai lansa un proiectil spre sud, acesta ar ateriza mai la stânga, nicidecum mai la dreapta. La dreapta în emisfera nordică, la stânga în emisfera sudică. La fel se întâmplă şi cu apa care se duce printr-un orificiu de scurgere, rotindu-se în sensuri diferite.

În timp ce mă îndepărtam de casă, mă gândeam la efectul Coriolis. Mă gândeam la dispariţia lui Salim. Poate că a-l depista pe Salim este ca atunci când vrei să depistezi cum va fi vremea, doar că fără să cunoaştem efectul Coriolis. Noi nu ştiam ce anume îl deviase de la traseul lui. Dar ceva îl deviase.

Mă gândeam la distorsiuni, devieri, vârtejuri şi vreme. Mă gândeam la nord, sud, bărbat, femeie, plin, gol, rotaţie în sensul acelor de ceasornic, rotaţie în sens invers. M-am oprit la un colţ de stradă. Mi-am dat seama că greşisem drumul şi nu mai ştiam unde mă aflam.

Sunt dislexic şi am probleme cu orientarea în spaţiu. Uit care-i stânga şi care-i dreapta. Mâna mi se scutura zdravăn când am ridicat privirea şi am văzut norul cumulus pe care îl observasem mai devreme. Se transformase într-un cumulonimbus. Atârna pe cerul mohorât din spatele turnurilor Londrei. Se apropia ploaia sau grindina, posibil cu tunete. Am luat-o înapoi, pe unde venisem, am trecut pe lângă casa noastră şi m-am îndreptat în direcţia norului. Mi s-a părut cea corectă. Cum era de aşteptat, am ieşit curând la şoseaua principală şi de acolo am văzut staţia de metrou.

Fiind dislexic la orientarea în spaţiu, nu ştiu să citesc hărţile. Nu ştiu niciodată dacă le ţin corect sau trebuie să le întorc invers. O singură hartă ştiu să citesc şi aceea e harta metroului londonez. Fiind o hartă topologică, te afli într-un univers unde spaţiile dintre puncte n-au nicio importanţă, contează doar succesiunea staţiilor şi punctele unde se intersectează liniile. Poţi să tragi şi să întinzi harta metroului în fel şi chip, ea va rămâne aceeaşi cât timp joncţiunile rămân aceleaşi.

Am zăbovit foarte mult timp în faţa hărţii metroului.

Până la urmă, am găsit Earl's Court. Era pe linia verde şi pe linia albastră.

Însemna că trebuia s-o iau pe linia neagră până la Embankment şi de-acolo să trec pe linia verde sau s-o iau pe linia neagră până la Leicester Square şi de-acolo să trec pe linia albastră. Am decis că ruta Embankment era mai scurtă.

Am cumpărat un bilet de călătorie şi am coborât pe peron.

Am băgat mâna în buzunarul jachetei ca să nu mi se mai scuture.

Pe panoul de afişaj scria că urma să sosească un tren spre High Barnet via Charing Cross. Am auzit un huruit în tunel şi trenul a intrat în staţie ca un şuvoi de lavă argintie ce se scurge dintr-un vulcan. S-au deschis uşile. Am intrat şi m-am aşezat pe scaun.

Vagonul era pe jumătate plin sau pe jumătate gol, depinde cum priveşti lucrurile.

Un text graffiti era scrijelit pe geamul de vizavi: EXCLUS. Era gravat cu o lamă şi fiecare literă era formată din linii albe paralele.

Foarte urât că făcuse cineva asta numai de amorul artei, la fel cum doctorul Moarte îşi omorâse pacienţii.

Aveam o senzaţie neplăcută în esofag.

De obicei, când merg cu metroul, sunt cu Kat, mama şi uneori cu tata. Îmi place să le spun dinainte ce staţie urmează, ceea ce arată cât de bine ştiu să citesc harta, şi le mai spun câte staţii mai avem până ajungem. Dar acum eram singur. Aşa că am enumerat staţiile în gând. Asta ca să nu uit să cobor când trebuie.

Între Waterloo şi Embankment, trenurile trec pe sub Tamisa. Este o staţie lungă. Am văzut un bărbat care se uita foarte atent la o reclamă pentru asigurări auto. Stătea chiar sub textul graffiti, cu sprâncenele încruntate. Avea riduri pe frunte şi ţinea buzele strânse, ceea ce însemna că era supărat. Avea şi un plasture pe obraz.

Mi-am adus aminte ce uimit a fost odată Watson când Sherlock Holmes a dedus şirul gândurilor lui. (Şirul gândurilor este un bun mod de a descrie cum se înlănţuie gândurile cuiva deoarece ele se ataşează unele de altele precum vagoanele de cuple.) Holmes a reuşit asta prin deducţii, urmărind expresia feţei lui Watson şi lucrurile la care se uita el.

Eu am dedus că bărbatul de vizavi se gândea la accidentul de maşină în care fusese implicat, de aceea era rănit la obraz, şi că reclama la asigurarea auto îl enerva deoarece el nu fusese asigurat.

Eram aşa de mulţumit de acest exerciţiu de deducţie încât aproape că am uitat să cobor când s-a

oprit trenul.

O voce de femeie a anunţat: *„Aceasta este staţia Embankment. Vă rugăm să aveţi grijă la coborârea din vagoane pentru a evita spaţiul gol dintre tren şi peron.”* Am sărit în picioare scuturând din mână şi abia am apucat să ies printre uşile care se închideau. Era cât pe ce să calc în spaţiul gol, dar n-am călcat.

M-am luat după indicatoare ca să ajung la linia verde, spre vest. Am luat un tren pe care scria EALING BROADWAY. Aveam de mers şapte staţii. A fost o călătorie mai luminoasă, mai aproape de suprafaţă. Se vedeau raze de lumină. Se simţea miros de umezeală. N-am încercat să-mi dau seama la ce se gândeau ceilalţi pasageri, ci m-am concentrat la ordinea staţiilor, şi la Earl’s Court am coborât.

Vremea se schimbase. Grindina răpăia pe acoperişul ondulat al staţiei. Grindina este o aversă cu bucăţi neregulate de gheaţă şi provine întotdeauna din nori cumulonimbus, deci am dedus că mă aflam exact sub norul pe care îl văzusem formându-se mai devreme. Judecând după zgomot, diametrul pietrelor varia între zece şi cincisprezece milimetri. Am trecut de turnichete. Odată ajuns în sala de bilete, m-am uitat nedumerit la panourile care indicau ieşiri diferite.

Un agent de pază din staţie s-a apropiat de mine.

— Hei! Tu, băiete. Te-ai rătăcit?

M-am gândit dacă să vorbesc cu el sau nu. Toată lumea ştie că nu trebuie să stai de vorbă cu necunoscuţi. Noi vorbiserăm cu bărbatul necunoscut de la London Eye şi poate tocmai de aceea ne aflam într-un mare necaz. Numai că bărbatul acesta purta uniforma metroului, ceea ce însemna că intra în atribuţiile lui să îi ajute pe pasagerii rătăciţi.

— Da, am spus eu.

— Unde mergi?

— La Earl’s Court.

— Aici e Earl’s Court. Cauţi cumva centrul de expoziţii?

— Centrul de expoziţii, am încuviinţat eu.

— Urci pe scările alea. Mergi drept înainte până ieşi din metrou şi e vizavi. E imens. N-ai cum să nu-l vezi, a spus el.

N-a zis s-o iau la stânga, s-o iau la dreapta. Pur şi simplu a arătat cu mâna în direcţia corectă.

Poate că şi el era dislexic şi avea dificultăţi cu orientarea în spaţiu.

— Vezi că afară plouă cu grindină, a strigat el după mine.

Poate că era şi meteorolog.

Am urcat scările, virând uşor la dreapta. Asta deoarece îmi imaginam că eram un proiectil lansat de la ecuator în emisfera nordică. Am virat atât cât să egalez devierea produsă de forţa Coriolis. Asta m-a făcut să mă simt bine.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
Infernul motocicliştilor

Prin grindina ce răpăia afară, cu piatra de aproximativ doisprezece milimetri în diametru, de cealaltă parte a unei şosele aglomerate se vedea o clădire uriaşă acoperită cu un banner: SALONUL DE MOTOCICLETE ŞI SCUTERE. Grindina a început să se oprească, ultimele pietricele căzându-mi pe cap şi pe umeri în timp ce traversam strada. La intrarea principală, oamenii se buluceau ca sardelele. Lângă ghişeul de bilete, un contor înregistra numărul zilnic de vizitatori. În acel moment arăta „19.997” şi continua să numere.

Nu mai văzusem niciodată atâta lume. Majoritatea erau bărbaţi în jachete de piele neagră, cu ţinte argintii şi căşti ca nişte sfere negre şi lucioase pe cap sau sub braţ. Aveam impresia că mă teleportasem de pe pământ pe o staţie spaţială intergalactică. Erau oameni sau clone? Râdeau, vociferau şi strigau. Nu ştiam ce să cred despre ei. Semănau cu băieţii răi din şcoala noastră, care umblă în găşti şi pe care dacă-i vezi pe coridor, mai bine faci stânga împrejur şi o rupi la fugă. Bărbaţii de aici păreau mai răi decât băieţii aceia. Dar ei nu mă scuipau, nu mă loveau cu cotul în coaste şi nu-mi ziceau că sunt Toci. Mă ignorau. Aşa că m-am aşezat la coadă la bilete.

Atunci am văzut o echipă de agenţi de securitate care stăteau lângă bariere, se uitau în bagajele de mână şi îi verificau pe oameni cu detectoare manuale de explozibili cum se procedează pe aeroport şi la London Eye. Unora le cereau să-şi golească genţile sau buzunarele. Mie mi-a atras atenţia ce scria pe tricourile lor. Eu şi Kat înţeleseserăm bine.

FRONTLINE
SECURITY

Erau aceleaşi tricouri cu cel purtat de bărbatul necunoscut, doar că de data asta vedeam toate

literele. M-am uitat cu atenţie la feţele gardienilor de la intrare, dar bărbatul necunoscut nu se afla printre ei. Am cumpărat un bilet şi l-am prezentat. Unul dintre gardieni a plimbat detectorul de bombe pe lângă corpul meu şi mi-a făcut semn să avansez.

Când am trecut de turnichetul de metal, contorul de vizitatori a afişat un nou număr: 20.054.

M-am oprit. T este litera 20 în alfabet, E este litera cu numărul 5 şi D este litera numărul 4. Era ca şi cum contorul de vizitatori îmi înregistrase numele: 20, 5, 4. TED. Poate că era ziua mea norocoasă. Poate am s-o găsesc pe Kat. Poate am să-l găsesc pe bărbatul necunoscut. Poate acesta ne va conduce la Salim. Poate…

Poate că nu se va întâmpla nimic din toate astea. Am intrat în sala imensă şi m-am uitat în jur. Motoare ambalate, roţi care scrâşneau, filme publicitare al căror sonor îţi spărgea urechile, flash-uri de lumini, muzică bubuitoare. Peste tot mirosea a benzină şi a soluţie de lustruit. Motociclete Honda, Yamaha, Suzuki. La un stand scria: BUN VENIT ÎN PARADISUL MOTOCICLETELOR. Părea mai degrabă Infernul Motocicletelor.

Culorile: crom, negru, albastru electric.

Zgomotele: torsul motoarelor şi răpăitul asurzitor al tobelor.

Pe un ecran imens rulau curse de motociclete care veneau direct spre tine.

Fete în bikini din piele neagră făceau cu mâna, aşezate pe motociclete atârnate în aer care nu mergeau niciunde.

Nu ştiam unde să mă uit. Mi se puneau în mână pliante şi mi se lipeau stickere pe hanorac. O femeie mi-a oferit un bilet de tombolă pe care scria: INTRAREA LIBERĂ. CÂŞTIGĂ UN SET FEMININ DIN PIELE ECOLOGICĂ.

Nu ştiu ce era, dar nu voiam. Eu voiam s-o găsesc pe Kat.

Mă plimbam printre standurile zgomotoase. M-a abordat un bărbat cu mănuşi cu ţinte şi tatuaje pe gât. A început să vorbească cu mine de parcă m-ar fi

cunoscut de-o viaţă. Folosea o mulţime de cuvinte pe care nu le ştiam. GSX. Discuri de frână. Tijă V pentru Harley. VFR. Kawasaki. La un moment dat, s-a oprit.

— Poate îţi place genul Tornado? m-a întrebat el.

Mi-a pus o mână pe braţ şi mi-a arătat o motocicletă de deasupra capetelor noastre care avea desenată pe ea o tornadă argintie, gata să atingă solul.

— *Hâmm,* am făcut eu scuturând din mână.

— Ai dreptate. E cea mai tare, a spus el. *Crème de la crème* în materie de motociclete, unica, cea mai…

Am fugit.

Apoi s-a auzit un anunţ prin difuzoare.

— *Vă invităm la rampa din Sala Doi pentru demonstraţia de sărituri cu motocicleta. Grăbiţi-vă – spectacolul începe în două minute.*

A urmat o mişcare generală într-o singură direcţie. M-am pomenit luat de valul de oameni într-o altă sală mare. În centru era o rampă imensă. Părea că ţi-ar fi trebuit echipament de alpinist ca să te caţări pe ea. Se termina în aer, ca un drum către niciunde. S-a auzit huruitul teribil al unui motor cu combustie internă. S-a transformat într-un *vrrruuummm* din ce în ce mai puternic. Apoi am văzut-o: o sclipire de crom, o cască albă, o ţâşnire ca de rachetă. O motocicletă ce urma să facă un salt. La capătul rampei s-a desprins. Şi-a continuat zborul înalt. Aproape că a atins acoperişul. Apoi a început să coboare din ce în ce mai mult.

A trebuit să închid ochii, întrucât cel de pe ea sigur avea să se zdrobească de sol şi să moară, iar eu nu voiam să văd.

Din mulţime s-au auzit aplauze şi strigăte de admiraţie. Am deschis ochii. Motocicleta aterizase la câţiva metri mai încolo. Am avut o senzaţie neplăcută pe esofag. Mi-am pus mâinile peste urechi. Motociclistul era un nebun. S-a oprit, a coborât de pe motocicletă şi şi-a scos casca.

Nişte plete lungi şi blonde i s-au revărsat pe umeri. Era femeie, nu bărbat. *Bărbat sau femeie, depinde cum priveşti lucrurile.* Publicul a fost surprins. Apoi s-au auzit din nou aplauze, strigăte, oamenii băteau din picioare. Femeia a râs, şi-a scuturat părul şi a

salutat mulţimea cu mâna înmănuşată. A urcat iar pe motocicletă şi a ţâşnit înapoi spre linia de start.

Alt *vruuum,* alt concurent, alt huruit vertiginos, alt salt nebunesc, stilul liber, apoi altul.

La ultima săritură s-a întâmplat un miracol. Am văzut-o pe Kat. Era la câţiva metri de mine, chiar lângă parapet, şi se uita la motocicliştii care făceau salturi. Avea ochii şi gura larg deschise şi rotunde ca nişte farfurii zburătoare.

M-am dus lângă ea şi am tras-o de mâneca jachetei cu guler de blană. La început n-a observat. Am tras-o iar. Ea s-a întors spre mine. A făcut ochii şi mai mari, apoi i-a făcut mici de tot, s-a schimonosit la faţă şi a urlat atât de tare în urechea mea, încât m-a durut.

— Ted! Ce naiba cauţi aici?

DOUĂZECI ŞI OPT
Întâlniri

— Kat, am spus eu.

Capul mi s-a lăsat într-o parte. Deşi glasul lui Kat a fost ca un bubuit supersonic care mi-a spart timpanul, m-am bucurat. Domnul Shepherd zice să nu uit să zâmbesc atunci când îi salut pe oameni, aşa că am zâmbit.

— Kat.

Kat s-a uitat în jur, apoi m-a întrebat şoptind printre dinţi:

— Ai venit singur?

— Da.

— Mătuşa Glo… mama… nu sunt cu tine, nu?

— Nu.

— Au rămas acasă?

— Da.

— Nu m-ai pârât?

— Nu.

M-a îmbrăţişat.

— Bravo, frăţioare. Şi ei unde cred că suntem?

Mâna a început să mi se scuture. Am oprit-o cu cealaltă mână.

— Nu la Tiffany, Kat, am spus eu. Ei cred că suntem la piscină.

Kat s-a uitat la mine dând din cap ca un căţeluş din acela care se pune la geamul din spate al maşinii.

— Altă minciună. Ted, în curând vei fi şi tu un om normal.

I-am povestit cum mă descurcasem la metrou. Cum îmi dădusem seama care erau literele lipsă. Cum telefonasem la firma Frontline Security şi vorbisem cu angajata de-acolo.

— Eu m-am întâlnit cu ea, a spus Kat. M-am dus acolo în persoană. O cheamă Claudette. Fumează ţigări Charisma.

— Mi-a vorbit de tine. Zicea că şi tu căutai aceeaşi persoană ca mine. Şi Kat…

— Ce?

— A fost bună minciuna ta.

— Care dintre ele?

— Cea cu inhalatorul pentru astm.

— Daaa… Am fost mândră de ea. A şi funcţionat. Mi-a spus cum îl cheamă, Christy, şi unde este. Pe urmă mi-a povestit toată viaţa ei sentimentală. Zicea că se plictiseşte îngrozitor. Îşi pilea unghiile, mesteca gumă şi fuma, toate în acelaşi timp. Şi… ia ghiceşte!

— Ce?

— Mi-a oferit o ţigară.

— *Hâmmm.*

— Am şi luat-o.

— *Hâmmm.*

— Ted, nu mai mârâi la mine. N-am fumat-o. Nu chiar. Am tras un fum, două. Dar nu era marca mea preferată. Avea gust de oaie.

Ne-am plimbat împreună prin prima sală. Kat nu părea deranjată de prezenţa mea. Se uita în toate părţile.

— Oh, ce n-aş da să am şi eu una! murmura ea.

Începea să împrumute limbajul motocicliştilor.

— *Honda VFR… Buell's Firebolt… Guzzi,* bombănea Kat trăgându-mă după ea pe la standuri.

Abia puteam să ţin pasul cu ea. Îmi arăta finisajul metalic, extaziindu-se în faţa celor mai mari şi mai rapide modele. Ea era în Paradisul motocicletelor. Eu eram în Infernul motocicletelor. Mă întrebam de ce nu s-a putut să-l căutăm pe străinul acela într-un loc mai liniştit? La o expoziţie florală sau de antichităţi? Sau într-un alt loc mai interesant, cum ar fi la Muzeul de Ştiinţă?

Şi chiar atunci l-am văzut.

Pe *El.* Era la şase metri mai încolo, îmbrăcat cu aceleaşi haine pe care le purtase în ziua de la London Eye, mai puţin jacheta, şi vorbea la un aparat de emisie-recepţie. Kat m-a tras după un stand. Eu m-am smuls din mâna ei.

— Să nu te vadă, mi-a şoptit ea printre dinţi.

— De ce?

— Mă ocup eu de chestia asta.

— Dar…

— Niciun dar.
— Kat, vin şi eu.
— Ba nu. Tu nu vii. E un ordin.
— Un ordin?
— Da. Pot să dau ordine. Pentru că eu sunt mai mare.
— Iar eu sunt mai deştept. Tu ai spus.
— Aiurea!
— Ba da, Kat. Ai spus că ai nevoie de inteligenţa mea.
Lui Kat i-au fremătat nările. Aşa face când e pe punctul să izbucnească asemenea unui super-vulcan. Apoi s-a abţinut şi m-a apucat strâns de braţ.
— Vine încoace, a şoptit ea.
Era chiar în faţa noastră.
Kat a făcut un pas înainte.
— Mă scuzaţi, domnule! a strigat ea.
Bărbatul vorbea prin staţia radio. S-a întors, a văzut-o pe Kat, a ridicat o mână făcându-i semn să aştepte şi a continuat să vorbească.
Am aşteptat.
— Terminat, a spus el în staţia radio.
A privit-o pe Kat fix în ochi.
— Cu ce vă pot ajuta, domnişoară? V-aţi pierdut?
Apoi a zâmbit. Nu mi-a plăcut zâmbetul lui. Cu o sprânceană ridicată şi capul înclinat într-o parte, o măsura pe Kat din cap până în picioare. Apoi m-a observat şi pe mine. Mâna mi se scutura nervoasă şi capul mi se lăsase într-o parte. El a făcut ochii mari, a deschis puţin gura, s-a uitat peste umăr şi s-a mutat de pe un picior pe altul. Apoi i-a revenit zâmbetul; tulburarea lui durase o nanosecundă.
— V-aţi pierdut? a repetat el.
Kat a zâmbit la rândul ei.
— Nu, a spus ea.
— Atunci mergeţi mai departe. Distraţi-vă.
— *Noi nu* ne-am pierdut, a explicat Kat. Dar ştim pe cineva care s-a pierdut.
— Oh?
— Ne gândeam că poate ne puteţi ajuta.

— Dacă aţi pierdut pe cineva, duceţi-vă la biroul de informaţii. Cei de-acolo vor face un anunţ.
— Persoana nu s-a pierdut aici. S-a pierdut acum două zile. La London Eye.
Bărbatul a ridicat din umeri.
— Şi?
— Chiar s-a pierdut. Îl caută poliţia. S-a întâmplat exact după ce dumneavoastră aţi venit la noi şi ne-aţi oferit biletul acela. Mai ţineţi minte?
Bărbatul ne-a privit îndelung. Mă uitam la ochii lui. I s-au îngustat puţin. Părea că i s-au micşorat pupilele.
— La London Eye… a zis el. Înseamnă că acolo v-am mai văzut. Nu uit niciodată o figură.
— Vă amintiţi?
— Acum, da. Mie mi-e frică de înălţimi, ştiţi. Ameţesc groaznic. Voi sunteţi copiii cărora le-am dat biletul, nu? Dar eu nu ştiu nimic despre prietenul vostru care s-a pierdut. Mă bucur că ne-am reîntâlnit. E o coincidenţă, nu?
Mă pregăteam să-i spun de literele de pe tricoul lui, dar Kat mi-a dat un cot, adică să tac.
— Da. Coincidenţă, a zis ea.
— Vă plac motocicletele?
— Da, a spus Kat. Sunt grozave.
— Anul ăsta e un spectacol senzaţional. Mai bun ca niciodată. Aţi văzut săriturile?
— Daaa…
— V-au plăcut?
— Au fost super.
— În locul vostru m-aş întoarce în Sala doi. Într-un minut-două încep lecţiile de mers pe scuter.
— Pe bune?
— Cât de curând, veţi face slalom printre jaloane ca nişte adevăraţi motociclişti.
— Serios?
— Bineînţeles. Duceţi-vă. Vorbiţi cu John, colegul meu de-acolo. Vă bagă în faţă dacă îi spuneţi că v-am trimis eu.
— Hei… mulţumim.
— Cu plăcere. Sper să-l găsiţi pe prietenul vostru.

Ne-a salutat cu aparatul radio, a zâmbit şi s-a îndepărtat.

— *Hââmm.*

Kat a lăsat capul într-o parte. I-a căzut faţa.

— Fir-ar să fie, a zis ea.

Am rămas amândoi în mijlocul oamenilor ce se îmbulzeau în jur şi ne-am uitat cum străinul a dispărut în mulţime, la fel ca în ziua de la London Eye.

— Am ajuns într-un punct mort, a zis Kat. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— De ce anume să-ţi dai seama? am întrebat eu.

— Că pista asta nu ducea niciunde.

— Nu ducea niciunde, am repetat eu.

— Nu mai repeta întruna tot ce spun eu! Hai să vedem ce-i cu lecţiile alea de condus scutere.

M-a tras după ea în a doua sală, unde l-a găsit pe bărbatul pe nume John. M-am uitat cum s-a urcat pe un scuter, cu casca pe cap. A demarat. Mergea nesigură, se clătina, accelera şi râdea amuzată. Mâna mi se scutura de fiecare dată când făcea un viraj deoarece părea că o să cadă şi o să-şi rupă gâtul. Cotea printre jaloane cu o viteză din ce în ce mai mare. Eu stăteam şi mă uitam. Am închis ochii şi mi-am băgat mâna în buzunarul jachetei. Pe urmă am început să mă gândesc.

La Salim care a dispărut. La poliţia care îl căuta.

La mătuşa Gloria care se văicărea. La mama care era furioasă.

La Kat care plângea. La mine care minţeam.

La străinul acela… La faţa şi ochii lui când ne-a văzut la început… La fata care a făcut primul salt cu motocicleta… La ameţeli şi claustrofobie… Mintea mea se ambala ca motorul unei motociclete.

Am deschis ochii.

Kat s-a dat jos de pe scuter. A returnat casca şi a venit la mine zâmbind, cu ochii mari.

— Ted, a fost super. Ar trebui să încerci şi tu.

Am scuturat din cap. Am citat graffiti-ul pe care îl văzusem în metrou.

— Exclus.

— Am mers cu motocicleta şi am trecut printre jaloane. Şi ştii ceva, Ted?

— Ce?

— Când sunt pe motocicletă, pot să gândesc.

— Să gândeşti?

— Da. Eram pe motocicletă şi nu mai auzeam zgomotul. Vocile se auzeau înfundat. Eram doar eu. Nu mai era nimeni. Doar eu şi gândurile mele. Mă gândeam la Salim. Şi-atunci mi-am dat seama, Ted.

— Ce ţi-ai dat seama?

— Mi-am dat seama că a minţit. Omul acela. Christy. A minţit.

Am clătinat din cap. Şi eu ajunsesem la această concluzie printr-un proces de deducţie logică. Mintea mea şi mintea lui Kat se întâlniseră, un altfel de a spune că amândoi ne gândiserăm la acelaşi lucru în acelaşi timp, ceea ce rareori ni se întâmpla.

— Da, Kat. A minţit.

Poate pentru că şi eu devenisem un mincinos în ziua aceea. Se zice că cei ce se aseamănă, se adună. Eu îmi dădusem seama că minţise aproape imediat după ce plecase de lângă noi. Şi nu din ce ne spusese, ci din modul cum încercase să ne distragă atenţia de la scopul nostru. Fusese ca o mini-forţă Coriolis care încerca să ne abată de la traiectoria noastră. Şi mai fusese ceva: o contradicţie. La London Eye spusese că nu mai voia să urce deoarece se temea de spaţiile închise: avea claustrofobie. Astăzi spusese că îi era frică de înălţimi: avea ameţeli.

— Trebuie să-l găsim iar, a spus Kat, şi să-l convingem să ne spună adevărul.

— Da, Kat. Adevărul.

— Noi doi suntem o echipă. Să mergem, Ted.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ
Urmărirea

Dar nu l-am găsit.

Sala de expoziţie era plină ochi. Mâna mi se scutura atât de tare, încât Kat mi-a zis s-o bag sub jachetă. Redevenise domnişoara Katastrofă, cea rea şi nebună, iar minţile noastre erau pe poziţii diametral opuse. Am ajuns până la ieşire. Acolo erau câţiva gardieni de serviciu, dar bărbatul necunoscut nu se afla printre ei. Kat s-a apropiat de o femeie care tocmai percheziţiona geanta unui vizitator.

— Mă scuzaţi, doamnă, a zis Kat.

Femeia s-a întors spre ea, cu colţurile gurii lăsate în jos.

— Ce-i? a repezit-o ea.

— Ştiţi cumva unde-i Christy?

— Christy? Da' ce, îl cunoşti?

— Mi-e prieten. Am un mesaj pentru el.

— Un mesaj?

— Un mesaj important.

— Despre ce?

— Ceva personal.

— Personal? a repetat femeia returnând geanta proprietarului. Tocmai a anunţat prin radio. Zicea că-l doare burta. Vrea să plece acasă. Ceea ce înseamnă că eu şi cei doi colegi aici de faţă rămânem singuri, da? Şi n-avem timp să stăm la taclale cu prietenii lui, da?

— Da, a zis Kat.

— Aşa face tot timpul. Ba că e bolnav, ba că se duce la dentist, ba că i-a murit un unchi. Are un potop de probleme.

Buzele i s-au arcuit în jos şi a scuturat din cap.

— Ha-ha. Că bine i se potriveşte numele! Dacă îl prindeţi din urmă în drum spre metrou, transmiteţi-i un mesaj din partea mea. M-am săturat de el să tot fie bolnav. Să nu se mai deranjeze să vină şi mâine. L-am ars.

— Ars? m-am mirat eu gândindu-mă la oamenii arşi pe rug în trecut.

— Ars, pus pe liber, concediat. Cum vă place.

M-am holbat la ea, la fel şi Kat.

Apoi Kat m-a tras de mânecă.

— Repede, Ted!

S-a strecurat pe lângă oamenii care ieşeau, trăgându-mă după ea. Eu am călcat trei persoane pe picioare, dar aceştia erau nişte motociclişti masivi, încălţaţi cu bocanci negri, şi nu şi-au dat seama. Am ieşit afară, vizavi de semafor, şi abia am avut timp să observ cum era vremea (plafon înalt de nori, vreme însorită) că am şi coborât la metrou, la turnichete, unde l-am văzut pe bărbatul necunoscut îndreptându-se spre peronul estic.

— El e, a strigat Kat. Grăbeşte-te!

Am scos biletul din buzunar. Mâna mi se scutura atât de tare, că l-am scăpat pe jos. Kat a scrâşnit din dinţi. L-am ridicat de jos. Aparatul mi l-a tras din mână şi l-a aruncat pe sus.

— Ia-l, Ted, ia-l.

Uitasem că barierele nu se deschid până nu recuperezi biletul. L-am luat şi am trecut.

— *Fugi!*

Am fugit după ea, cu capul lăsat într-o parte. Am văzut-o repezindu-se într-un tren care aştepta. S-a auzit semnalul sonor de închidere a uşilor. Am pus piciorul în vagon şi am fost prins între ele. Am crezut că voi fi aplatizat, că voi trece din tridimensional în bidimensional. Kat a împins în uşi din răsputeri şi m-a tras înăuntru.

— *Uuf!*

Se transformase într-o tornadă, o forţă de neoprit.

— E în următorul vagon, aproape de uşă. Îl văd, a spus ea. Sunt cu ochii pe el. Coborâm când coboară şi el.

Trenul de metrou era o garnitură model vechi, care huruia, scrâşnea şi se hurduca. La curbele mai strânse ne ţineam zdravăn de bara de susţinere. Sloane Square. Victoria. Blackfriars. Tower Hill. Aldgate East. Destinaţia trenului era UPMINSTER. Oare aveam să mergem până acolo? După Stepney Green,

Kat s-a aplecat înainte, încordată ca un tigru gata să sară, şi m-a tras şi pe mine în aceeaşi poziţie.

— Se pregăteşte să coboare, mi-a spus ea printre dinţi.

Trenul a început să frâneze. A intrat în staţia Mile End şi s-a oprit. A urmat o pauză. Secundele treceau. Toată lumea aştepta în tăcere. Un bărbat de vizavi bătea uşor cu piciorul în podea. Uşile s-au deschis cu un fâsâit. Kat m-a apucat de haină şi s-a repezit afară din vagon, cât pe ce să doboare un domn care voia să urce.

— *Scuze!* a mormăit Kat trăgându-mă după ea de mâneca hanoracului.

Ne-am ascuns în spatele unui automat de ciocolată.

Străinul mergea repede pe peron şi a luat-o în sus pe nişte scări.

— Acum! a spus Kat.

Am ieşit amândoi de după automatul de ciocolată.

— Nu alerga, a spus Kat. Mergi lejer.

— Lejer, am repetat eu.

Nu mă pricep la mersul lejer, dar m-am străduit cât am putut. Am mers lejer pe peron, apoi pe scări, pe la turnichete până la ieşirea în stradă.

Kat a văzut că bărbatul traversase strada. Am traversat şi noi şi, câtva timp, am mers lejer în spatele lui. El nu s-a uitat în jur nicio clipă. Mergea cu mâinile în buzunarele jachetei şi cu capul plecat, ca un om adânc cufundat în gânduri. S-a oprit la un colţ de stradă, lângă un semafor, chiar în faţa unui pub care se numea *Falcon Arms.* Ne-am oprit şi noi. După o clipă, a intrat în pub.

Era o clădire mare şi mizeră, cu ferestre vitrate mari, fără perdele. La intrare atârna un banner alb pe care scria DESCHIS TOATĂ ZIUA. Deasupra se legăna o plăcuţă cu desenul unui şoim stând pe-o creangă şi ţinând un şoarece în cioc. După cum flutura coada şoarecelui, îţi dădeai seama că vântul sufla cu putere, poate era unul de forţă şapte.

— Acum ce facem, Kat? am întrebat eu.

— Aşteptăm.

— Aşteptăm.

— Cât va fi nevoie.

— Ştii ce zice tata?

— Ce?

— Că pub-urile sunt găuri negre. Cei care intră acolo nu mai ies niciodată.

— Glumeşte, Ted.

Am stat la colţul străzii cinci minute. Kat a devenit neliniştită. Maşinile treceau pe lângă noi. Kat a zis că i se pare că stă acolo ca o pupăză. Hm, pupăză la colţ de stradă? Tocmai mă pregăteam s-o întreb cum adică, dar ea a spus:

— Ted, eu mă duc să arunc o privire pe geamul ăla. Tu rămâi aici.

M-am uitat cum s-a furişat până acolo. S-a apropiat de fereastra vitrată ca un agent secret aflat într-o misiune de salvare a planetei.

— A pus proptele barului, mi-a şoptit ea.

Mi-am imaginat că barul era şubred, gata să se prăbuşească oricând.

S-a mai uitat o dată înăuntru.

— Are în faţă un pahar înalt cu o băutură maro, dar nu s-a atins de el, m-a informat ea. Se uită la un televizor cu ecran mare.

S-a întors la mine.

— S-ar putea să stea acolo destul timp. Hai să traversăm şi să aşteptăm lângă magazinul de televizoare din apropierea staţiei de autobuz. Putem să ne uităm la televizor cât îl aşteptăm pe el şi oamenii vor crede că aşteptăm autobuzul.

Am traversat pe la semafor şi ne-am uitat la imaginile difuzate de televizoarele din vitrină: oameni care discutau, râdeau, clătinau din cap – o emisiune concurs de după-amiază. Vedeam, dar nu auzeam. Aveam optsprezece televizoare diferite la care să ne uităm, dar toate erau pe acelaşi canal. Emisiunea concurs s-a încheiat şi au urmat ştirile. Optsprezece ecrane cu soldaţi înarmaţi mergând pe nişte drumuri prăfuite într-o ţară străină. Optsprezece ecrane cu copii africani fără haine pe ei şi cu muşte în jurul ochilor mari. Se vedea că erau înfometaţi. Optsprezece ecrane cu prim-ministrul ţinând un

discurs la o convenţie, gesticulând cu ambele mâini deasupra pupitrului în timp ce vorbea, cam cum fac eu.

Apoi optsprezece ecrane cu livingul nostru. Canapeaua noastră în optsprezece exemplare, Rashid în optsprezece exemplare, mătuşa Gloria cu puloverul ei alb, buzele portocalii şi obrajii palizi, în optsprezece exemplare. Mătuşa Gloria vorbea. Camerele s-au apropiat. Am reuşit să-i citesc de pe buze. *Vă rog.*

Kat a exclamat surprinsă:

— Mătuşa Glo! Livingul nostru! La TV!

— Am uitat să-ţi spun.

— Ai uitat să-mi spui?

— Au chemat presa.

— *Presa*?

— Au venit cu un car de reportaj.

— Au venit cât am fost eu plecată?

— Da, Kat.

— Şi nu mi-ai spus?

— Nu.

Kat şi-a dat ochii peste cap.

— N-am avut când, Kat. Cu motocicletele alea…

Ne-am uitat cum cele optsprezece cadre cu sufrageria noastră s-au transformat în optsprezece fotografii cu Salim – cea în care apărea în sacou de şcoală şi nu arăta nici fericit, nici trist –, apoi într-un număr de telefon la care putea fi contactată poliţia.

Reportajul s-a terminat. Următorul a fost despre ultima misiune pe planeta Marte şi arăta o sondă-robot care preleva eşantioane din solul marţian. Kat se uita fără să vadă şi repeta întruna:

— Livingul nostru. La televizor.

Eu mă uitam plin de interes la imaginile cu peisajul deşertic, întrebându-mă care erau condiţiile atmosferice pe Marte şi dacă acolo a existat vreodată viaţă. Niciunul dintre noi n-a observat decât prea târziu. O mână fermă mi s-a aşezat pe umăr. O alta s-a aşezat pe umărul lui Kat. M-am întors. S-a întors şi Kat. Eram faţă în faţă cu bărbatul necunoscut.

Mirosea a băutură. Avea ochii îngustaţi ca două fante. Ţinea buzele strânse. Ştiam ce înseamnă asta. Furie. Extremă.

Bărbatul m-a strâns şi mai tare de umăr, încât m-a durut.

— Iar dau de voi, a spus el printre dinţi.

<u>TREIZECI</u>
Fundătura

Kat n-a zis nimic. Eu n-am zis nimic.

Bărbatul a slăbit strânsoarea. S-a dat un pas înapoi. S-a şters la gură cu dosul palmei.

— M-aţi urmărit, nu-i aşa? M-aţi urmărit până aici de la salonul de motociclete.

Kat a dat din cap.

— Puştiul care a dispărut. Cel de la ştiri. Pe acela îl căutaţi?

— Da, a spus Kat. Şi nu e un puşti oarecare. E vărul nostru Salim.

— Şi de ce credeţi voi că eu am vreo legătură cu asta?

— Pentru că s-a întâmplat exact după ce ne-aţi dat biletul. Salim a urcat în London Eye, dar n-a mai coborât.

Necunoscutul ne privea, cu un colţ al gurii ridicat şi cu celălalt coborât, cu nasul încreţit şi sprâncenele încruntate.

— Copii afurisiţi! a spus el.

Dar nu se uita la noi. Privea în sus, de parcă noi am fi plutit în aer, deasupra lui.

— Nu suntem afurisiţi, a spus Kat.

El a coborât privirea şi a zâmbit ciudat.

— Vărul ăsta al vostru… ziceţi c-a urcat în Roată şi n-a mai coborât?

— Da.

— Copiii nu se evaporă.

Kat a oftat.

— Aşa a zis şi poliţia.

Ochii bărbatului s-au mutat de la figura ei la a mea.

— E grav, a spus Kat. Îl caută poliţia. Şi acum a apărut la televizor.

— Nu ştiu nimic despre asta. V-am mai spus.

— Chiar aţi cumpărat un bilet şi v-aţi decis să nu-l folosiţi?

Bărbatul s-a uitat în jur şi s-a dat înapoi.

— N-a fost chiar aşa, a spus el.

Un autobuz plin cu pasageri oprise în staţia din apropiere. O femeie cu un cărucior de copii se chinuia să urce. Şoferul o privea cu colţurile gurii lăsate în jos. Necunoscutul a aruncat o privire spre autobuz, apoi s-a uitat la noi.

— Păsărica aia…, a zis el grăbindu-se să vorbească.

Autobuzul a ambalat motorul. Roţile căruciorului s-au învârtit când femeia l-a săltat pe platformă. Mie mi se scutura mâna.

— Păsărica aia de la coadă. Ea mi-a dat biletul.

— Păsărică? m-am mirat eu gândindu-mă la ciori şi porumbei.

— O fătucă cu părul negru. N-o cunoşteam. Eu doar treceam pe-acolo. Ea m-a chemat şi mi-a spus că prietenul ei n-a mai venit şi că nu voia să piardă biletul lui, dar nu voia să piardă nici rândul la îmbarcare. Aşa că mi-a zis mie să vin şi să vi-l dau vouă.

— De ce nouă? a întrebat Kat.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pentru că eraţi copii şi eraţi ultimii la coadă, presupun. I s-a făcut milă de voi.

Deodată, a rupt-o la fugă spre autobuz chiar când şoferul închidea uşile.

— Cu ea trebuie să vorbiţi. Nu cu mine. Dacă reuşiţi să daţi de ea, a adăugat el cu un râs ciudat.

— Stai! a strigat Kat. Nu pleca! Aşteaptă!

A alergat după el, dar şoferul nervos a scuturat din cap spre ea şi a strigat:

— E plin!

Apoi i-a închis uşile în nas.

Necunoscutul a ridicat mâinile cu palmele în sus, iar autobuzul a pornit de pe loc şi s-a îndepărtat pe şosea.

— Fir-ar să fie! a exclamat Kat.

— *Hâmm,* am zis eu.

— Mai taci! s-a răstit Kat la mine.

Autobuzul a dispărut pe sub un pod, cu tot cu bărbatul necunoscut. Kat a strâns din pumni de ciudă şi s-a lovit cu ei peste coapse ca un boxer care se bate

singur. Apoi a dat furioasă cu piciorul într-o cutie de Cola de pe trotuar, trimiţând-o în rigolă.

— Am ajuns într-o fundătură, a strigat ea furioasă, încât trecătorii s-au uitat la noi. O mare pierdere de timp!

Când a spus *timp,* a turtit cutia de Cola cu gheata.

— Într-o fundătură, fir-ar să fie!

A călcat-o cu gheata iar şi iar până când cutia de Cola s-a aplatizat ca o clătită.

— Într-o fundătură!

A izbucnit în lacrimi.

— Încotro e staţia aia de metrou? Că nici nu mai ştiu.

TREIZECI ŞI UNU
Tornada atinge pământul

Kat a reuşit să găsească drumul înapoi spre metrou. Mergea îmbufnată pe stradă, în timp ce eu încercam să ţin pasul cu ea, scuturând din mână. Apoi a cerut ajutorul unui bărbat care vopsea o balustradă şi acesta ne-a arătat cu degetul încotro s-o luăm. A pornit mai departe cu pas apăsat, purtându-se ca şi când eu nici n-aş fi existat, iar eu m-am ţinut după ea până am ajuns la metrou.

Tot drumul până acasă am tăcut amândoi. Apoi am ieşit în bulevard, am intrat pe strada noastră, dar Kat tot nu zicea nimic, deşi acum m-a lăsat să merg lângă ea, şi avea colţurile gurii lăsate, ceea ce arăta că era mai mult tristă decât supărată.

Când am ajuns în faţa casei noastre, s-a oprit şi a zis:

— Am dat-o-n bară, Ted. Nici măcar n-avem părul ud.

Mi-am pus mâna în cap nedumerit. Apoi mi-am adus aminte. Se presupunea că fuseserăm la piscină.

— Poate reuşim să intrăm fără să ne vadă, a şoptit Kat.

Şi-a scos cheia şi, chiar când s-o bage în broască, s-a deschis uşa.

În faţa noastră a apărut mama, barându-ne drumul. Avea părul răvăşit şi ochii căscaţi ca nişte cratere de vulcan. Ne flutura în faţa ochilor echipamentul de înot: costumul de baie al lui Kat, două seturi de ochelari de înot şi slipul meu. A bolborosit ceva, a lăsat să-i cadă echipamentul din mână, ne-a strâns în braţe, apoi i-a tras lui Kat o scatoalcă după cap.

— Obraznică neascultătoare şi mincinoasă ce eşti! a ţipat ea. Iar tu, Ted… Sunt şocată, nu ştiu ce ţi-a venit. Să inventezi minciuna aia, că vă duceţi la înot, mi-am făcut griji de pomană, am…

Kat a trecut pe lângă ea astupându-şi urechile.

— Nici n-am terminat ce-aveam de spus şi tu treci pe lângă mine fudulă ca o lebădă!

Eu am rămas nehotărât în pragul uşii, încruntându-mă şi gândindu-mă la lebedele care pluteau pe lacul din parc. Apoi am mormăit:

— Scuze, mamă, scuze, mamă.

Ştiam că era furioasă, dar ea nu m-a auzit.

Am ridicat de pe jos lucrurile pe care le aruncase. Ea m-a tras în casă şi a trântit uşa.

— Doamna Hopper de vizavi iar se uită pe geam. Dumnezeu ştie ce-or crede şi vecinii ăştia! Echipe de televiziune, maşini de poliţie, eu simt că nu mai pot, Gloria şi-a pierdut minţile şi voi doi dispăreţi. Aveţi idee prin ce-am trecut eu?

Kat a râs. Dădea cu piciorul în plintă şi hohotea de râs.

— *Vecinii,* a zis ea cu voce piţigăiată. Tâmpenii de adulţi.

Tonul i-a urcat cu o octavă şi a început s-o îngâne pe mama:

— *Dumnezeu ştie ce-or crede şi vecinii ăştia.* Ţie numai de asta îţi pasă, mamă? De ce cred vecinii? Am încercat să ajutăm şi noi. Am încercat să-l găsim pe Salim. Dar pe tine nu te interesează, nu? Puţin îţi pasă de ce credem noi, nu? Singura ta grijă e *ce cred vecinii.* Cu toată grija ta, Salim poate că e deja mort.

Mama şi Kat se priveau ochi în ochi. Mi-am dat seama că aveau exact aceeaşi înălţime.

— Nu-ţi permit să spui aşa ceva. Nu-ţi permit să…

Mama a ridicat mâna s-o lovească pe Kat peste faţă, dar s-a oprit la un centimetru de ţintă. N-a mai terminat ce a vrut să spună.

Temperatura din hol părea că scăzuse brusc la minus treizeci de grade.

Kat s-a uitat sfidător la mama, cu ochii rotunzi.

— Haide, loveşte-mă, a spus ea printre dinţi.

Mama a scuturat din cap şi am văzut că-i curgeau lacrimi pe obraz. A lăsat mâna în jos.

Am făcut un pas în faţă.

— Mamă? Kat? am zis eu, dar ele nu mi-au dat atenţie.

Apoi lui Kat au început să-i tremure buzele. A dat-o pe mama la o parte din calea ei şi a strigat

plângând:

— *Te urăsc, te urăsc!*

A fugit pe scări în sus, împiedicându-se pe trepte.

— *Te urăsc, te urăsc!*

Uşa de la dormitor s-a trântit. Apoi un obiect s-a spart.

A fost momentul când tornada a atins pământul. Aşa descriu eu atmosfera dintr-o casă când oamenii se ceartă foarte tare şi tu simţi că te afli în cel mai nepotrivit loc din lume.

Mama s-a lăsat să cadă pe treapta de jos a scării, cu capul în mâini. Umerii i se ridicau şi ea făcea un zgomot ciudat.

Niciodată n-o mai văzusem pe mama aşa.

— Oh, nu, se văita ea legănându-se. Nu se mai termină odată?

Nu ştiam cu cine vorbeşte şi m-am uitat în jur. Eram doar eu. Ceea ce însemna că vorbea fie cu mine, fie cu Dumnezeu.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, se văita ea.

Deci cu Dumnezeu, nu cu mine. Eu eram liber să plec.

M-am hotărât să ies în grădina din spate, să văd cum e vremea.

<u>TREIZECI ŞI DOI</u>
Vântul solar

Am trecut repede prin bucătărie şi am ieşit în grădina din spate, scuturând din mână. *Buletinul informativ de la ora optsprezece emis de Agenţia Naţională de Meteorologie: Fitzroy, mai ales în nord, patru la cinci, devine variabil, averse cu descărcări electrice…* Am început măsurătoarea obişnuită, numărând câţi paşi erau dintr-un capăt în altul al grădinii. Doisprezece paşi şi jumătate în lungime, şapte în lăţime. M-am aplecat să trec pe sub sârma cu rufe, apucând cu mâna un cearşaf. Am lăsat pe el o pată de murdărie. Aveam degetele înnegrite de când răsfoisem cartea de telefon. *Soluţii pentru ochii dumneavoastră.* De asta aveam nevoie. De o soluţie să rezolv imposibilul. Cum să dispari dintr-o capsulă închisă ermetic? M-am gândit la fata de pe motocicletă, la mâneca roz din fotografia-suvenir, la aparatul de bărbierit al tatei, la bărbatul necunoscut, la femeia care ne spusese că acesta fusese concediat, din nou la bărbatul necunoscut care ne sfătuise s-o căutăm pe „păsărica” cu părul negru, şi m-am gândit la ce-mi zisese mătuşa Gloria mai devreme: „Dacă mintea ar fi de ajuns pentru a-l readuce înapoi pe Salim, a ta ar fi aceea, Ted.”

Mi-am acoperit urechile cu mâinile şi am scuturat din cap. Simţeam că mi s-a supraîncălzit creierul şi că era pe punctul de a se topi. Am început iar să mă plimb prin grădină şi să număr paşii, numai că de data asta mi-a ieşit alt număr – unsprezece paşi şi jumătate în loc de doisprezece şi jumătate. Deci, ori îmi crescuseră picioarele în ultimele câteva minute, ori universul se micşorase, în loc să se extindă.

— *Vrruummm,* am făcut eu la fel ca motocicletele de la Earl’s Court.

Am ridicat ochii spre cer. Seară. Plafon înalt de nori, senin spre sud-vest, dar presiunea atmosferică în scădere. O cămaşă de-a tatei fâlfâia pe sârma de rufe lovindu-mă uşor peste cap. Începea să bată vântul.

M-am dus până la magazia din grădină şi am lovit-o de câteva ori cu piciorul.

Eu nu sunt filosof. Sunt meteorolog. Dar cred în meditaţie. Budiştii cred că dacă îţi goleşti mintea, atunci obţii iluminarea. Să loveşti cu piciorul în magazie este un bun mijloc de a-ţi goli mintea. E ca atunci când sari pe trambulină. Loveşti sau sari, sari sau loveşti, până la urmă toate gândurile îţi ies pe urechi ca un şir de soldaţi de jucărie care mărşăluiesc spre marginea tablei de joc. Nu-ţi mai rămâne nimic – doar neantul despre care îi spuneam lui Salim, care este înfricoşător şi solitar, dar simplu şi limpede.

Am închis ochii şi mi-am imaginat un vid imens şi tăcut. Am continuat să lovesc cu piciorul. Când am ajuns la a optzeci şi şaptea lovitură, făcusem vid în interiorul meu, iar în mintea mea sufla un vânt solar. O furtună de particule încărcate electric m-a străfulgerat prin cap, producând nişte ciudate flash-uri colorate. S-a format o imagine. Parcă se aprinsese Aurora Boreală în capul meu. Strălucea atât de tare, că mă durea. Forma pe care o întrezărisem mai devreme în ziua aceea mi-a revenit în minte. Dar de data asta n-a mai dispărut. Am prins-o. M-am ţinut de ea. Am făcut-o să îngheţe ca gheaţa.

Şi-atunci am înţeles. Nu unde era Salim. Ci în ce fel dispăruse.

TREIZECI ŞI TREI
Zgomotul furtunii

Dacă încerci să vorbeşti cu cineva în mijlocul unei furtuni, nu te aude. Nu se înţelege ce spui din cauza zgomotului furtunii.

Al tunetelor, ploii şi vântului.

Şi al lucrurilor spulberate de furtună: frunze, ţigle de pe acoperiş, gunoaie.

Am intrat în casă mai înţelept cu optzeci şi şapte de lovituri de picior în peretele magaziei din grădină, dar n-am putut să mă fac auzit. Tata tocmai venise de la serviciu. Mama încă stătea pe scări. A alergat la el înainte ca tata să apuce să-şi scoată haina. L-a îmbrăţişat şi şi-a pus capul pe umărul lui.

— Oh, Ben, ce mă bucur c-ai venit acasă!

— Faith, scumpa mea… ce s-a întâmplat? Aţi primit vreo veste?

— De când am vorbit mai devreme, nu. A fost presa aici. De două ori. Glo s-a simţit groaznic toată ziua. După-amiază a avut un atac de panică. Nu putea să respire. Am chemat doctorul. I-a dat o pastilă să doarmă. E sus, epuizată, doarme dusă pentru prima dată de când a dispărut Salim. Pe urmă, copiii au plecat de-acasă fără să-mi ceară voie. Ted a lăsat un bilet că se duc la piscină. Imaginează-ţi! *A minţit,* Ben. Eram disperată. Am crezut că i-am pierdut şi pe ei. Apoi Rashid a ieşit să se plimbe pe străzi. Zicea că simte c-o ia razna dacă stă să aştepte. Mai devreme s-au întors şi copiii. Oh, Ben, ce uşurare! Au intrat pe uşă, iar Kat şi cu mine… Kat şi cu mine…

— Sss…

— Ne-am certat.

— Şi ce-i nou în asta?

— Ben, ne-am certat urât de tot. Era cât pe ce s-o lovesc, atât mai aveam…

A apropiat degetul mare şi cel arătător la distanţă de un centimetru. Apoi a început din nou să plângă. Tata îi zicea „sss”, dar ea nu se oprea. Eu stăteam la doi metri mai încolo.

— Tată! am zis.
El nu mi-a răspuns.
— Mamă!
Ea nu mi-a răspuns.
Am aşteptat şi am încercat iar.
— Tată! Mamă!
Mama s-a întors spre mine şi şi-a înghiţit lacrimile. A zis:
— Oh, Ted! Aici erai. Nu vrei să te duci sus să citeşti o carte sau să faci altceva?
— Dar, mamă, am reuşit să găsesc…
— Ssst, Ted. Acum nu-i momentul, mi-a zis tata scurt, pe un ton aspru, nu pe tonul lui obişnuit, iar mama a început din nou să plângă, aşa că am urcat la mine.
În camera mea, Kat stătea cu faţa în jos pe salteaua pneumatică şi fruntea sprijinită în pumnul încleştat. Am observat că ceasul meu deşteptător era pe podea, spart în bucăţi. Acesta fusese zgomotul de obiect spart pe care îl auzisem mai devreme, în momentul când tornada atinsese pământul.
— Kat! am strigat-o eu.
Ea a scuturat din cap. A strâns din ochi şi o lacrimă i s-a prelins pe nas. Nu şi-a şters-o.
— Kat! Cred că am găsit.
Ea a gemut.
— Teoriile. Cele nouă teorii. Cred că ştiu care e cea corectă.
— Oh, Ted! Tu şi teoriile tale.
A înşfăcat o pernă şi şi-a îngropat capul sub ea.
M-am dus lângă ea şi am bătut-o pe umăr.
— Kat, teoriile, am spus.
Ea s-a uitat la mine de sub pernă.
— Pleacă, mi-a zis.
— Kat!
Apoi am adăugat:
— Surioară.
Îi place să-i zic aşa deoarece, după părerea ei, asta mă face să par şi eu normal. Dar de data asta n-a mers.
— Ted, nu vreau să ştiu. Du-te naibii!

— Kat…

A apucat perna şi m-a lovit cu ea peste umăr.

— Asta ca să nu mai arăţi ca o raţă-care-a-uitat-să-măcăne, a zis ea.

Şi s-a aruncat cu faţa în jos, plângând în hohote.

După asta, eu m-am furişat în camera lui Kat, unde era mătuşa Gloria.

— Mătuşă Gloria? am strigat-o eu în şoaptă.

Dar mătuşa Gloria dormea dusă. Nu era de mirare, deoarece mama spusese că luase o pastilă de dormit. Pastilele de dormit calmează undele cerebrale şi îţi induc somnul. (Mi-ar plăcea să încerc una, dar nu pentru că aş avea probleme cu somnul, ci ca să văd cum ar reacţiona creierul meu, cu sistemul lui de operare diferit.) Mătuşa Gloria stătea întinsă pe spate, de-a latul patului, cu picioarele atârnând pe margine, peste cuvertura trasă. Ţinea gura pe jumătate deschisă şi respira tare şi adânc. Avea pleoapele vineţii, cu tentă roşiatică. Nu puteam s-o trezesc nici dacă voiam.

Când mă pregăteam să ies tiptil din cameră, am văzut cartea lui Kat, *Furtuna,* aşezată cu faţa în jos peste cuvertură. Ca şi Salim, Kat o studia la şcoală. Oare o citea şi mătuşa Gloria? Salim spusese că jucase în această piesă şi că era exact pe felia mea. Îmi dădeam seama acum ce voise el să spună: că o să-mi placă, deoarece purta numele unui fenomen meteorologic dramatic, iar pe mine vremea mă pasionează. Am luat-o şi m-am aşezat la biroul lui Kat ca să citesc.

Piesa începea cu o listă lungă de oameni. Aşa încep piesele de teatru. Autorul îţi explică cine este fiecare şi ce relaţii există între personaje, iar asta se cheamă „distribuţie”. Lista cuprindea o mulţime de bărbaţi, nişte spirite cu nume ciudate şi o femeie pe nume Miranda, despre care Kat zisese că era o mototoală. Apoi am citit prima scenă. N-am înţeles-o, deoarece limbajul era aproape la fel de greu de înţeles ca franceza, care pentru mine este cea mai grea materie la şcoală. Am citit-o încă o dată şi încă o dată, până mi-am dat seama că era vorba despre o corabie care

se scufunda în timpul unei furtuni. Acolo ajunsesem, când un geamăt în spatele meu m-a făcut să ridic privirea din carte.

— Salim?

Părea că mătuşa Gloria vorbea în somn.

— Salim?

M-am apropiat tiptil de marginea patului, cu cartea deschisă în mână.

— Nu, mătuşă Gloria. Sunt eu, Ted.

Ea s-a uitat la mine. Avea ochii injectaţi, lucru care se întâmplă atunci când ai plâns sau te-ai uitat prea mult timp la ceva.

— Ted? a zis ea.

A văzut cartea şi a zâmbit.

— Citeam ca să mă ajute să adorm. Salim a jucat în piesa asta trimestrul trecut.

— Ştiu, mătuşă Gloria. Mi-a spus.

Ea a zâmbit.

— Neînfricatul prinţ. Ferdinand. Salim al meu.

S-a întors pe-o parte şi s-a ghemuit plângând. Eu stăteam tăcut, neştiind dacă să-i pun mâna pe umăr sau să nu fac nimic. După un timp, mi-am dat seama că adormise iar. Am pus cartea la loc lângă ea şi am ieşit din cameră.

Afară pe palier, am stat şi am ascultat. În casă era linişte. Mă întrebam de ce nu mă auzea nimeni când era atâta linişte. Pe urmă am început să aud zgomotele produse de o casă când locatarii ei tac. Trosnetul podelelor care se aşază mai bine pe şapă. Gâlgâitul ţevilor din pereţi. Bâzâitul centralei termice. M-am prins de balustrada din capătul scărilor. Am auzit încă ceva: bătăile inimii mele, pulsul sângelui meu în urechi, ticăitul îndepărtat al ceasornicului din holul de la parter. Era timpul. Şi timpul are propriul său zgomot. Nu-l mai auzisem până atunci. Mi-am acoperit urechile cu mâinile. Nu se mai auzea nimic.

Mama a apărut în capătul scărilor. A urcat tăcută şi m-a îmbrăţişat. M-am desprins din braţele ei.

— Ted, a spus ea, îmi cer scuze faţă de tine. Dar mai ales faţă de Kat.

— Mamă… am dat eu să zic. Am rezolvat.

Ea m-a mângâiat pe cap de parcă n-aş fi spus nimic, a trecut pe lângă mine şi a bătut la uşa camerei mele. N-a primit niciun răspuns, dar a apăsat pe clanţă şi a intrat. A închis uşa după ea. I-am auzit vocea blândă şi tristă de cealaltă parte a uşii. Apoi am auzit-o pe Kat. Nu distingeam ce spune.

Am coborât la parter chiar când Rashid a intrat în casă, descuind uşa cu cheia de rezervă. S-a oprit în hol privind drept în faţă, cu o expresie pe care n-am ştiut s-o descifrez.

— Unchiule Rashid… am zis eu.

— Ce? Ah. Bună, Ted.

Tata a ieşit din living şi l-a salutat, apoi a spus:

— Vrei o bere?

Apoi s-au dus în bucătărie.

De parcă eu nici n-aş fi existat.

Atunci am intrat în camera din faţă. M-am dus la şemineu şi am luat de pe poliţă cartea de vizită a doamnei inspector Pearce. M-am uitat îndelung la ea. Nu mă pricep la discuţii telefonice. Dar mi-am adus aminte cum îmi zâmbise când îi spusesem că Salim primise un apel pe mobil, iar ea comentase că i-ar fi plăcut ca poliţiştii ei să aibă măcar jumătate din inteligenţa mea. Atunci mă ascultase.

De obicei, nu vorbesc la telefon decât o dată pe săptămână. Asta pentru că n-am pe cine să sun, dar mama mă pune uneori să sun la Informaţii deoarece, zice ea, trebuie să exersez. Astăzi mă aflam pe punctul de a vorbi la telefon a doua oară, ceea ce, pentru mine, însemna mult prea mult antrenament. M-am aşezat pe marginea canapelei, cu fundul pe mâna care mi se scutura. Apoi am format numărul de telefon al doamnei inspector Pearce.

TREIZECI ŞI PATRU
Fum

Timpul a trecut.

Kat şi mama au coborât braţ la braţ. De mult nu le mai văzusem aşa. Din gestica lor am dedus că se împăcaseră şi am fost încântat, deoarece asta arăta cât de mult progresasem la citirea limbajului corporal.

Apoi a coborât şi mătuşa Gloria, îmbrăcată în halat. Avea buzele drepte şi privirea goală, aşa că nu mi-am dat seama ce spunea limbajul trupului ei şi am fost mai puţin încântat.

Tata şi Rashid au ieşit să cumpere mâncare indiană la pachet pentru toată lumea. S-au întors cu o duzină de pachete din aluminiu, cu mâncare aburindă. Eu am mâncat două samosa, un biryani de pui şi aproape toată porţia de pui korma a lui Kat care n-a putut s-o termine. Tata a mâncat suficient de mult din creveţii bhuna. Ceilalţi au lăsat farfuriile pline. Mătuşa Gloria a ciugulit o jumătate de oră dintr-o bhajee cu ceapă. Mama a răscolit cu furculiţa năutul din farfurie. Rashid a băut puţin dintr-o bere în timp ce se uita la mâncarea din farfurie de care nici nu se atinsese.

— Cum a fost la serviciu? l-a întrebat mama pe tata.

Tata a ridicat din umeri.

— Linişte. Am fost la Peckham toată ziua. Pe un alt şantier.

Apoi nimeni n-a mai zis nimic.

Am vrut să le povestesc ce ştiam şi ce vorbisem la telefon cu doamna inspector Pearce, dar aceasta mă sfătuise să nu le spun nimic deocamdată, ca să nu-şi facă oamenii speranţe. Ea îmi explicase că, în mod normal, speranţa este un lucru bun, dar dacă speri prea mult şi nu se întâmplă cum ţi-ai dorit, pe urmă eşti dezamăgit şi asta se cheamă să te dezumfli. Am întrebat-o dacă „a te dezumfla” este ca atunci când cazi pe pământ cu o bufnitură fiindcă ai dat prea repede drumul la aerul dintr-un balon cu aer cald, iar ea a zis că da, aşa este.

Asta mi-a declanşat un alt şir de gânduri: aş încerca într-o zi să zbor cu un balon cu aer cald, dar numai dacă vremea ar fi frumoasă, şi aş lua cu mine instrumente pentru măsurarea presiunii aerului şi a temperaturii, aş înregistra datele şi…

— Huston către planeta Pluto, a strigat tata.

M-am uitat la el. Aşa mă strigă de fiecare dată ca să-mi atragă atenţia, când vede că sunt cu gândurile în altă parte.

— Dă-mi şi mie orezul, Ted, a spus tata zâmbind.

I-am dat orezul. Apoi s-a făcut iar linişte.

Parcă toţi se hotărâseră să nu mai amintească de Salim. Kat îşi răsucea pe deget o şuviţă de păr. Mătuşa Gloria şi-a aprins o ţigară, dar a uitat s-o fumeze. Mă uitam cum ardea singură şi urmăream cu privirea firicelul de fum ce se ridica în aer. Era deviat spre stânga, peste umărul ei, deşi nu era deschisă nicio fereastră şi în cameră nu era curent. Asta m-a făcut să mă gândesc din nou la efectul Coriolis care, deşi este invizibil, poate face lucrurile să-şi schimbe direcţia.

— Mătuşă Gloria… am dat să zic eu.

— Ssst, Ted, m-a întrerupt mama.

— Nu… lasă-l să spună ce voia să spună, a zis mătuşa Gloria.

— De ce aprinzi ţigara dacă n-o fumezi? am întrebat eu.

— Ted! a intervenit mama. Las-o-n pace pe mătuşa Gloria!

Mătuşa Gloria a schiţat un zâmbet.

— Nici n-am observat c-am aprins-o. Ted, ştii ceva? Când se va termina totul… Dacă Salim… dacă se întoarce teafăr acasă, am să renunţ la ele. Îţi promit!

Apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului, cu lacrimile şiroind pe obraz, şi a tras zdravăn din ţigară. Nu mi-am dat seama dacă plângea la gândul că va trebui să renunţe la ţigări sau pentru că Salim s-ar putea să nu se mai întoarcă. În cameră s-a făcut iar linişte.

— Dacă se întoarce teafăr acasă, a repetat ea.

Atunci mi-am dat seama că plângea din cauza lui Salim, nu a ţigărilor.

Am continuat să mănânc. După ce am pus jos cuţitul şi furculiţa, am ascultat liniştea. Am auzit iar ceasul ticăind. Apoi am simţit sângele pulsându-mi în urechi. Parcă îmi mergeau prin cap nişte roţi de tren, un şir de gânduri ca un şir de vagoane scăpate de sub control, cu trosnet de cuple. *Băiatul de la morgă, băiatul din tren.* Mama a făcut un ibric de ceai. Auzeam loviturile repetate ale linguriţei în ceaşca de porţelan în timp ce tata îşi amesteca zahărul. *Era Salim sau nu era Salim.*

— Nu mai suport! a exclamat mătuşa Gloria sărind în picioare. Aşteptarea asta. N-o mai suport!

Mama a prins-o pe mătuşa Gloria de încheietura mâinii.

— Ştiu, Glo. Stai jos.

— Ba nu ştii! N-ai cum să ştii. Kat şi Ted n-au dispărut niciodată aşa. Mai mult de două zile. Fără nicio veste. Nimic.

— Linişteşte-te, Gloria, a spus Rashid.

— Cum să mă liniştesc? Staţi toţi şi vă uitaţi la mine. Ştiu la ce vă gândiţi.

— Glo… a spus mama.

— Nu-ncepe şi tu… Te-am auzit ieri când vorbeai la telefon cu Ben. Tu crezi că Salim a fugit, nu-i aşa? Crezi că se ascunde… se ascunde de mine, nu? De ce nu spui aşa?

— Glo… a dat să zică mama.

— Haide… spune aşa.

— Poate… Dacă ar fi să aleg între varianta că Salim a fost răpit de un răufăcător şi cea că se ascunde pe undeva, fără să-şi dea seama câtă suferinţă îţi pricinuieşte… atunci, da, prefer să cred că…

— Crezi că este vina mea. Că eu mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Nu, Glo, nu-i vorba de asta, dar poate că, pentru Salim, mutarea la New York a fost o decizie prea…

— N-a fost, n-a fost! a strigat mătuşa Gloria. Eu îmi cunosc copilul. Nu mi-ar face mie una ca asta,

ştiu eu…

A vrut să plece de la masă. Cu mâneca halatului a dat peste farfurie şi o bucată de ceapă bhajee a zburat pe jos. Umerii i se scuturau.

— Am să mă duc să-l caut. Mă duc. Nu-mi pasă dacă va trebui să cutreier toată Londra.

A ieşit în hol clătinându-se.

Mama a sărit în picioare.

— Glo! Nu pleca! N-am vrut să…

De unde eram eu, am văzut-o pe mătuşa Gloria punând mâna pe clanţă, gata să deschidă uşa din faţă.

— Scuteşte-mă, Fai! a strigat ea.

— Ben, opreşte-o, a spus mama. Şi-a ieşit din minţi.

Cu un aer zăpăcit, tata s-a ridicat în picioare. S-a ridicat şi Kat. Rashid a rămas nemişcat, cu gura căscată.

Chiar când mătuşa Gloria a deschis uşa, de-afară s-a auzit sirena unei maşini de poliţie. Nişte lumini au clipit intermitent. S-au auzit vociferări în grădina din faţă, vânzoleală, confuzie. Un scaun s-a răsturnat şi Rashid a început să se legene pe locul lui, văitându-se:

— Te rog, Doamne, te rog, nu!

Am avut o senzaţie neplăcută, care-mi urca pe esofag.

Poliţia venise exact aşa cum îmi promisese doamna inspector Pearce.

Dar nu mă aşteptasem la sirenă.

Şi nici n-a sunat cum sunau sirenele când mă jucam cu Kat de-a ambulanţele.

A sunat real, aproape, tare şi rău prevestitor.

Băiatul din tren. Băiatul de la morgă. Era Salim sau nu era Salim. Mi-am pus mâinile la urechi. *Buletinul informativ la ora nouăsprezece: zona joasă Fitzroy o mie opt la vest de Rockwall…*

TREIZECI ŞI CINCI
Din nou băiatul din tren

Doamna inspector Pearce a intrat în casă ducând-o pe mătuşa Gloria de braţ. A condus-o în bucătărie ca s-o aşeze pe un scaun.

— Cred că i-ar prinde bine o băutură caldă, a spus doamna inspector. E în stare de şoc.

Kat a turnat o ceaşcă de ceai. Rashid s-a ridicat în picioare ca să-i cedeze scaunul mătuşii Gloria. A ajutat-o să se aşeze şi a mângâiat-o pe cap. Ei îi tremurau mâinile şi buzele, de parcă numai ce scăpase din viscol, deşi afară era cald şi umed, iar temperatura urcase la optsprezece grade.

— Aveţi vreo veste? a întrebat mama.

Doamna inspector Pearce a aşteptat până ce mătuşa Gloria a luat o gură de ceai.

Simţeam mâna lui Kat strângând-o tare pe-a mea.

Inspectoarea Pearce a dat aprobator din cap.

— Avem, dar nu e nici bună, nici rea. E mai degrabă o informare. Mulţumită lui Ted.

Toată lumea s-a uitat la mine.

— Ted? s-a mirat mama.

— Ted? s-a mirat tata.

— Ted? s-a mirat Kat.

Eu n-am zis nimic. Mă uitam în podeaua bucătăriei.

— Ted şi-a dat seama ce s-a întâmplat cu Salim în ziua când a dispărut, a continuat doamna inspector Pearce. Concluziile la care a ajuns el concordă cu direcţia în care mergea ancheta noastră, dar trebuie să recunosc că el ne-a luat-o înainte.

— Ted! a zis din nou Kat.

A rămas cu gura căscată şi maxilarul atârnând.

— Am luat-o pe firul celor spuse de Ted, dar până acum tot nu ştim unde este Salim.

Mătuşa Gloria a gemut şi şi-a lăsat capul în mâini.

— Dar ştim cine era băiatul din tren.

— Salim? a întrebat mama.

Doamna inspector Pearce a ridicat mâinile în lateral.

— Nu era Salim, a spus ea. Iată-l pe băiatul din tren.

O poliţistă în uniformă a intrat în cameră însoţită de un băiat cam de aceeaşi vârstă cu Salim, dar care nu era Salim. Acesta se ascundea pe jumătate în spatele poliţistei înalte. Avea obrajii bucălaţi, părul negru şi înfăţişare asiatică, deşi era greu să-l vezi bine deoarece avea gluga trasă pe faţă.

— *Tu*! a exclamat surprinsă mătuşa Gloria.

— Bună, Marcus, am spus eu.

TREIZECI ŞI ŞASE
Descoperire meteorologică

Presupun că vreţi să ştiţi cum mi-am dat seama. Sau poate aveţi un creier care funcţionează cu un alt sistem de operare decât al celorlalţi, la fel ca mine, şi v-aţi dat şi voi seama.

N-am făcut nimic altceva decât să mă gândesc: de luni, ziua când a dispărut Salim, la ora 12:02, până miercuri, la ora 18:04, când am telefonat la poliţie. Sunt cincizeci şi patru de ore şi două minute de gândit, dacă adunaţi şi orele de somn, pe care eu le pun. Oamenii continuă să gândească şi în somn.

Am revăzut de nenumărate ori cele nouă teorii. Eu şi Kat verificaserăm teoriile unu, doi şi opt şi le excluseserăm. Salim n-ar fi putut să rămână în capsulă pentru încă o tură, ceasul meu nu mersese prost, Salim n-ar fi putut să se ascundă sub hainele cuiva fără să-l vedem noi. Kat mă convinsese că teoria numărul nouă, conform căreia Salim nu urcase deloc în cabină, era greşită. Cât priveşte teoriile cinci şi şapte (combustie spontană şi altă dimensiune temporală), Kat le respinsese de la bun început. Eu, nu. Dar mai exista un motiv pentru care până la urmă fusesem de acord să le tai de pe listă, unul pe care nu i-l spusesem lui Kat. Numărasem persoanele care urcaseră în capsulă. Douăzeci şi una. Le numărasem şi pe cele care coborâseră. Douăzeci şi una. Mi-am dat seama că, dacă Salim ar fi suferit o combustie spontană sau ar fi dispărut într-o altă dimensiune temporală, din capsulă ar fi coborât doar *douăzeci* de persoane.

Mai rămâneau teoriile trei, patru şi şase. Trei şi patru depindeau de un lucru: ca noi să nu-l fi observat pe Salim când a coborât. Eu le spusesem poliţiştilor că exista o probabilitate de numai 2% ca noi să nu-l fi văzut. Ceea ce însemna că rămâneau 98% şanse ca Salim să fi ieşit din cabină deghizat.

La început, această teorie nu ni s-a părut plauzibilă. Dar cu cât mă gândisem mai mult la ea în

cele cincizeci şi două de ore şi două minute, cu atât mi se păruse mai plauzibilă. A doua zi, când am urcat în London Eye împreună cu tata, mi-am dat seama că exista un moment când te puteai deghiza fără să te vadă nimeni. Era momentul când toată lumea se întorcea să se fotografieze. Toţi pasagerii priveau în aceeaşi direcţie un minut întreg, până se declanşa bliţul aparatului.

Aşa că m-am uitat încă o dată la fotografia cu capsula lui Salim, pe care o cumpărase Kat. Atenţia îmi era atrasă mereu de mâneca roz – cea din fundalul fotografiei, unde noi am crezut că era fata în jacheta de blăniţă roz făcând cu mâna la cameră. Nu ştiu care a fost momentul când am înţeles. Poate când văzusem cele optsprezece fotografii cu sârma de rufe pe care le făcuse Kat când folosise filmul lui Salim, cu mâneci de hanorace, pulovere şi bluze fluturând în vânt. Sau poate când o văzusem pe Kat chinuindu-se să-şi tragă pe ea jacheta cu guler de blană, în dimineaţa când se dusese să ia fotografiile cu bărbatul necunoscut, pe care le dăduse la mărit. Mâneca din fotografia-suvenir nu era a cuiva care făcea cu mâna. Era a cuiva care se schimba.

O mânecă roz. Cineva care făcea cu mâna sau se îneca. Făcea cu mâna sau se schimba. Depinde cum priveşti lucrurile.

Fata cu jacheta din blăniţă roz era complicea lui Salim. Cei doi îşi schimbaseră identităţile în capsulă. O perucă, o jachetă, o pereche de ochelari de soare. Doar de-atât avuseseră nevoie.

Şi mi-am adus aminte de mătuşa Gloria când spusese că Salim era un farseur incorigibil. Nu unul corigibil ca mine, ci incorigibil, ceea ce însemna că el îşi ducea farsele până la capăt. Poate că de data asta era vorba de o farsă de amploare.

O scurtă perioadă de timp, mă întrebasem dacă Salim avea o prietenă. O prietenă de care nu amintise nimeni. Poate o prietenă de care nici mătuşa Gloria nu ştia. Un factor X în această ecuaţie. Forţa Coriolis. Lucrul care îl deviase pe Salim de la traiectoria lui.

Apoi, în cele cincizeci şi două de ore şi două minute de gândire, îmi venise în minte o altă posibilitate.

Marcus. Pakistanezul. Supremul. Băiatul din *Furtuna*.

Salim spusese că îl sunase un „tovarăş" de-al lui *din Manchester* în timp ce traversam podul Jubilee în drum spre London Eye. Mai târziu aflaserăm de la poliţişti că toţi cei chestionaţi în Manchester, inclusiv Marcus, spuseseră că nu mai vorbiseră cu Salim de când acesta plecase. Era o neconcordanţă. Cineva minţea.

Poate Marcus.

Poliţia verificase alibiurile prietenilor lui Salim din ziua dispariţiei. Mama lui Marcus declarase că acesta fusese într-o excursie cu cercetaşii. Atunci m-am gândit că poate Marcus ieşise cu cercetaşii aşa cum eu plecasem cu Kat la piscină, sau cum Kat se dusese în oraş pentru o consultaţie la salonul de coafură în loc să se ducă la şcoală. Nu ştiam multe despre Marcus. Doar că el şi Salim erau prieteni. Că amândoi erau pe jumătate asiatici, la o şcoală de băieţi. Că erau nişte Supremi, adică tipi mişto, de treabă. Că la şcoală jucaseră amândoi în piesa de teatru *Furtuna* şi că Salim îl jucase pe Ferdinand. Cineva trebuie să fi jucat singurul rol feminin – Miranda, despre care Kat îmi spusese că era o mototoală. Poate că fusese Marcus. Poate că aşa le venise ideea.

Marcus. Foarte probabil.

La spectacolul de salturi acrobatice, toată lumea crezuse că fata care se dăduse jos de pe motocicletă era bărbat, până îşi scosese casca şi îşi scuturase părul lung. Poate că eu şi Kat făcuserăm invers: presupuseserăm că persoana cu jachetă de blăniţă roz era femeie numai pentru că avea părul lung. Bărbat sau femeie, depinde cum priveai lucrurile.

Marcus. Aproape sigur.

Din cele douăzeci şi una de persoane care coborâseră din capsulă, nu fusese nicio femeie în plus, nicio persoană de sex feminin care să fi purtat perucă şi ochelari de soare. Însă fusese un tânăr.

Tânărul pe care noi îl confundaserăm cu prietenul fetei în jachetă de blăniţă roz. Băiatul cu pielea cafenie şi obraji bucălaţi.

Marcus. Cu siguranţă.

Atunci mi-am adus aminte că Salim îşi răsese mustaţa. Dacă urma să devină fata în jachetă de blăniţă roz, trebuia să fie proaspăt ras. Cum făcuse Marcus. Toate îl indicau pe Marcus. Apoi am găsit şi ultima piesă din puzzle: ce spusese femeia din echipa de securitate de la Earl's Court. Am făcut legătura cu restul abia la a optzeci şi şaptea lovitură cu piciorul în magazia din grădină. Kat o întrebase unde plecase străinul acela pe nume Christy. Femeia răspunsese că plecase acasă fiindcă îl durea burta. O problemă pe care ea nu credea că o avea. *Aşa face tot timpul... Ba e bolnav, ba se duce la dentist, ba i-a murit un unchi. Are un potop de probleme... Că bine i se mai potriveşte numele.*

Doamna inspector Pearce menţionase prenumele lui Marcus o singură dată, dar fusese de ajuns. Cel puţin pentru mine fusese de ajuns, deoarece eu vreau să mă fac meteorolog când o să fiu mare. Numele Flood[1] mă frapase încă de la început. Bărbatul necunoscut ne minţise când am vorbit cu el la Earl's Court şi ne-a minţit din nou în Mile End. În ambele dăţi, el ştiuse mai mult decât lăsase să se înţeleagă. El şi Marcus erau mână în mână. Pe amândoi îi chema Flood. Dintr-un motiv necunoscut, el îi ajutase pe Marcus şi Salim să pună la cale farsa, poate pentru că el crezuse că era doar o farsă. Dar nu fusese doar o farsă nevinovată. Făcea parte dintr-un plan mai mare. Planul lui Salim de a fugi.

Pentru că eu cred că toţi ştiau deja. Salim nu fusese răpit. Dispăruse de bunăvoie. El nu voia să plece la New York. Un indiciu în acest sens fusese ghidul din rucsacul lui. Acesta nu avea nicio cută pe cotor, semn că Salim nu-l deschisese niciodată. Ceea ce înseamnă că plecarea la New York nu-l încânta deloc. Însă London Eye, da. Şi să dispară din el în timp ce făcea o tură a fost cel mai bun şi mai amuzant mod de a fugi la care s-a gândit.

Un anchetator meteo este o persoană care foloseşte observaţii şi măsurători pentru a emite teorii, iar dacă teoriile sunt bune, condiţiile meteorologice vor fi prezise corect. Ca să aflu ce se întâmplase cu Salim şi unde putea să fie, pentru mine fusese exact acelaşi lucru. Am făcut observaţii şi am construit teorii, apoi am descoperit mai multe lucruri cu ajutorul lui Kat, iar când lucrurile şi teoriile s-au potrivit, am crezut că vom reuşi să-l găsim pe Salim exact aşa cum afli traiectoria unui sistem de furtună şi prezici punctul unde va lovi.

Numai că se întâmplase ceva pe parcurs.

Salim nu mai apăruse la capătul pistei.

Era doar Marcus.

Marcus stătea în bucătărie cu privirea în podea şi, când au tăbărât toţi deodată pe el cu întrebările, a izbucnit în lacrimi. Deşi stătea cu capul plecat, se auzea că plânge şi se vedea că i se scuturau umerii.

O senzaţie extrem de neplăcută mi-a urcat din nou pe esofag.

TREIZECI ŞI ŞAPTE
Salim Supremul

Îmbrăcată în halat, mătuşa Gloria s-a repezit la Marcus ca o rafală de vânt de forţă zece.

— Ce ştii, Marcus? Unde este Salim?

L-a apucat pe Marcus de mânecă.

— Spune ceva! Vorbeşte!

Doamna inspector Pearce a condus-o pe mătuşa Gloria la locul ei. Mama i-a adus lui Marcus o limonadă şi l-a poftit pe un alt scaun, dar el a refuzat să se aşeze sau să ia băutura. A scuturat din cap şi gluga i-a căzut pe spate. Apoi s-a şters pe faţă cu mâneca, a ridicat privirea şi s-a uitat la mine. Mi-am adus aminte să-mi arcuiesc buzele în sus, cum zice domnul Shepherd să fac atunci când întâlnesc o persoană pentru prima oară, deoarece asta înseamnă că putem fi prieteni. Dar buzele lui Marcus au rămas nemişcate, ceea ce însemna că el nu voia să fie prieten cu mine.

— Marcus a venit să-şi ceară iertare, a spus doamna inspector Pearce. I-a fost frică să vină mai devreme. Credea că va avea necazuri. Acum ne-a spus ce ştie. Am aici declaraţia pe care a dat-o mai devreme. Povestea lui începe exact cum a gândit Ted. Cu ajutorul lui Kat, după cum am înţeles, a adăugat ea arătând cu capul spre Kat.

— Ajutorul meu? s-a mirat Kat.

— Nu mi-aş fi dat seama fără tine, Kat, am spus eu.

Doamna inspector Pearce a continuat:

— Mama lui Marcus aşteaptă afară în maşina poliţiei, cu un agent de-al meu. A vrut să auziţi şi varianta lui Marcus. După ce terminăm, îi ducem acasă.

— Dar nu înţeleg… a spus Rashid frământându-şi capul în mâini.

— Marcus şi Salim au petrecut câteva ore împreună în ziua când a dispărut Salim, a explicat doamna inspector Pearce. Nu-i aşa, Marcus?

Marcus a dat din cap.

— Conform înţelegerii dintre ei. Pe urmă Marcus s-a întors la Manchester singur. Salim nu s-a dus. Deşi aşa ar fi trebuit, nu, Marcus?

Marcus a dat iar din cap.

— Ştiţi, Salim plănuise să fugă.

— Nu se poate, a gemut mătuşa Gloria, lăsându-şi capul în mâini.

— Dar n-a mai fugit până la urmă. S-a răzgândit.

Mătuşa Gloria a ridicat privirea.

— S-a răzgândit, a repetat ea încet, dând din cap. Asta e. S-a răzgândit.

— Vrei să le explici tu, Marcus? a întrebat doamna inspector Pearce. Sau mai bine citesc eu declaraţia ta?

A urmat un moment de tăcere. Marcus şi-a tras din nou gluga pe cap, ascunzându-şi faţa.

— Declaraţia, doamnă, a spus el cu o voce care abia s-a auzit.

Atunci doamna inspector Pearce a citit declaraţia lui Marcus care iată ce zicea:

Retranscrierea declaraţiei date de martorul Marcus Flood

Mă numesc Marcus Flood şi ceea ce spun este adevărul. Salim este cel mai bun prieten al meu deoarece, înainte să se mute la şcoala mea în septembrie anul trecut, ceilalţi îmi spuneau Pakistanezul, dar acum nu-mi mai spun aşa. Eu nu sunt din Pakistan. Mama mea este din Bangladesh, iar tatăl meu este irlandez, dar asta nu îl împiedica pe Jason Smart să-mi ia sendvişurile în fiecare zi şi să zică „cum e capra cu curry azi, Pakistanezule?”, apoi să mi le arunce pe jos deşi erau făcute numai cu brânză şi roşii.

Pe urmă Salim a venit în clasa mea şi s-a aşezat cu mine în bancă. Lui i se spunea Pakistanezul II, dar el n-a luat asta în seamă, şi nici când Jason Smart i-a luat sendvişurile şi i le-a aruncat pe jos spunând că miroseau mai rău ca fundul unui iak. A doua zi, când Jason

Smart şi-a deschis cutia cu sendvişuri, în ea fojgăiau o grămadă de viermi. Toată clasa a râs în hohote. Din Pakistanezul II, Salim a devenit Salim Supremul, şi cum eu eram prietenul lui cel mai bun, am devenit şi eu un Suprem. Purtam cămăşile pe jumătate scoase din pantaloni, eram cei mai şmecheri dintr-a IX-a K.

Dacă eşti un Suprem, nu trebuie să te arăţi prea conştiincios la şcoală. Stai în ultima bancă şi arăţi plictisit de moarte. Dar cu piesa de teatru a fost altceva. Noi am fost nişte Supremi maxim interesaţi, deoarece domnul Davison era foarte de treabă. El ne-a ales să jucăm în piesa de teatru Furtuna la serbarea şcolară de Paşti. Domnul Davison l-a jucat pe Prospero, Salim a fost Ferdinand şi eu am fost Miranda. Ha-Ha! O fată. Pe atunci vocea încă nu mi se schimbase. A trebuit să port o perucă cu păr lung şi negru, o rochie albă, şi de fiecare dată când spuneam că sunt „o fecioară, desigur”, toată clasa izbucnea în strigăte şi bătea din picioare, iar eu dădeam ochii peste cap şi toată lumea făcea „Ooh-la-la”. Domnul Davison a zis că sunt un geniu al comediei.

Apoi, după vacanţa de Paşti, Salim s-a întors la şcoală cu o veste proastă. Mama lui voia să se mute la New York şi să-l ia şi pe el. Vestea m-a dat peste cap. La ora de ştiinţă şi tehnologie stăteam şi mă gândeam că aş putea să iau şi să înghit nişte substanţe chimice, deoarece nu suportam gândul că voi redeveni Pakistanezul. Fără Salim, asta aş fi fost.

Nici Salim nu voia să se ducă. L-a întrebat pe tatăl lui dacă poate să vină să locuiască la el, dar tatăl lui a zis nu. Apoi mama lui a rezervat biletele de avion. Urmau să zboare de la Londra astfel încât să poată vizita nişte rude pe care nu le mai văzuseră de ani de zile, familia Spark. Salim a zis că să-i ia naiba pe-alde Spark. Eu am zis că va avea ocazia să urce în London Eye, visul nostru dintotdeauna. Dar Salim a zis că n-

o să fie distractiv fără mine. Atunci ne-a venit ideea.

Urma să ne întâlnim, eu deghizat în Miranda, şi să urcăm amândoi în London Eye. Apoi el trebuia să se îmbrace în hainele mele, să dispară şi să fugim împreună, lăsându-i baltă pe mama lui şi familia Spark. Ne întorceam amândoi cu trenul în Manchester mai târziu în aceeaşi zi, el se ascundea undeva, iar eu îi aduceam mâncare şi, după ce avionul mamei lui ar fi decolat spre New York, el s-ar fi dus să stea cu tatăl lui, iar tatăl lui nu mai avea ce să facă decât să zică da. Apoi el şi cu mine puteam să fim în continuare Supremii dintr-a IX-a K.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l sun pe Christy, fratele meu mai mare. Christy locuieşte la Londra şi ne sună mereu să ne ceară bani, iar tata îi zice că el nu-i un sac fără fund şi să-l lase în pace. De data asta, l-am sunat eu. L-am zis că dacă se întâlneşte cu mine la London Eye şi ne ajută pe mine şi pe prietenul meu Salim să facem farsa pe care o plănuiam, îi dăm zece lire. Şi el a zis bine.

Duminică, Salim a plecat cu mama lui la Londra. A doua zi i-am spus mamei mele că sunt plecat toată ziua cu cercetaşii şi ea m-a crezut, ba chiar mi-a dat nişte bani. Îmi dăduse şi Salim economiile lui, aşa că aveam mai mult decât suficient ca să cumpăr două bilete la London Eye. Apoi m-am urcat într-un tren de dimineaţă spre Londra şi n-am plătit niciun ban, deoarece ştiu o şmecherie să-i fentez pe controlorii de bilete. Am coborât la staţia Euston, iar de-acolo am mers pe jos până la Tamisa şi acolo am găsit Roata. N-aveai cum să n-o vezi.

Christy a apărut primul. Mi-am pus peruca pe care o purtasem când am jucat Miranda şi nişte ochelari de soare şmecheri pe care i-am cumpărat de la Costa del Sol vara trecută, plus o jachetă pe care o şterpelisem de la Shannon, sora mea mai mare. Christy a râs să moară şi a

zis că sunt un travestit dat naibii şi că tata m-ar jupui de viu dacă m-ar vedea. Am cumpărat două bilete. Eu nu i-am spus că Salim voia să fugă şi că eu aveam de gând să-l ascund. I-am zis că vrem să le jucăm o farsă verişorilor lui Salim. Vocea mi se schimbase de când jucasem în piesă. N-aveam cum să mă duc eu la verişorii lui Salim. Şi-ar fi dat seama că nu eram fată imediat ce deschideam gura. De aceea aveam nevoie de Christy. În plus, el era adult şi nimeni n-ar fi pus întrebări când să cumpărăm biletele.

După ce am cumpărat biletele, l-am sunat pe Salim să văd unde era. „Grăbeşte-te”, i-am zis. „Ne îmbarcăm la unsprezece treizeci.” El a zis că tocmai traversa râul şi în câteva minute a şi venit. Mamele lor s-au dus să bea o cafea, exact cum plănuiserăm, iar Salim şi cei doi verişori ai lui s-au aşezat la coadă la bilete. Christy s-a dus la ei prefăcându-se că e un străin, deşi el se mai întâlnise odată cu Salim. I-a dat lui Salim biletul şi i-a arătat locul la coadă, apoi a fugit la serviciu deoarece întârzia.

Pe mine mă umfla râsul prefăcându-mă că nu-l cunosc pe Salim. A trebuit să-mi muşc buzele cât am aşteptat să ajungem la rampă, iar Salim nu s-a uitat deloc la mine până n-am urcat în Roată. Apoi uşile capsulei s-au închis, am început să urcăm şi atunci ne-am spart de râs. A fost magic. Aer, lumină, întinderea Londrei, noi singuri. Eram fericiţi.

Apoi, când am ajuns sus de tot, Salim a devenit tăcut. Se uita direct spre soare.

„Salim, la ce te uiţi?” l-am întrebat eu.

„La Manhattan”, a zis el.

„Asta-i Londra, nu Manhattan”, am zis eu.

„Asta mi-e soarta, Marcus. Trebuie s-o accept.”

Atunci m-am întristat. Părea că se răzgândise şi că nu mai voia să facem schimb de identităţi, să dispară şi să se întoarcă cu mine în Manchester ca să se ascundă. Dar când toată

lumea s-a întors să facă fotografia, el a râs, mi-a luat peruca de pe cap şi şi-a pus-o lui. Eu m-am dezbrăcat de jachetă. Şi-a pus-o el. I-am aranjat peruca, i-am pus ochelarii de soare. A durat câteva secunde. Nu ne-a văzut nimeni. Toţi se uitau în cealaltă parte ca să facă fotografia-suvenir.

Apoi capsula noastră a ajuns la sol. Am trecut chiar pe sub nasul verişorilor lui Salim, să fi văzut ce feţe disperate aveau. Salim şi-a luat un mers închipuit, ca de fată. Pe urmă a trecut chiar pe unde stătea maică-sa la cafea şi ea s-a uitat fix la el, dar nu l-a recunoscut.

L-am tras repede mai departe, ca să nu mă vadă pe mine, şi ne-am pierdut urma în mulţime. El a scos mobilul şi l-a închis.

„Pe ziua de azi facem ce vrem noi, Marcus!” a strigat el.

M-a bătut pe spate şi şi-a scos peruca. Îşi uitase aparatul de fotografiat la unul dintre verii săi, dar tot ne mai rămăseseră nişte bani, aşa că el a cumpărat un aparat foto de unică folosinţă şi mi-a făcut o poză pe pod, apoi a cumpărat hot-dogi, ciocolată Mars şi Cola şi am stat să mâncăm într-un parc lângă râu, iar eu mă prefăceam că sunt o raţă care măcăne şi Salim zicea că sunt un geniu al comediei. Apoi ne-am dus într-o piaţetă unde dădeau spectacol nişte jongleri. Erau super-amuzanţi – unul cu nădragii rupţi care mergea pe picioroange, un magician cu un glob argintiu pe care şi-l rostogolea pe corp, un clovn care a făcut zece tumbe şi a aterizat în nas. După spectacol, Salim i-a dat clovnului ultimul ban. Ne-am plimbat pe Tottenham Court Road şi am găsit un magazin care vindea piane electrice. Poţi să cânţi pe ele orgă, chitară, trompetă şi tobe, toate odată. A fost super, cea mai grozavă zi din viaţa mea. Aş fi vrut să nu se mai termine. Dar s-a terminat.

Am ajuns la staţia Euston. Atunci mi-a spus Salim că nu va veni cu mine.

„Nu pot, Marcus”, a zis el.

„Ba poţi. E simplu. Urci în tren şi te ascunzi în toaletă.”

„Nu-i vorba de asta. Nu pot să fug. Nu de mama. O fi maică-mea cum o fi. Dar ea e singura mamă pe care o am. Şi nu-i vorba doar de ea. Mai sunt şi verii mei. Ted şi Kat.”

„Spark? Parcă ziceai că nu-ţi pasă de ei.”

„Asta a fost înainte să-i revăd. Kat şi Ted sunt foarte de treabă. Dacă nu mă întorc, vor avea necazuri din cauză că m-au lăsat să urc singur în Roată. Şi mama o să-şi iasă din minţi.”

Nu ştiam ce să mai zic. Oamenii se grăbeau să urce în trenuri. Se făceau anunţurile de plecare. Am auzit unui pentru Manchester: trenul meu.

„Şi mai zici că eşti un Suprem…”, i-am spus eu.

„Ai dreptate. Tu eşti un Suprem adevărat, Marcus. Eu n-am talentul tău.” A zâmbit. „Tu ai făcut chestia aia cu viermii, nu-i aşa?”

„De unde ştii?”

„Când am fost pe la tine ultima dată, taică-tu mi-a zis că hobby-ul lui este pescuitul.”

Apoi mi-a dat înapoi jacheta de blăniţă roz a lui Shannon, iar eu am băgat-o în rucsac împreună cu peruca. Dar am insistat să păstreze el ochelarii de soare. Îi stătea bine cu ei. S-a auzit un fluier. Era trenul meu. Ne-am luat rămas-bun şi el m-a îmbrăţişat.

„Fugi, Marcus. Am să-ţi trimit o vedere cu Empire State Building.”

Aşa că am fugit. Se închideau uşile vagoanelor şi l-am auzit strigând după mine:

„Să nu-i laşi să-ţi spună Pakistanezul. Tu eşti Marcus Supremul, să nu uiţi asta. Eşti un geniu al comediei.”

M-a văzut un gardian şi a strigat la mine. Am sărit în tren. Abia am urcat, că s-au şi închis

ușile. L-am văzut pe Salim făcându-mi cu mâna în timp ce trenul pleca din stație. A fost ultima dată când l-am văzut.

M-am ascuns în toaletă până după Stoke-on-Trent. La Manchester am coborât fără să fiu prins și m-am dus acasă.

„Cum a fost cu cercetașii?” m-a întrebat mama.

„Super”, am zis eu.

Mai târziu în seara aceea, când să pun pe furiș în dulap jacheta lui Shannon, am găsit în buzunarul ei telefonul mobil al lui Salim. Îl uitase acolo, așa cum uitase și aparatul de fotografiat la verii lui. Am să i-l trimit prin poștă când ajunge la New York, m-am gândit, și l-am băgat în sertarul de la biroul meu.

A doua zi a venit poliția. Ziceau că Salim a dispărut. Era și mama de față. Dacă aș fi recunoscut că am fost cu Salim în ziua precedentă, s-ar fi înfuriat pe mine. Așa că am zis tot povestea cu cercetașii. Dar după ce a plecat poliția, am început să mă îngrijorez. Unde era Salim? De ce nu se întorsese acasă la familia Spark așa cum zisese?

M-am perpelit toată noaptea. Astăzi n-am mai suportat. Am luat telefonul lui Salim cu gândul s-o sun pe mama lui și să-i spun ce știam. Zis și făcut. L-am deschis. Avea vreo douăzeci de mesaje vocale în așteptare, toate de la ea. Părea disperată. I-am dat un apel, dar telefonul suna și nu a răspuns nimeni. Când a răspuns, mi-am dat seama că nu aveam curajul să vorbesc cu ea. Am închis, și-am închis și telefonul. L-am ascuns sub saltea.

Mai târziu m-a sunat Christy pe mobil. Zicea că se întâlnise cu verii lui Salim la expoziția de motociclete unde lucrează. Nu mă dăduse de gol, dar dacă știam unde este Salim, să fac bine să mă duc imediat la poliție și pe el să nu-l bag în povestea asta. A țipat la mine.

Nu ştiam ce să fac. Nu mă puteam duce la poliţie. Dădeam de naiba. Aseară a venit poliţia. Ştiau tot. Ziceau că vărul lui Salim s-a prins care a fost treaba. Au spus cum a fost cu peruca, cu Roata, cu urcatul în tren. Parcă Ted Spark intrase în mintea mea şi îmi văzuse gândurile.

Atunci mi-am adus aminte că Salim îmi spusese că suferă de nu ştiu ce sindrom care îl făcea să gândească precum un computer uriaş.

Acesta este adevărul şi numai adevărul. Ultima dată când l-am văzut pe Salim a fost în staţia Euston. E tot ce ştiu eu.

Marcus Flood

TREIZECI ŞI OPT
Reconstituirea

Când doamna inspector Pearce a terminat de citit declaraţia lui Marcus, se făcuse ora 22:03.

Mătuşa Gloria se uita la Marcus cu o privire care sărea de pe scara Richter. Buza de jos îi atârna, iar lacrimile îi şiroiau pe obraz fără ca ea să se sinchisească să şi le şteargă. Rashid stătea pe scaunul lui, complet nemişcat, cu capul în mâini. Doamna inspector Pearce s-a aplecat în faţă, cu pumnii strânşi.

— Marcus, a zis ea, gândeşte-te bine. Nu te grăbi. Salim a mai zis ceva – orice – care ne-ar putea ajuta să ne dăm seama unde s-a dus după aceea?

Marcus a clătinat din cap.

— Nu. Asta-i tot. V-am spus tot ce mi-am adus aminte. A zis că se întoarce direct aici. Jur pe Dumnezeu!

— A spus cum?

— Nu. Avea un card de călătorie. Mi-l arătase mai devreme, a răspuns Marcus trăgându-şi mai bine gluga pe faţă.

Poliţista care îl avea în grijă i-a pus un braţ pe după umeri.

— Vreau să merg acasă, a zis el cu o voce înăbuşită.

Doamna inspector Pearce a aprobat din cap.

— Du-l acasă. Dacă îşi mai aminteşte ceva, sună-mă imediat.

Marcus a fost condus spre uşă, dar chiar când să iasă, mătuşa Gloria s-a ridicat în picioare.

— Marcus, l-a strigat ea.

În cameră s-a făcut linişte. Marcus s-a oprit, dar nu s-a întors spre ea.

— Marcus, vreau să ştii un lucru. Şi să-l ştii de la mine, mama lui Salim. Nu a fost vina ta.

Apoi s-a aşezat la loc şi a gemut.

Marcus s-a apropiat de ea cu paşi târşâiţi.

— Am uitat să vă dau ăsta, a zis el întinzând mâna.

Era telefonul mobil al lui Salim. Mătuşa Gloria l-a luat cu degete tremurânde. Şi l-a lipit de obraz.

— Oh, Salim, a zis ea în şoaptă. Unde eşti?

Marcus şi poliţista care îl însoţea au plecat.

Doamna inspector Pearce i-a pus mătuşii Gloria mâna pe umăr şi i-a explicat că ea se va întoarce la sediu să organizeze o operaţiune de căutare în toată Londra. Vor fi chestionaţi lucrătorii de la metrou, şoferii de autobuz care au trecut prin Euston. Zicea că nu va lăsa nicio piatră neîntoarsă. Apoi a plecat şi ea, iar mătuşa Gloria a început iar să plângă.

Mama ne-a trimis pe mine şi pe Kat la culcare.

Noi nici măcar n-am încercat să ne culcăm. Kat stătea în fund pe saltea. Eu stăteam pe pat. Am aprins veioza de pe noptieră. Capul îmi bubuia.

— Ted? a zis Kat.

— Ce?

— Ai crezut că l-ai găsit. Şi nu l-ai găsit. A dispărut din nou.

— Da, Kat. A dispărut.

— Nu-mi place deloc, Ted, a spus Kat cutremurată. Nici inspectoarei Pearce nu-i place.

— Nu.

— Ea era convinsă că Salim a fugit de-acasă. Acum nu mai e.

— Nu.

— Nu sunt decât două posibilităţi, Ted.

— Care?

— Fie a fugit. Fie a fost răpit.

— Răpit?

— Da.

— Dar de ce? Mătuşa Gloria nu este milionară, nu?

— Oh, Ted! Ce copil eşti! Copiii sunt răpiţi şi din alte motive.

— Ce alte motive?

— Nu te mai uita la mine ca o raţă-care-a-uitat-să-măcăne!

Am încetat să mai stau cu capul înclinat şi să clipesc.

— Ce alte motive, Kat?

— Sex.

Mâna a început să mi se scuture.

Kat s-a ghemuit pe saltea. Nu s-a culcat. N-am auzit plescăitul acela ca de câine care bea apă. După câtva timp, am deschis încet radioul. Era buletinul meteo marin de la miezul nopţii. *Buletinul informativ de la orele 24:00 emis de Agenţia Naţională de Meteorologie… Fitzroy, în general nordic, cinci spre şase, devine variabilă, averse cu descărcări electrice… Forth Tyne Dogger, şase spre şapte…* Dinspre sud venea ploaia. A început să bată vântul. Auzeam crengile copacului bătând în acoperişul magaziei din grădină. M-am gândit la rufele de pe sârmă care se udau iar.

Rafale de stropi grei de ploaie băteau în fereastră. Mi-am scos cartea de meteorologie şi am căutat secţiunea despre efectul Coriolis. Mi-a venit în minte vocea lui Salim stând de vorbă cu Marcus la staţia Euston. *Kat şi Ted sunt foarte de treabă.*

M-am gândit la băiatul de la morgă. M-am gândit la Salim, aflat undeva în marele vid tăcut sau stând pe undeva, pe-afară, în furtuna care se înteţea. Două posibilităţi. Ascuns sau răpit.

— Închide-l, Ted. Radioul. Mă enervează.

Era Kat. L-am închis.

— Nu pot să dorm, a mormăit ea.

— Kat, mai ştii teoriile? Cele nouă teorii?

— Nu începe iar, *te rog.*

— Dar una dintre ele a fost corectă, nu?

— Da. Numărul şase. Isteţule!

— Dar îţi aduci aminte că la început m-am gândit la opt şi mai târziu am găsit-o pe a noua?

— Şi?

— Poate că ce-ai spus tu mai devreme nu este adevărat.

— Cum adică?

— Ai spus că există doar două teorii. Fie se ascunde, fie a fost răpit. Dar poate că există o a treia teorie. Cum a fost a noua înainte. Una la care nu ne-am gândit.

Kat asculta cu atenţie. S-a ridicat în picioare şi a aprins lumina mare.

— Acum spune, a zis ea. A treia teorie. Trebuie să mai existe una.

Se plimba încoace şi-ncolo pe lângă saltea, lovind cu pumnul în palmă, ca piatra în hârtie în jocul de-a piatra-foarfeca-hârtia pe care îl joacă copiii mici. Fusese singurul joc pe care ştiam să-l joc şi fusese preferatul meu. Am făcut mâna foarfecă. Simbolul celei de-a treia teorii pe care încercam s-o găsim.

Am gândit cu voce tare.

— Poate că Salim a dispărut din nou în mod deliberat. De bunăvoie. Poate că Marcus minte.

Kat s-a oprit din plimbat. S-a uitat la mine.

— Marcus spunea adevărul.

— De unde ştii?

— Ştiu eu. E o chestie care ţine de limbajul trupului, Ted. La fel cum am ştiut că a noua teorie era greşită. La fel şi acum. Pur şi simplu ştiu că a fost aşa cum a spus Marcus. Salim nu intenţiona să dispară. Intenţiona să se întoarcă aici. Se răzgândise şi nu mai voia să fugă.

— Asta înseamnă că a dispărut împotriva voinţei lui.

— Da, a spus Kat aşezându-se pe pat. Există doar două posibilităţi, Ted. Există *doar* două posibilităţi. Ori a dispărut că aşa a vrut el. Ori a fost silit de cineva.

— De cineva, am repetat eu.

— Adică cineva, undeva, îl ţine prizonier.

— Îl ţine prizonier.

M-am dat jos din pat şi am deschis fereastra.

— Cineva, undeva, am repetat eu.

Vântul de nord-est a suflat în cameră. Hârtiile de pe biroul meu au zburat pe jos. A intrat şi-o frunză. Mă gândeam la efectul Coriolis. Simţeam mirosul de-afară. Simţeam mirosul Londrei.

— Cineva, undeva, a şoptit Kat venind lângă mine la fereastră şi punându-mi braţul pe după umeri.

— Sau ceva, am zis eu.

O rafală de vânt a suflat în cameră timp de câteva secunde, apoi Kat a închis fereastra.

— Cum adică *ceva*?

— Nu ştiu, am zis. Poate a intervenit ceva care l-a abătut pe Salim de la drumul lui. Ca efectul Coriolis. El deviază traiectoria vântului tot timpul. Şi nu e o persoană. Este un lucru. Un lucru care nici măcar nu se vede.

— Vrei să spui că a intervenit un accident?

— Nu ştiu. Poate.

— Bine, să admitem că e aşa. A avut un accident şi n-a mai putut să ajungă acasă. Dar tot ar fi apărut, i-ar fi fost găsit cadavrul. Sau ar fi într-un spital. Poliţia l-ar fi găsit. Asta dacă nu cumva…

Kat şi-a dus mâinile la gât. A făcut ochii mari şi rotunzi.

— Dacă nu cumva?

— Dacă nu cumva a căzut în râu. Şi s-a înecat.

M-am gândit la cormoranii care măcăneau şi se scufundau în apă. Mâna mi s-a scuturat.

— N-ai cum să cazi în apă, Kat. Sunt ziduri peste tot. Ar trebui să te arunci singur.

Kat a icnit. Ochii i s-au făcut şi mai mari.

— Poate că asta a făcut Salim. S-a aruncat în apă.

— Nu, am zis eu.

Kat a rămas cu privirea pierdută. Mi-am pus mâna care se scutura pe umărul ei fragil şi osos.

— Nu, am repetat eu.

Ea a oftat adânc.

— Nu. Ai dreptate. Salim n-ar face asta. În niciun caz, a spus Kat scuturând din cap. Bine. Să revenim la chestia aia, Coriolis… Care a fost?

— Nu ştiu, am zis.

Mi-am pus mâinile în cap şi l-am scuturat.

— Încerc să gândesc. Dar creierul meu a obosit.

— Ted, să ne închipuim că suntem în locul lui Salim. Să ne imaginăm că suntem în staţia Euston. Hai să-i reconstituim traseul. În minte. Nu uita. El nu cunoaşte foarte bine Londra. Are un card de călătorie. Da?

— Da, Kat.

— Își ia rămas-bun de la Marcus. Înțelegi?
— Da.
— Și apoi?
— Se uită la ceas. Este ora patru, am spus eu.
— Știe că mătușa Gloria va fi furioasă. Vrea să-i dea telefon.
— Și își dă seama că nu-l are. L-a uitat în jacheta roz.
— Așa că se duce la un telefon public, nu? a zis Kat încruntându-se.
— Greșit. Nu mai avea bani, Kat. I-a cheltuit pe toți. Pe aparatul foto de unică folosință. Pe ciocolatele Mars. Pe Coca-Cola. La artiștii ambulanți.
— Ah, da, ai dreptate. Nu mai are decât cardul de călătorie. Așa că se hotărăște să se întoarcă acasă.
— Coboară la metrou.
— De unde știi, Ted?
— Este cel mai rapid mijloc de transport. Și cel mai simplu dacă nu cunoști Londra.
— Bine. Consultă harta metroului. A mers deja pe magistrala de nord dimineața. Nu-i prost. Și e simplu. De la Euston până la stația noastră merge direct, nu schimbă. Simplu. Se duce pe peron. Urcă în metrou.
— Euston. Tottenham. Court Road. Leicester Square. Embankment. Waterloo, am zis eu.
— Apoi ajunge la stația noastră, Ted.
— Coboară.
— Ia liftul.
— Urcă iar la suprafață, Kat.
— Arată cardul de călătorie sau îl bagă în aparat, apoi ajunge înapoi. Aici! Noi stăm la un colț de stradă de la stația de metrou.
Kat a răsuflat furioasă.
— Degeaba, Ted.
— Poate că n-a mai știut încotro s-o ia când a ieșit în bulevard. Mie mi se întâmplă.
Kat m-a privit îndelung.
— Nu cred. Nu Salim. Mersese cu noi în dimineața aia. E simplu ca bună ziua – sunt doar două sute de metri pe bulevard, treci pe lângă Barăci, apoi faci

stânga pe Rivington Street. Apoi e casa noastră, la mijlocul drumului.

Eu am dat din cap.

— Casa noastră. La mijlocul drumului.

Kat s-a trântit din nou pe saltea.

— Degeaba, Ted.

— Degeaba, am repetat eu.

Mâna a început să mi se scuture. Capul mi s-a lăsat într-o parte.

— Ce-ai spus, Kat? Mai spune o dată?

— Degeaba.

— Nu asta. Ce-ai spus mai înainte. De la partea cu bulevardul.

— Sunt două sute de metri pe bulevard, treci de Barăci, apoi…

S-a oprit. A făcut ochii mari.

— Kat, în capsulă. Când erau sus de tot. Marcus a spus că Salim privea direct spre soare. Se uita spre sud.

— Zicea că se uita spre Manhattan, a murmurat Kat.

— Nu se uita spre Manhattan, Kat. Nici la soare. Se uita la ceva ce-i amintea de Manhattan. La un bloc-turn înalt. Se uita la Barăci.

— Barăcile sunt acel *ceva,* a zis Kat. M-am prins. Asta e chestia Coriolis. Lucrul care l-a abătut de la drumul lui.

Apoi Kat a scuturat din cap.

— Dar, Ted, el era nerăbdător să ajungă acasă. Nu s-ar fi oprit să intre în Barăci, nu crezi?

— Îi plac clădirile înalte, Kat.

Kat a aprobat din cap.

— Avea aparatul foto de unică folosinţă. Poate că a vrut să facă nişte poze.

Am dat din cap.

— Era o zi senină. Kat. Avea privelişti bune.

— Privelişti despre care ştia că în curând vor dispărea… În plus, Ted, poate că i-a fost teamă că mătuşa Gloria îl va certa rău de tot la întoarcere. Poate l-a tentat să mai întârzie un pic… Intră în Barăci, doar cât să arunce o privire… şi pe urmă, ce?

— Tata a venit acasă în seara aia, am spus eu cu glasul sugrumat. A zis că a securizat clădirea. A încuiat peste tot. De-atunci nu s-a mai dus acolo. Astăzi zicea că a fost în cartierul Peckham. La un alt şantier. A încuiat clădirea, Kat. Cu Salim înăuntru. De-atunci, nimeni n-a mai fost acolo. Salim este acolo, Kat. Închis. Demolatoarele trebuie să vină. Mâine.

TREIZECI ŞI NOUĂ
Ploaie nocturnă

— Maica Domnului, a strigat Kat ieşind în fugă din cameră. Tată! Mamă! Veniţi repede!

Dacă eu vreau să le vorbesc oamenilor despre o descoperire de-a mea, nu mă ascultă nimeni. Dar când vorbeşte Kat, toată lumea o ascultă. În cinci minute, toţi erau pe jumătate îmbrăcaţi şi ieşeau pe uşă, în ploaia care bătea afară. Tata a luat două lanterne şi legătura lui uriaşă de chei. Fugeam pe stradă – Rashid, mătuşa Gloria, mama, tata, Kat şi cu mine –, cu hainele fluturând în vânt, cu umbrelele întoarse pe dos, cu inima bătând nebuneşte, cu speranţă în suflet, eu cu mâna scuturându-mi-se. Tata a descuiat lacătul cu degetele tremurând. Urletul unei rafale puternice de vânt s-a auzit de după turnul care se înălţa întunecat în faţa noastră. Mama ţinea o lanternă. Am traversat o fâşie de iarbă plină de noroi şi am ocolit prin spatele clădirii până la intrare. A doua cheie. Din nou degete tremurând.

— Mai repede! Mai repede! ţipa mătuşa Gloria, gata să-i smulgă tatei cheile din mână.

Am intrat. Uşa s-a închis în urma noastră. Tata a luminat holul cu lanterna. Mirosea oribil, a toaletă înfundată şi a animale moarte. Cu a treia cheie, a deschis uşa spre o încăpere aflată mai în spate, în întuneric. Semăna cu o sală a motoarelor. Ţevi, boilere, cabluri, cutii de siguranţe. Era o linişte ca la morgă. Lanterna tatei a luminat ce căuta. Un dulap de bucătărie. L-a descuiat cu a patra cheie. Acolo era un comutator. A apăsat pe el. Apoi a apăsat pe un şir de comutatoare aflate lângă uşă.

Lumină. Holul turnului a revenit la viaţă. Încă o uşă spre casa scărilor, altă cheie, alte lumini.

— Salim! Salim! am strigat noi.

Am urcat mai sus. Etaj după etaj. Kat şi cu mine eram cei mai rapizi. Eu ştiam unde ar trebui să fie Salim. Sus de tot, la al douăzeci şi patrulea etaj. La etajul cincisprezece gâfâiam deja. Kat era înaintea

mea cu un rând de scări. O auzeam oftând şi plângând:

— Salim, ah-ah-ah, Salim.

Nici nu mai aveam aer în plămâni când am ajuns sus de tot. Lui Kat i se pusese un junghi într-o parte.

— Salim, a spus ea cu glas aproape şoptit.

La fiecare etaj erau câte patru uşi.

Primele trei la care am încercat erau încuiate. A patra era întredeschisă. Am simţit ceva zbughind-o pe lângă piciorul meu în întuneric.

— Salim…

Kat a şovăit. M-a apucat de mână. Avea mâna umedă şi rece, dar o împiedica pe a mea să se scuture.

— Ted, nu intra. Nu-mi place. Nu-mi place cum miroase. Hai să aşteptăm. Să vină tata.

Am aşteptat ţinându-ne de mână la etajul douăzeci şi patru, lângă uşa deschisă, uşa care dădea în întuneric.

A fost cea mai lungă aşteptare din viaţa mea. Toate teoriile mele, fotografiile, cuvintele de pe tricou, capsulele roţii erau ca nişte insule plutitoare în capul meu. Nu mai aveam nicio altă teorie. Aceasta era ultima, singura speranţă.

Inima îmi bătea cu putere. Simţeam cum îmi pulsează sângele în urechi. Era zgomotul timpului.

A ajuns şi tata gâfâind, cu lanterna în mână. S-a apropiat clătinându-se de pragul întunecat al uşii. Kat şi cu mine ne-am strecurat după el.

— Salim? a strigat el.

A mai deschis o uşă. Fasciculul de lumină al lanternei a tremurat pe nişte pereţi murdari.

— Salim?

Acolo l-am găsit. Tremura tot, abia trezit din somn. Stătea ghemuit în poziţia fătului, într-o cameră goală, pe o saltea veche, lăsată în apartament de oamenii care părăsiseră ultimii clădirea. Trăia. Mătuşa Gloria a năvălit înăuntru şi s-a repezit spre el.

— Salim! a strigat ea plângând. Oh, Salim. Dragul meu, dragul meu.

<u>PATRUZECI</u>
După furtună

Voci, lacrimi, împăcări: mi le amintesc ca pe nişte valuri de cuvinte care veneau şi se îndepărtau, îmi treceau peste cap, mă înconjurau, treceau pe lângă mine, prin mine. M-am dus la fereastră şi m-am ţinut de nas ca să nu mai simt mirosul clădirii de care tata zicea că era oribil şi a trebuit să fiu de acord cu el. Pe undeva se găinăţaseră porumbeii. Intraseră printr-o fereastră spartă. Aerul rece îmi mângâia obrazul.

Cineva m-a apucat de umăr. Era tata. În timp ce mama şi mătuşa Gloria îl ajutau pe Salim să se ridice în picioare şi îl acopereau cu hainele lor, noi ne-am uitat pe geam. O răbufnire de vânt şi o nouă pală de aer rece şi proaspăt s-a strecurat înăuntru. Luna a apărut de după un banc de nori.

Atunci am văzut-o. Londra, de la etajul douăzeci şi patru, scânteind ca florile de gheaţă pe un geam. Domul de la St Paul's se vedea drept în faţă ca o curbă luminoasă. La stânga era London Eye: alb şi nemişcat. O uriaşă roată de bicicletă pe cer, care nu se învârtea.

Ne-am întors acasă.

Cu o voce răguşită şi tremurată, Salim ne-a povestit ce se întâmplase. Răbdase de foame trei zile. Găsise nişte apă în rezervorul unei toalete din apartament. Asta băuse.

Încercase să strige de la fereastra de la etajul douăzeci şi patru. Nu îl auzise nimeni. Nu se uitase nimeni în sus.

Încercase să intre în alte apartamente. Toate erau încuiate.

Încercase să iasă din casa scărilor. Uşa de jos era zăvorâtă.

Încercase într-o mie de feluri să iasă din clădire. Dar nu reuşise.

Era blocat înăuntru. Nu-i mai rămânea decât să aştepte şi să spere. Se instalase unde era lumină şi se vedea afară, în apartamentul gol de la etajul douăzeci

şi patru. Dormise pe salteaua abandonată, în ciuda mirosului neplăcut de umezeală. Avusese o jumătate de ciocolată Mars rămasă de la plimbarea cu Marcus, aparatul foto de unică folosinţă şi hainele de pe el, atât.

Apoi a venit doctorul nostru ca să-l consulte. A concluzionat că era în stare de şoc, dar că era zdravăn. A zis că Salim a fost foarte curajos dacă a îndurat atâtea şi i-a prescris un castron cu supă şi odihnă. Tata a telefonat la poliţie şi le-a spus că l-am găsit.

A doua zi, mătuşa Gloria, Rashid şi Salim au discutat cu calm în living toată dimineaţa. Nu ştiu ce-au vorbit, dar după aceea mătuşa Gloria a anunţat că Salim era dispus să meargă la New York pentru o perioadă de probă de şase luni. De data asta, era dorinţa lui, zicea ea, nu a ei.

Rashid a plecat. Ne-a mulţumit pentru tot ce făcuserăm. Zicea că nu va uita niciodată. A promis că el şi Salim vor veni des să ne viziteze când Salim va sta la el în vacanţe. Când a ieşit în curtea noastră de mărimea unui timbru poştal, s-a întors şi s-a uitat la mătuşa Gloria care stătea lângă mine. Mâna mătuşii Gloria s-a încleştat pe umărul meu.

— Gloria, a zis el.

— Rashid, a zis ea.

A trecut un moment de tăcere. Rashid a ridicat din umeri. Mi-am dat seama că avea ochii lui Salim: negri şi migdalaţi.

— Sper să vă distraţi bine în Marele Măr, a spus el.

Colţurile gurii i s-au ridicat foarte puţin. A făcut cu mâna.

— Vom încerca, Rashid, a spus mătuşa Gloria. La revedere.

— La revedere.

A lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp. Avea umerii căzuţi. Apoi s-a întors şi a luat-o pe Rivington Street. Capul mi s-a lăsat într-o parte în timp ce îl priveam îndepărtându-se, iar el s-a uitat înapoi pentru ultima oară înainte să dispară după colţ.

După plecarea lui Rashid, Salim a vrut să ne vadă pe mine şi pe Kat. Stătea rezemat de nişte perne pe canapea. Mustaţa îi crescuse iar şi i se vedea mai bine ca înainte. Mi-am adus aminte ce zisese despre iarbă şi maşinile de tuns gazonul. Voia să ştie tot, cum reuşiserăm să descurcăm iţele misterului. Zâmbea la fiecare întâmplare pe care i-o povesteam, mai ales la partea cu salonul de motociclete. A vorbit mai mult Kat.

Când a terminat de povestit, a zis:

— Salim, trebuie să recunosc. Ciudatul de frate-miu este un geniu.

Salim s-a uitat la mine.

— Ted, nu eşti un *toci.* Eşti *formidabil.*

Kat şi Salim au râs la faza asta, aşa că am râs şi eu. Mi-am dat seama că aveam acum cinci prieteni, nu trei – mama, tata, domnul Shepherd, Kat şi Salim – şi m-am bucurat.

— Salim, care a fost cel mai groaznic lucru cât ai stat închis acolo? a întrebat Kat.

Salim s-a lăsat la loc pe perne.

— Ah! Chiar nu vreţi să ştiţi.

— Ba da, vrem, a spus Kat.

— Cred că zgomotele. Zgomotele, noaptea. Stăteam întins pe saltea şi ascultam vântul. Se auzea urlând în jurul clădirii, sus, jos, peste tot. Apoi au început să se audă lipăieli şi suspine, bolboroseli ciudate. Zgomote pe care nu le înţelegeam. Nu-mi dădeam seama de unde veneau. Paşi repezi… Jivine care fugeau pe lângă pereţi? Şobolani? Gândaci? Şi fâlfâit de aripi. Lilieci? Păsări? Stăteam pe întuneric, îmi trăgeam jacheta peste cap şi îmi astupam urechile cu mâinile, dar tot le auzeam. La un moment dat, ceva mi-a aterizat pe obraz, doar o fracţiune de secundă. Am sărit în picioare şi am ţipat cât am putut…

— Gata-gata! a strigat Kat astupându-şi urechile cu mâinile. Scuze că te-am întrebat.

— Dar n-a fost aşa de rău *tot timpul,* a spus Salim.

— Nu?

— Ziua era bine. Observam vremea. Eram aproape de nori. A fost o furtună cu tunete. Am văzut fulgerele strălucind deasupra Londrei şi perdeaua întunecată de ploaie, apoi a ieşit soarele. Am făcut fotografii. Cu clădirile şi cerul. Jumătate din Londra era întunecată, jumătate era luminoasă şi însorită. În ambele jumătăţi, râul se vedea ca o panglică subţire şi argintie. Ce diviza totul era roata, mare şi albă. Am făcut o fotografie, Kat, ultima pe aparatul foto de unică folosinţă. Dar e cea mai bună pe care am făcut-o vreodată.

În după-amiaza aceea, eu şi Kat am primit ultima vizită a doamnei inspector Pearce. Tata şi mama s-au aşezat să asculte, în timp ce Kat i-a povestit tot ce gândiserăm şi făcuserăm noi. La sfârşit, buzele doamnei inspector Pearce s-au arcuit în sus.

— Câtă inteligenţă! a zis ea uitându-se la mine.

Apoi s-a uitat la Kat.

— Ce spirit de acţiune! Voi doi aveţi tot ce vă trebuie ca să deveniţi nişte buni anchetatori.

— Nu ştiu, a zis Kat cu un aer sceptic. Mie mi-ar plăcea ceva în domeniul modei.

Eu i-am spus că eram făcut pentru meteorologie.

— Păcat, a oftat ea. Colegii mei spun despre mine că sunt un bun anchetator. N-ai încotro când eşti femeie şi lucrezi în poliţie. Dar voi doi m-aţi învăţat un lucru. Mai bine asculţi nişte adolescenţi decât o armată de adulţi. Dacă nu eraţi voi, poate că Salim era blocat în turn şi la ora asta. De-acum, demolatoarele ar fi făcut răul cel mare. Mi-e groază să mă gândesc… a spus ea scuturând din cap. Noi am răscolit peste tot şi el era chiar sub nasul nostru.

Atunci a intervenit tata.

— Eu tot nu înţeleg cum de a rămas Salim blocat acolo. Am avut un agent de pază la poartă. Eu am verificat toate etajele, unul câte unul, să mă asigur că nu mai era nimeni.

Abia după ce a dat câteva telefoane, am aflat ce se întâmplase. Salim a spus că, atunci când trecuse pe lângă clădire, observase că poarta din gardul de scânduri era deschisă. Se simţise atras ca de un

magnet. Se gândise la cele douăzeci şi patru de etaje, la panoramele care în curând aveau să dispară, la aparatul foto. Îşi promisese că va urca doar pentru câteva minute. Se strecurase înăuntru. Nu era nimeni acolo. Găsise intrarea principală, apoi uşa de la casa scărilor. Urcase scările.

Între timp, tata verifica să vadă dacă fiecare etaj fusese evacuat, dacă plecaseră toţi locatarii. Îl pusese pe Jacky Winter, colegul lui, de pază la poarta de-afară cât timp el urcase pe scări până sus.

— Chiar când eram la etajul douăzeci şi patru, în apartamentul evacuat, m-ai sunat tu, Faith, să-mi spui că Salim a dispărut. Îmi aduc aminte că am plecat repede, lăsând descuiată uşa apartamentului. Nu era grav, din moment ce clădirea avea să fie securizată începând de jos. Ca să economisesc timp, am coborât cu liftul până la parter. Chiar când Salim urca pe scări, presupun. Am încuiat toate uşile din holul clădirii. Am închis apa şi electricitatea. Am ieşit din clădire. Am încuiat intrarea principală. Jacky era afară, la poartă, acolo unde îl lăsasem. Am închis amândoi poarta cu lacătul şi am plecat. Salim s-a jurat că nu văzuse niciun paznic.

Jacky Winter a fost anchetat. La început a negat că şi-a părăsit postul. Apoi n-a mai rezistat şi a recunoscut. Dăduse o fugă până la chioşcul de ziare. Nu lipsise decât două minute. Murea să tragă un fum şi „nu mai avea chentane”.

Şi-a pierdut slujba.

PATRUZECI ŞI UNU
Ultimul circuit al Roţii

Două zile mai târziu, i-am condus pe Salim şi mătuşa Gloria la aeroport. Salim mi-a zâmbit şi mi-a scuturat energic mâna înainte să intre la controlul paşapoartelor.

— Domnule Formidabil, a spus el. Ne vedem la New York.

Mama şi mătuşa Gloria s-au îmbrăţişat în obişnuitul lor stil penibil.

Tata s-a dus s-o sărute pe mătuşa Gloria pe obraz, dar n-a nimerit şi a pupat aerul.

Mătuşa Gloria ne-a îmbrăţişat cu foc, mai întâi pe Kat, apoi pe mine. Chiar când mă retrăgeam din braţele ei, ea m-a apucat de încheietura mâinii.

— Ţine, Ted, a spus ea. Ia-le şi aruncă-le. Nu mai am nevoie de ele.

Mi-a pus în mâini portţigaretul şi tabachera, apoi şi-a făcut vânt cu mâna ca şi când nu mai suporta nici ideea de fum.

Pe urmă a zâmbit, mi-am amintit şi eu să zâmbesc, şi astfel mătuşa Gloria a devenit al şaselea prieten al meu.

— Haide, mamă, a spus Salim. O să pierdem avionul.

A tras-o de mânecă. Ne-au făcut cu mâna pentru ultima oară. Salim s-a uitat la mine peste umăr în timp ce poliţistul îi verifica paşaportul. Ne-am privit ochi în ochi, aşa cum făcuserăm când ne-am văzut prima oară. El mi-a făcut cu ochiul. Nu ştiu dacă am reuşit, dar am strâns şi eu dintr-un ochi cât am putut de tare.

Avionul lor a decolat chiar când un front de înaltă presiune din Atlantic traversa Lundy şi Fastnet. Vremea a rămas frumoasă, cu vânt moderat, pe toată durata zborului.

Când am ajuns acasă, tata a zis că el vrea să stea tot weekendul în pat. Dar n-a stat. A început să prepare nişte ouă, fluierând melodia din *Stan şi Bran,*

ca şi cum uraganul mătuşa Gloria nici n-ar fi trecut pe la noi.

— Pregătesc omleta mea specială, Faith, a spus el. Cea care îţi plăcea ţie pe vremea când ieşeam împreună.

Mama şi-a dat ochii peste cap, dar în acelaşi timp a zâmbit.

— *Mie* o să-mi placă? a întrebat Kat.

— Dacă mamei tale îi place, o să-ţi placă şi ţie, a spus tata. Ştiu eu. Şi Ted ştie, nu-i aşa, Ted?

— *Hâmm.* Ce să ştiu?

— Mama şi Kat seamănă ca două picături de apă. De-aia se ceartă tot timpul.

Mama s-a uitat la Kat.

Kat a ridicat din umeri.

— Ce naşte din pisică şoareci mănâncă, a zis ea.

Au zâmbit.

După ce-am mâncat omleta, care a fost foarte bună, mama a anunţat că mătuşa Gloria şi Rashid voiau ca eu şi Kat să primim un cadou drept recompensă pentru tot ce făcuserăm. Kat a recunoscut că păstrase cele 50 de lire, în loc să le înapoieze după ce fuseserăm la London Eye. I-a dat mamei ce-i mai rămăsese după investigaţiile noastre. Mama a râs când a auzit cum cheltuiserăm banii. Insista că nu contează. Tot vom putea să cerem altceva.

— Cum… orice?

— Orice în limite rezonabile.

Eu am optat pentru un ceas cu informaţii meteorologice. E o invenţie uimitoare. Arată ora, dar are şi o busolă excelentă şi diferite funcţii. Când apeşi pe un buton, devine un minibarometru care arată presiunea aerului. Acurateţea predicţiilor mele meteorologice a crescut cu 31,5%.

Kat a spus că ea vrea un motoscuter.

— Nu fi caraghioasă, Kat! s-a ambalat mama. Eşti prea mică.

— Oh, mamă, dar ai spus…

— În limite rezonabile, Kat.

— Bine, bine. Atunci pot să-mi tai părul şi să-l vopsesc la *Frumuseţea părului*?

Frumuseţea părului era salonul la care se dusese pentru o consultaţie în ziua când chiulise de la şcoală. Mama a oftat.

— Bine… *Frumuseţea părului* să fie, a spus ea.

Câteva ore mai târziu, Kat s-a întors acasă cu părul tăiat în diferite lungimi, cu un breton lung şi neregulat care îi tot intra în ochi, şi nişte şuviţe de un blond murdar, ca dârele lăsate de ploaie pe parbrizul maşinii. Mă întrebam cum vede să meargă. Mama a deschis gura să zică ceva, dar n-a scos niciun sunet. Tata s-a uitat la Kat peste ziarul pe care îl citea şi a dispărut imediat în spatele lui. Ziarul s-a cutremurat.

— Nu vă place? a întrebat Kat pe un ton piţigăiat.

Mie mi s-a lăsat capul într-o parte.

— Kat, am zis eu.

— *Ce?*

Aş fi putut să spun că semăna cu un câine ciobănesc care a uitat să latre, dar n-am făcut-o.

— E o tunsoare foarte mişto, Kat.

Ea mi-a zâmbit printre şuviţele bretonului.

Era a treia minciună pe care o spuneam. Am notat-o în noul meu dosar argintiu intitulat *Minciunile mele.* E în sertarul biroului meu şi a început să crească.

Aşa cum era plănuit, Barăcile au fost demolate. Cartierul nostru a arătat ciudat la început, de parcă un extraterestru gigantic fusese teleportat pe o altă planetă, lăsând un gol pe cer. Apoi mi-am dat seama. După dispariţia clădirii, priveliştea se schimbase. Când mergi pe strada noastră, chiar când coteşti pe bulevard, preţ de o clipă se zăreşte jumătate din London Eye. Aproape că-ţi vine să te ciupeşti, fiindcă nu-ţi vine să crezi. Arată ireal, ca în visul lui Kat. Se roteşte atât de lent, aproape imperceptibil. Capsulele din sticlă şi oţel strălucesc. Spiţele albe parcă tremură în lumina soarelui. Iar silueta lui Salim este mereu acolo, în centru, făcându-ne cu mâna exact ca în ziua aceea. Salim sau nu. Salim Supremul. E ca şi cum momentul când a urcat acolo, ora 11:32, pe 24 mai, pluteşte într-o buclă temporală în mintea mea.

Mulţumiri

Ţin să transmit mulţumirile mele cele mai călduroase următoarelor persoane, fără a căror încurajare n-aş fi reuşit să scriu această carte: Marie Conan, Fiona Dunbar, Oona Emerson, Geoff Morgan şi nepoatele mele Sophie Theis şi Siobhan Emerson, care mi-au oferit comentarii preţioase cu privire la intriga poveştii. Îi mulţumesc enorm şi lui Hilary Delamere, care a făcut trei ture cu acest London Eye. Rămân extrem de îndatorată privirii agere a lui Sophie Nelson care s-a ocupat de redactare, şi, ca întotdeauna, minunatului cvartet editorial alcătuit din Annie Eaton, David Fickling, Kelly Hurst şi Bella Pearson.

SIOBHAN DOWD

YOUNG 14+

Luni 24 mai, ora 11:32
Ted și Kat îl privesc pe vărul lor Salim urcând la bordul imensei roți din Londra. Capsula se ridică de la sol.

Luni 24 mai, ora 12:02
Capsula coboară și ușile se deschid. Oamenii ies – dar unde e Salim?

A suferit o combustie spontană? (Teoria lui Ted)
A fost răpit? (Teoria mătușii Gloria)
A fost omorât? (Teama nerostită a familiei)

Chiar și polițiștii sunt nedumeriți. Ted, al cărui creier are un sistem de operare aparte, și Kat, sora lui mai mare, trec peste relația lor plină de animozități și devin parteneri într-o investigație pe cont propriu. Ei urmează o serie de indicii prin Londra, în încercarea disperată de a-l găsi pe vărul lor. Orele se scurg și pericolul se apropie.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-817-1

TREI

Joc de cuvinte intraductibil: Potop. *(N.t.)*

Table of Contents